

วิทยานิพนธ์

การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ

**USING THAI SENTENCES OF PRESCHOOL CHILDREN
IN INTERNATIONAL SCHOOL**

นางสาวศิริลักษณ์ ห่วงเจริญ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. ๒๕๕๑

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (ปฐมวัยศึกษา)

ปริญญา

ปฐมวัยศึกษา

การศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ

Using Thai Sentences of Preschool Children in International School

นามผู้วิจัย นางสาวศิริลักษณ์ ห่วงเจริญ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชลธิป สมานิติโต, Ed.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์ปัทมาวดี เล่ห์มงคล, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(อาจารย์สุดารัตน์ สารสว่าง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ....

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ

Using Thai Sentences of Preschool Children in International School

โดย

นางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ปฐมวัยศึกษา)

พ.ศ. 2551

ศิริลักษณ์ ห่วงเจริญ 2551: การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียน
นานาชาติ ปรินซ์ศึกษาสาทรมหาบัณฑิต (ปฐมวัยศึกษา) สาขาปฐมวัยศึกษา
ภาควิชาการศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ชลธิป สมหาหิโต, Ed.D. 118 หน้า

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียน
นานาชาติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุระหว่าง 5-7 ปี
ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติในเขต
กรุงเทพมหานครที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ จำนวน 30 คน เครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกคำพูด และใช้การหาค่าร้อยละวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยไทยชาย-หญิง อายุ 5-7 ปี ของโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานคร
ใช้ประโยคความเดียว ร้อยละ 64.77 ประโยคความรวม ร้อยละ 26.23 และประโยคความซ้อน
ร้อยละ 9.00

2. เด็กปฐมวัยไทยชายใช้ประโยคความเดียว ร้อยละ 34.45 ประโยคความรวม ร้อยละ
12.33 และประโยคความซ้อน ร้อยละ 2.98 และ เด็กปฐมวัยไทยหญิงใช้ประโยคความเดียว
ร้อยละ 30.32 ประโยคความรวม ร้อยละ 13.90 และ ประโยคความซ้อน ร้อยละ 6.02

3. เด็กปฐมวัยไทยชาย-หญิง อายุ 5-6 ปีใช้ประโยคความเดียว ร้อยละ 36.94 ประโยค
ความรวม ร้อยละ 12.45 และประโยคความซ้อน ร้อยละ 3.97 และเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 6-7 ปี
ใช้ประโยคความเดียว ร้อยละ 27.83 ประโยคความรวมร้อยละ 13.78 และประโยคความซ้อน
ร้อยละ 5.02

Siriluck Houncharoen 2008: Using Thai Sentences of Preschool Children in International School. Master of Education (Early Childhood Education), Major Field: Early Childhood Education, Department of Education. Thesis Advisor: Assistant Professor Chalatip Samahito, Ed.D. 118 pages.

The purpose of this research was to study the using Thai sentences of preschool children in the international school.

Samples were 30 Thai preschool children aged 5-7 years, studied in early year level in the 2nd semester of academic year 2006 in the international school located in Bangkok which was accredited from overseas organizations. The research instrument was speech record form. Data was analyzed by using percentage.

The results of this research showed that:

1. Thai male-female preschool children aged 5-7 years in the international school in Bangkok used simple sentences 64.77 percent, compound sentences 26.23 percent and complex sentences 9.00 percent.

2. Thai male preschool children used simple sentences 34.45 percent, compound sentences 12.33 percent and complex sentences 2.98 percent. Thai female preschool children used simple sentences 30.32 percent, compound sentences 13.90 percent and complex sentences 6.02 percent.

3. Thai male-female preschool children aged 5-6 years used simple sentences 36.94 percent, compound sentences 12.45 percent and complex sentences 3.97 percent. Thai male-female preschool children aged 6-7 years used simple sentences 27.83 percent, compound sentences 13.78 percent and complex sentences 5.02 percent.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณ ผศ.ดร.ชลาริป สมหาหิโต ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ปัทมาวดี เล่ห์มงคล ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมใจ บุญอุรพิภิญโญ รองศาสตราจารย์วรรณฯ สุทธิวิจิตร และอาจารย์ศศิพรรณ เปรื่องศิลป์รัตน์ ที่กรุณาตรวจแก้ไขและให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียน ครู นักเรียน และผู้ปกครอง ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัย รวมทั้งบุคคลในครอบครัว และเพื่อนๆ ทุกคนที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจ

คุณความดีและประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่บิดา มารดา บุคคลในครอบครัวและผู้มีพระคุณดังกล่าวข้างต้น

ศิริลักษณ์ ห่วงเจริญ

เมษายน 2551

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
ความหมายและองค์ประกอบของภาษา	7
ทฤษฎีและพัฒนนาการการเรียนรู้ภาษา	11
การวัดและการส่งเสริมความสามารถทางภาษา	19
ความหมายและพัฒนนาการการสร้างประโยค	24
ความเป็นมาของโรงเรียนนานาชาติ	37
หลักสูตรและการสอนภาษาในโรงเรียนนานาชาติ	39
การรับรองมาตรฐานและการเทียบความรู้	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	47
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล	53
การวิเคราะห์ข้อมูล	57
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	60
ผลการวิจัย	60
ข้อวิจารณ์	66

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	70
สรุปผลการวิจัย	70
ข้อเสนอแนะ	73
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	75
ภาคผนวก	85
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ	86
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ	88
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ใช้สถานที่เพื่อทำการวิจัย	92
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	94
ภาคผนวก จ เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	97
ภาคผนวก ฉ หัวข้อเรื่องประกอบภาพ	101
ภาคผนวก ช ตัวอย่างการบันทึกคำพูด	105
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	118

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงสถิติจำนวน โรงเรียนนานาชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500-2548	39
2	แสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างการศึกษาในระบบต่างๆ	45
3	จำนวนและร้อยละของเด็กปฐมวัย จำแนกตามสถานภาพ	61
4	จำนวนและร้อยละการใช้ประโยชน์ความเดียว ประโยคความรวม และประโยชน์ความซ้อน ของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ	62
5	จำนวนและร้อยละของการใช้ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยชน์ความซ้อน จำแนกตามเพศ	62
6	จำนวนและร้อยละของการใช้ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยชน์ความซ้อน จำแนกตามอายุ	63

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

“ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งสวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี”

“เรามีโชคที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยค นับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สามคือความร่ำรวยในคำของภาษาไทยซึ่งพวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้”

“สำหรับคำใหม่ที่ตั้งขึ้นมีความจำเป็นในทางวิชาการไม่ใช่น้อย แต่บางคำที่ง่าย ๆ ก็ควรจะมี ควรจะใช้คำเก่าๆ ที่เรามีอยู่แล้ว ไม่ควรจะมาตั้งศัพท์ใหม่ให้ยุ่งยาก”

กระแสพระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เรื่อง ปัญหาการใช้คำภาษาไทย พระราชทานเนื่องในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ.2505 (คณะกรรมการรณรงค์เพื่อภาษาไทย, 2544)

ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ จึงกล่าวได้ว่าภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของชาติ ซึ่งสมควรจะได้รับการทำนุบำรุง ส่งเสริมและอนุรักษ์ไว้ให้ยั่งยืนตลอดไป อย่างไรก็ตาม ในยุคปัจจุบันวิชาการและเทคโนโลยีต่างๆ ได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วมาก ทำให้เกิดรูปแบบวิธีการสื่อสารใหม่ๆ ที่มีความสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น ภาษาไทยซึ่งเป็นสื่อกลางสำคัญในการติดต่อสื่อสารและผูกพันต่อการดำรงชีวิตประจำวันของคนไทยก็ได้รับผลกระทบจากอิทธิพลของความเจริญก้าวหน้าดังกล่าว ทำให้ภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนได้

เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างน่าวิตกเป็นอย่างยิ่ง สภาพการณ์เช่นนี้หากไม่เร่งรีบหาทางแก้ไขและป้องกัน จะทำให้มีการใช้ภาษาไทยที่ผิดไป อันจะเป็นผลเสียต่อเอกลักษณ์และคุณค่าของภาษาไทย

ในปัจจุบันนี้การใช้ภาษาไทยเปลี่ยนแปลงไปด้วยอิทธิพลของการสื่อสารในโลกที่เป็นสากล คนรุ่นใหม่พูดภาษาไทยน้อยลง พูดภาษาไทยไม่ชัดเจน พูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีการเลียนเสียงภาษาต่างประเทศทำให้เสียงวรรณยุกต์ผิดไปจากเดิม ใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น มีคำไทยใช้อยู่แล้วแต่ไม่ใช้ ใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ (คณะกรรมการรณรงค์เพื่อภาษาไทย, 2544) ปัญหาเหล่านี้พบได้จากสื่อต่างๆ โดยเฉพาะจากสื่อมวลชนประเภทวิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งโฆษกหรือพิธีกรใช้พูด หรือภาษาจากการโฆษณาสินค้าที่มักใช้คำทับศัพท์เป็นส่วนใหญ่ หรือถ้ามีคำไทยก็ไม่ใช้สำเนียงไทยซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ประชาชนคนไทยควรให้ความสำคัญ เพราะถ้าคนไทยไม่ชอบพูดภาษาไทย ไม่ภูมิใจที่จะพูดภาษาไทยแล้วในที่สุดเมื่อไม่มีคนพูด ไม่มีคนใช้ภาษาไทยอาจถูกลืมเลือนและสูญหายไปนั่นเอง

ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) สภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ เทคโนโลยีในด้านต่างๆ มีผลต่อทุกประเทศ รวมทั้งประเทศไทย การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วและกว้างขวางเป็นโลกไร้พรมแดนในเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการสืบค้นข้อมูลสารสนเทศที่มีการรวบรวมเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสาร ซึ่งผู้ที่ต้องการสืบค้นข้อมูลนั้นต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเพื่อตอบสนองต่อสังคมฐานความรู้ (Knowledge-Based Society) การจัดการศึกษาไทยจึงมีรูปแบบที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องดังกล่าว มีนโยบายเร่งรัดปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเน้นการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารให้อยู่ในระบบ ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติ (International School)

สังคมปัจจุบันมีการให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ในระดับปฐมวัยซึ่งถือเป็นวัยที่จะสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็ว และหากเด็กได้เรียนภาษาที่สองในช่วงปฐมวัยนี้ จะทำให้เด็กสามารถใช้ภาษาได้ไม่แตกต่างจากเจ้าของภาษา (ชลธิป สมาหิโต, 2549) ผู้ปกครองจึงนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติซึ่งมีหลักสูตรการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ มีการเรียนภาษาไทยเพียง 2-5 คาบต่อสัปดาห์เท่านั้น (1 คาบเท่ากับ 50 นาที) ซึ่งอาจทำให้เด็กไทยหลายคนใช้ภาษาไทยผิดเพี้ยนไปและมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้อยกว่าภาษาอังกฤษทั้งที่เป็นคนไทย ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นแต่หากเป็นคนไทย

ก็ควรมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยไม่ด้อยไปกว่าภาษาอื่นๆ ซึ่งการเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้น บิดามารดา ครู และผู้ใหญ่ที่อยู่แวดล้อม ไม่ควรเร่งรีบ บีบบังคับให้เด็กพูด หรือเคร่งครัดกับเด็ก จนเกินไป ครูต้องเข้าใจเด็กและช่วยเหลือเด็กในการปรับตัวกับภาษาและ โรงเรียน (ชลาริป สมานิติ, 2549) สิ่งสำคัญก็คือผู้ใหญ่ต้องเป็นผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือด้วยการสนับสนุนเสริมแรงเพื่อให้เด็กเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ภาษา และคอยแก้ไขการใช้ภาษาของเด็กตามโอกาสอันควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กที่เรียนใน โรงเรียนนานาชาติซึ่งต้องพูดสองภาษา อยู่ในสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันซึ่งเด็กอาจสับสนและส่งผลให้เด็กมีปัญหาทางด้านพัฒนาการทางภาษาได้ ดังนั้นบิดามารดา ครู และผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก ควรช่วยเหลือ ส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ภาษาของเด็กเพื่อให้เด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองภาษาได้เป็นอย่างดี

ภาษาพูดของเด็กๆ ก่อนวัยเรียนจะพัฒนาเร็วกว่าระยะอื่นๆ ของชีวิต และเด็กที่มีพัฒนาการทางด้านภาษาช้าด้วยเหตุผลใดก็ตาม มักจะพบปัญหาทางด้านสังคมและสติปัญญาตามไปด้วย เพราะเนื่องจากเด็กต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือถ่ายทอดการสื่อความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นทราบ (McCarthy, 1946 อ้างถึงใน พรหมมาศ เบลญจนสมบัติ, 2546) ในช่วงปฐมวัยจึงเป็นช่วงของการพัฒนารูปแบบคำที่เป็นของตนเอง ความสามารถในการเข้าใจความหมายสิ่งที่ผู้อื่นพูด และการเพิ่มจำนวนคำศัพท์อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ถ้าเด็กในช่วงวัยนี้ได้รับการส่งเสริมทักษะทางภาษาอย่างเพียงพอ จะทำให้การเรียนรู้ของเด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตั้งแต่ในเด็กปฐมวัยเพื่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านชนิดของประโยค เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ ที่ผู้ปกครอง ครู โรงเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้ให้ความสนใจและตระหนักถึงปัญหาและคุณค่าของภาษาไทย และหากพบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของเด็ก ก็จะได้ร่วมกันหาทางแก้ไข หรือหากพบว่าเด็กมีพัฒนาการที่ดีก็จะได้ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาไทยของเด็กในขั้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการประเมินพัฒนาการด้านความสามารถในการใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ ที่มีอายุระหว่าง 5-7 ปี
2. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติในการเลือกใช้ประโยชน์ภาษาไทยให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของเด็ก
3. เป็นการส่งเสริมให้เด็กปฐมวัย ผู้ปกครอง ครู และผู้เกี่ยวข้องในโรงเรียนนานาชาติตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทย
4. ผู้ปกครอง ครู ผู้บริหารของโรงเรียนนานาชาติทราบและตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาในการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่ศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 5-7 ปี ที่ศึกษาในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติ ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 14 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 5-7 ปี มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย และมีผู้ปกครองที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทย หมายถึง การสังเกตการใช้ประโยคและการวิเคราะห์จำนวนประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน โดยการใช้แบบบันทึกคำพูดของเด็ก

การใช้ประโยคภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการพูดประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน

ประโยคความเดียว หมายถึง ประโยคที่มีใจความเดียว ประกอบไปด้วยประธานและกริยา หรือประธาน กริยาและกรรม หรือประธาน กริยา กรรมและส่วนขยาย หรือในประโยคมีการละประธาน หรือ ละกรรม ซึ่งจะมีประธานหรือกริยาอย่างละ 1 ตัวเท่านั้น

ประโยคความรวม หมายถึง ประโยคความเดียวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป มาเรียงต่อกันเป็นประโยคความรวม โดยอาศัยคำสันธานเป็นตัวเชื่อม ได้แก่ และ แต่ เพราะ ถ้า...ก็ หรือว่า แล้วยังก็ หรือในประโยคมีประธาน หรือมีกริยา มากกว่า 1 ตัว

ประโยคความซ้อน หมายถึง ประโยคความเดียวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป มารวมกันปรุงแต่งให้มีเนื้อความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยมีประโยคหนึ่งเป็นประโยคสำคัญซึ่งเป็นหลักของประโยค และมีส่วนประโยคย่อยที่มาประกอบ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กไทยเพศชายและเพศหญิง อายุ 5-7 ปี ที่ศึกษาในระดับชั้นอนุบาลภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติ

โรงเรียนนานาชาติ หมายถึง สถานศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่จัดการศึกษาในระบบ โดยใช้หลักสูตรต่างประเทศหรือหลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่หรือหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเองที่ไม่ใช่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการและใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการเรียนการสอนให้กับนักเรียน โดยไม่จำกัด เชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมความมั่นคงของประเทศ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยเรื่อง การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานและกรอบแนวคิดในการกำหนดแนวทางการวิจัย โดยนำเสนอหัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

ความหมายและองค์ประกอบของภาษา
ทฤษฎีและพัฒนาการการเรียนรู้ภาษา
การวัดและการส่งเสริมความสามารถทางภาษา
ความหมายและพัฒนาการการสร้างประโยค
ความเป็นมาของโรงเรียนนานาชาติ
หลักสูตรและการสอนภาษาไทยในโรงเรียนนานาชาติ
การรับรองมาตรฐานและการเทียบความรู้
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายและองค์ประกอบของภาษา

ความหมายของภาษา

Bochner, Price and Jones (1997) กล่าวว่า ภาษาเป็นรูปแบบหนึ่งของการติดต่อสื่อสารของกลุ่มหนึ่งเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการจัดระบบสัญลักษณ์ซึ่งได้แก่ ระบบเสียง สัญลักษณ์ในรูปแบบของการเขียน การเคลื่อนไหวของร่างกาย หรือแม้แต่อักษรเบรลล์

เจ้อจันท์ ไหวพริบ (2542) กล่าวว่า ภาษา หมายถึง เสียงพูด กิริยาอาการ หรือสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความรู้สึก ความต้องการของตนเองกับผู้อื่น เพื่อให้บุคคลนั้นเข้าใจ รับรู้ความประสงค์ ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข

ราชบัณฑิตยสภา (2542) กล่าวว่า ภาษา คือ ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความหมายของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

กำชัย ทองหล่อ (2545) กล่าวว่า ภาษา คือ เครื่องมือสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ให้สามารถกำหนดรู้ความประสงค์ของกันและกันได้ โดยมีระเบียบคำหรือจังหวะเสียงเป็นเครื่องกำหนดรู้ความประสงค์ซึ่งกันและกันได้

พรณมาศ เบญจธนสมบัติ (2546) กล่าวเพิ่มเติมว่า ภาษา คือ ความสามารถในการติดต่อสื่อสารในทุกรูปแบบซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ได้แก่ การพูด การเขียน การแสดงท่าทาง การแสดงละครใบ้ การแสดงออกทางสีหน้า หรือแม้แต่การแสดงออกทางศิลปะ

จากคำนิยามดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า ภาษา คือ เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร โดยอาจใช้เสียง กิริยาอาการ หรือสัญลักษณ์ เพื่อแสดงความคิด ความต้องการของกันและกัน โดยแต่ละภาษามีการใช้เสียงและหลักเกณฑ์ในการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน

องค์ประกอบของภาษา

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2540) กล่าวว่า องค์ประกอบของภาษาในแง่ภาษาศาสตร์ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

1. ระบบเสียง หรือ สรวิทยา (Phonology) คือ เสียงทั้งหลายที่มีอยู่ในแต่ละภาษาตลอดจนการเปลี่ยนแปลงเสียงสูงต่ำ การลงน้ำหนัก ความสั้น ความยาวของเสียง จำนวนหน่วยเสียงที่มีความหมายโดยเป็นหน่วยย่อยที่สุดในระบบเสียง (Phonemes) และมีสัญลักษณ์ใช้แทนเสียง

1.1 ด้านสัทศาสตร์ (Phonetic) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับเสียงที่เปล่งออกมาจริงๆ ทั้งนี้เนื่องจากภาษาพูดกับภาษาเขียนเปลี่ยนแปลงไม่ได้ระดับกัน ตัวอักษรหรือการเขียนใช้แทนเสียงที่พูดไม่ได้สมบูรณ์ นักสัทศาสตร์จึงกำหนดตัวเขียนขึ้นมาใหม่ เพื่อใช้แทนเสียงต่างๆ แต่ละหน่วยเสียง ตัวเขียนตัวหนึ่งๆ ใช้แทนหน่วยเสียงเพียงหน่วยเดียว แล้วศึกษาถึงวิธีเปล่งเสียง ลักษณะการออกเสียงตลอดจนอวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการออกเสียงโดยแยกสาขาละเอียดออกไป

1.2 ด้านสัทศาสตร์ (Phonemics) คือการศึกษาเกี่ยวกับหน่วยเสียงที่มีความหมาย (Phoneme) โดยเอาเสียงมาจัดจำพวก มาแยกแยะอย่างมีหลักเกณฑ์ เพื่อประโยชน์ในการจัดทำตัวอักษรอย่างมีประสิทธิภาพให้แก่ภาษา ที่ยังไม่มีตัวเขียน เช่น เสียง ห ในคำว่า หนวกหู และเสียง ข ที่บางคนพูดว่า หนวกหู นั้น ควรจะเป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ เป็นต้น จำนวนหน่วยเสียงในแต่ละภาษาก็จะแตกต่างกันไป แต่สำหรับภาษาไทย มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงยาว 9 เสียง และ สระเสียงสั้น 9 เสียง มีเสียงสระประสม 6 เสียง และมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง ผู้จะเรียนรู้ภาษาใด จึงจำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องหน่วยเสียงที่ใช้พูดในภาษาพูดนั้นๆ และฝึกฝน จนกระทั่งออกเสียง เหล่านั้น ได้อย่างถูกต้องก่อน จึงเรียนรู้ถึงการนำเอาเสียงมาประกอบเป็นคำเพื่อใช้สื่อความหมาย

2. การประกอบเสียงหรือวิวิภาค (Morphology) เป็นการศึกษาถึงการประกอบเสียงเข้าเป็นคำ หรือศึกษาถึงกลุ่มของเสียง การประกอบเสียงมี 2 ลักษณะ คือ

2.1 ประเภทอิสระ (Free Morphemes) ได้แก่ คำที่ปรากฏตามลำพังได้โดยมีความหมายเบ็ดเสร็จอยู่ในตัว เช่น คำพยางค์เดี่ยวในภาษาไทยและคำที่มีความหมายเดียวในภาษาไทย เช่น นั่ง เดิน ยืน นาฬิกา ในภาษาอังกฤษได้แก่คำว่า good bad เป็นต้น

2.2 ประเภทไม่อิสระ (Bound Morphemes) คำพวกนี้ไม่ปรากฏตามลำพังจะต้องอยู่รวมกันอย่างน้อย 2 หน่วยขึ้นไป คำประเภทนี้ในภาษาไทยมีน้อย มักพบมากในภาษาต่างประเทศ ซึ่งมักมีคำเหล่านี้มาเติมข้างหน้า (Prefixes) หรือต่อท้าย (Suffixes) คำอื่น ตัวอย่างคำประเภทนี้ในภาษาไทย ได้แก่ คำว่า นัก เช่น นักเรียน นักศึกษา นักรบ นักบวช คำว่า ชาว เช่น ชาวนา ชาวไร่ ชาวสวน ชาววัง เป็นต้น คำพวกนี้ต้องอยู่รวมกับคำอื่นจึงจะมีความหมาย อย่างไรก็ดี ภาษาไทยเป็นคำโดด ไม่มีการประกอบรูปคำเพื่อแสดงลักษณะทางไวยากรณ์

3. การประกอบรูปประโยค หรือวากยสัมพันธ์ (Syntax) คือ ระบบการเรียงคำ ได้แก่ วิธีนำเอาคำมาเรียงเข้าด้วยกันเป็นประโยค ลักษณะดังกล่าวนี้ เรียกอีกอย่างหนึ่งก็คือ ไวยากรณ์ของภาษา เป็นลักษณะสำคัญที่ทำให้แต่ละภาษามีความหมายชัดเจนขึ้น และแต่ละภาษาก็แตกต่างกันออกไป สำหรับภาษาไทยการประกอบรูปประโยคแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือการประกอบรูปประโยคหน่วยประโยคมูลฐาน และหน่วยประโยคเสริม

หน่วยประโยคมูลฐาน ได้แก่ ประโยคที่ประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม ซึ่งเรียงรูปประโยคอย่างง่าย อาจประกอบด้วย นามตัวเดียว กริยาตัวเดียว เช่น ฝนตก หรืออาจเรียงในรูปกริยา-นาม เช่น หิวข้าว หรืออาจประกอบด้วย นาม-กริยา-นาม เช่น เด็กไปโรงเรียน หรืออาจประกอบด้วย นาม-กริยา-นาม-นาม เช่น ลูกขอเงินแม่

หน่วยประโยคเสริม มีอยู่ 3 ชนิด คือ หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมที่เกี่ยวกับเวลาและหน่วยเสริมที่เกี่ยวกับสภาพที่ พวกนี้อาจอยู่ต้นประโยคหรือท้ายประโยคก็ได้

นอกจากนี้ Jalongo (2000) กล่าวว่า ระบบของภาษาประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. เสียง (Phonology) หมายถึง ระบบของเสียงซึ่งทำให้เกิดเป็นภาษา รากศัพท์ของ Phonology คือ Phonics ทารกส่วนใหญ่จะสามารถแยกแยะเสียงของภาษาได้มากกว่าผู้ใหญ่ เด็กจะสนใจเสียงใหม่ที่ได้ยิน

2. กฎของภาษา (Syntax และ Morphology) หมายถึงระบบไวยากรณ์ ซึ่งหมายถึง การเรียงรูปประโยคที่ถูกต้อง การใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับรูปประโยค ระบบไวยากรณ์นี้กล่าวได้ว่าเป็นกฎเกณฑ์ในการสร้างประโยคที่ถูกต้องของภาษา กล่าวคือ ก่อนที่เราจะพูดสื่อสารออกไป เราจะมีภาพในความคิด หรือความรู้สึกนึกคิดที่เราต้องการจะถ่ายทอด จากนั้นเราก็เลือกคำเพื่อที่จะถ่ายทอดความคิดของเรา

3. ความหมาย (Semantics) หมายถึง ระบบการสร้างความหมาย เป็นการศึกษาความหมายในภาษา ซึ่งรวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างภาษาความคิดและพฤติกรรมด้วย เช่น เด็กพูดคำว่า “สวัสดี” เพื่อแสดงถึงการทักทายเมื่อเจอกันครั้งแรกหรือกำลังจะลาจากไป ดังนั้นการใช้คำว่า “สวัสดี” ซึ่งนำมาใช้เพื่อสื่อสารแทนการทักทาย และการกล่าวตอนลาจากกันนั้นเป็นการสร้างให้เกิดความหมาย

4. การนำไปใช้ (Pragmatics) หมายถึง การฝึกฝนการใช้ภาษา การมีทักษะภาษาที่คตินั้นจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนใช้ทักษะนั้นบ่อยๆ เพื่อให้สามารถสื่อสารได้ประสบความสำเร็จ

ทฤษฎีและพัฒนนาการการเรียนรู้ภาษา

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

การส่งเสริมให้เด็กปฐมวัย มีทักษะการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ด้านภาษาและการพูดของเด็กปฐมวัยก่อน เพื่อที่จะได้มีแนวทางในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้าแนวทางนั้นมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีหรือเหตุผล นักจิตวิทยาแต่ละท่านต่างมีความเชื่อที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ทฤษฎีดังต่อไปนี้ (พรพนมมาศ เบนญจนสมบัติ, 2546)

1. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบแสดงการกระทำ (Operant Conditioning) นักจิตวิทยาที่คิดทฤษฎีนี้ขึ้นมา คือ B.F. Skinner ตามความคิดของ Skinner เชื่อว่า ทุกพฤติกรรมถูกเรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ เหตุการณ์ที่เพิ่มความเป็นไปได้ของพฤติกรรม เรียกว่าแรงเสริม เหตุการณ์ที่ลดพฤติกรรม เรียกว่า การลงโทษ ดังนั้น ภาษาจึงเป็นผลมาจากบทบาทของสิ่งแวดล้อม จากทฤษฎีนี้พ่อแม่จะเป็นต้นแบบ และผู้ให้แรงเสริม ทำให้เด็กผลิตเสียงออกมามีการเรียนรู้คำจะซับซ้อนขึ้นไปอีก เมื่อเด็กพูดว่า “มามา” ต่อหน้าแม่ เด็กจะถูกให้แรงเสริมด้วยความสนใจหรือการให้แรงเสริมอื่นๆ ถ้าเด็กพูดว่า “มามา” เมื่อแม่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น จะแสดงว่าเด็กไม่ได้รับแรงเสริม ดังนั้น การปรากฏตัวของแม่กลายเป็นตัวกระตุ้นให้เกิด หรือไม่เกิด คำว่า “มามา” และผู้ที่ใช้ภาษาอย่างมีวุฒิภาวะแล้วนั้น จะเป็นต้นแบบของพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐาน เช่น เด็กได้ยินว่า “ฉันอยากได้ลูกก็ขอร้องล่ะ” แล้วเด็กพูดเลียนแบบว่า “อยากได้ลูกก็” ในขั้นต้นนี้การตอบสนองได้รับการยอมรับ แต่ผู้ใหญ่ต้องการให้เด็กพูดได้ใกล้เคียงผู้ใหญ่ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษามีพื้นฐานจากการมีต้นแบบ การเลียนแบบ การฝึกฝน และการให้แรงเสริม

Skinner เชื่อว่า การพูดประโยคยาวๆ เกิดจากการที่เด็กเรียนรู้ผ่านการเลียนแบบโดยการได้ยินเสียงและเลียนแบบจากตัวอย่างที่มากพอสมควร และที่เด็กเรียนรู้การเชื่อมคำมากกว่ากฎไวยากรณ์ นอกจากนี้ Skinner ได้แบ่งพฤติกรรมการพูด (Verbal Behavior) ที่เกิดจากการตอบสนอง ออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. Mand เป็นการพูดที่ตอบสนองความต้องการของร่างกายโดยตรง เช่น การถาม การขอร้อง การออกคำสั่ง เช่น เด็กหิวข้าวก็ร้องขอข้าว เมื่อได้รับการตอบสนองเด็กก็จะขออีกในครั้งต่อไป
2. Echolic เป็นการพูดตอบสนองเสียงมาเร้า เช่น การที่เด็กเลียนเสียงที่เพิ่งได้ยินมาจากผู้อื่นแบบนกแก้วนกขุนทอง เช่น แม่พูดว่า “แมว” ลูกก็จะพูดตาม ซ้ำคำเดิม
3. Intraverbal เป็นคำพูดที่ตอบสนองคำที่ต่อเนื่องกัน เช่น เมื่อได้ยินผู้พูดว่า “อาทิตย์นี้ จะไปเดินซื้อของ” ผู้ฟังก็จะบอกว่า “อยากไปซื้อขนมที่นั่นด้วย”
4. Tact เป็นการพูดที่ได้รับการวางเงื่อนไขจากแรงเสริม ในระหว่างที่เกิดสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งโดยเฉพาะการที่เด็กได้รับเงื่อนไขให้พูดว่า “บอล” ในสถานการณ์ที่ลูกบอลเป็นสิ่งเร้า
5. Autoclitic เป็นการพูดที่ตอบสนองต่ออิทธิพลของพฤติกรรมของผู้พูด เป็นการเรียงคำ เช่น ประธาน กริยา กรรม เด็กเรียนรู้กฎไวยากรณ์จากวิธีนี้

การสร้างประโยคและความหมายในแต่ละประโยค ถูกเติมเต็มโดยการใช้คำไปแทนที่ เช่น เด็กเรียนรู้ประโยค “ฉันกินขนม” เด็กจะเรียนรู้ว่า คำว่า “แม่” “พ่อ” และคำอื่นๆ สามารถมาแทนที่คำว่า “ฉัน” ได้ คำว่า “ตัด” สามารถมาแทนคำว่า “กิน” ได้ และคำว่า “เนื้อ” “น้ำผลไม้” ก็สามารถนำมาแทนคำว่า “ขนม” ได้ (Owen and JR. , 1992 อ้างถึงใน พรธมมาศ เบญจธนสมบัติ, 2546)

2. ทฤษฎีจิตภาษาศาสตร์

2.1 รูปแบบโครงสร้างของประโยค (Psycholinguistic Theory: A Syntactic Model)

ทฤษฎีจิตภาษาศาสตร์นั้น เน้นที่รูปแบบของภาษาและกระบวนการทางสติปัญญา ผู้นำทฤษฎีนี้คือ Noam Chomsky ซึ่ง Chomsky เชื่อว่าเด็กเรียนรู้ภาษาไปตามขั้นพัฒนาการจากหนึ่งคำไปหลายๆ คำ ซึ่งเป็นลักษณะ ประธาน กริยา กรรม และมีการเปลี่ยนโครงสร้างประโยค และเชื่อว่าในสมองมีส่วนที่ทำหน้าที่ควบคุมการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเรียกว่า เครื่องมือเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device หรือ LAD) ประกอบไปด้วยหลักการทางภาษาความหมายและกฎของการสร้าง

ประโยค Chomsky ยังเชื่อว่าเด็กใช้ความรู้ที่มีอยู่ในตัวเองเรียนรู้ภาษาที่ตนได้ยิน มีงานวิจัยได้ศึกษาการปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก พบว่า คำพูดของแม่ที่พูดกับลูกนั้นไม่ถูกหลักไวยากรณ์ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ไม่เหมาะสม ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็วในช่วง 3-4 ปีแรก ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยภาษาที่เด็กได้ยินทุกวัน แต่ควรอธิบายจากองค์ความรู้โครงสร้างทางภาษาภายในตัวเด็ก เด็กมีความสามารถที่จะผลิตประโยคที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เด็กยังไม่เคยได้ยินประโยคนั้นมาก่อน ซึ่งก็เป็นหลักฐานสนับสนุนว่าเด็กมีความสามารถภายในตัวเองในการใช้ภาษา

อย่างไรก็ตาม Chomsky ได้เสนอว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องซับซ้อน (ไม่ได้ใช้สิ่งเร้ากับการตอบสนองอธิบายเท่านั้น) จะต้องคำนึงถึงโครงสร้างภายในตัวเด็กด้วย เพราะบางครั้งเด็กพูดคำใหม่โดยไม่ได้รับแรงเสริมมาก่อนเลย เมื่อเด็กได้รับประโยคหรือกลุ่มคำเข้ามา เด็กจะสร้างระบบไวยากรณ์ขึ้น โดยใช้เครื่องมือการเรียนรู้ภาษาที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งได้แก่ อวัยวะเกี่ยวกับการพูด การฟังและสมอง เด็กจะเรียนรู้ภาษาโดยใช้ความสามารถของตนเองมาเปลี่ยนแปลงประโยคที่ตนได้ยิน โดยการลดเสียง ลดคำ เปลี่ยนที่และแทนที่ (Mcneill, 1970) และเมื่อถึงวุฒิภาวะมนุษย์ทุกคนจะมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาได้เท่ากัน

Chomsky ได้เสนอว่า กระบวนการทางภาษามี 2 ระดับ คือ กฎโครงสร้างวลี (Phrase Structure Rules) ที่สัมพันธ์กับโครงสร้างประโยคซึ่งเป็นการใช้ทั่วไป อีกระดับคือ กฎการเปลี่ยนแปลง (Transformational Rules) ควบคุมการจัดองค์ประกอบของโครงสร้างวลี ซึ่งมีพื้นฐานเฉพาะแต่ละภาษา หน่วยในประโยคหรือเรียกว่า ส่วนประกอบ (Constituents) ส่วนประกอบของประโยคมีนามวลี กริยาวลี ซึ่งประกอบด้วย กริยา หรือ บทขยายกริยา กริยามิ ทั้งที่ต้องการกรรมและไม่ต้องการกรรม ส่วนคำกริยาวิเศษณ์ ขยายกริยา เป็นการบอกการกระทำ สถานที่และเวลา ส่วนคำคุณศัพท์ เป็นการขยายคำนาม ได้แก่ คำว่า ใหญ่ หล่อ สีแดง กฎทั่วไปของทุกประโยค จะต้องประกอบด้วย คำนามและกริยา จึงจะถือเป็นประโยค

2.2 รูปแบบทางความหมายและสติปัญญา (Psycholinguistic Theory: A Semantic/Cognitive Model)

Fillmore (1968) ได้พยายามอธิบายถึงอิทธิพลของความหมายที่มีต่อโครงสร้างการสร้างประโยคว่า ส่วนประกอบของประโยคนั้นประกอบด้วย Modality ซึ่งเป็นส่วนของรูปประโยค

ที่เปลี่ยนไปตามเวลา (Tense) อารมณ์ (Mood) การแสดงคำถาม ปฏิเสธ และ Preposition หรือ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามและกริยา ซึ่งเป็นตัวแทนของรูปแบบประโยค Fillmore จัดหมวดหมู่ คำนาม 7 ชนิด ได้แก่

1. Agentive (A) เป็นผู้กระทำ เช่น กล้าขว้างก้อนหิน
2. Dative (D) เป็นผู้ถูกกระทำ เช่น แม่กอดลูก
3. Experiencer (E) เป็นผู้ที่ให้ประสบการณ์ เหตุการณ์ กระทำ หรือเป็นผู้ ประสงค์ เช่น แก้วอยากได้รถคันใหม่
4. Factitive (F) กรรมหรือเป็นผลการกระทำโดยกริยา เช่น พ่อสร้างบ้าน
5. Instrumental (I) กรรมที่ไม่มีชีวิต หรือสิ่งที่ถูกกระทำโดยกริยา เช่น แก้วใช้ช้อนกินข้าว
6. Locative (L) สถานที่ หรือพื้นที่ เช่น นักเรียนอยู่ในห้องเรียน
7. Objective (O) คำนามที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิต ขึ้นอยู่กับความหมายของ กริยา เช่น พ่อโยนลูกบอลให้ฉัน

นอกจากนี้ได้อ่านนักทฤษฎีทางภาษา Lois Bloom ได้พยายามประยุกต์เทคนิควิเคราะห์โครงสร้างประโยคกับภาษาของเด็ก ในปี ค.ศ. 1960 ได้ทำการวิเคราะห์ภาษาของเด็ก 3 คนที่อยู่ในขั้นการพูดคำหลายคำ Bloom เชื่อว่า เด็กรู้โครงสร้างประโยคของผู้ใหญ่แต่ลดองค์ประกอบอย่างจำกัดในเวลานั้น ภาษาของผู้ใหญ่ไม่ต้องการการลดทอน เพราะผู้ใหญ่มีความจำดีและมีทักษะกระบวนการ จะเห็นว่าความหมายช่วยในการวิเคราะห์ภาษา Bloom พบว่ากฎโครงสร้างประโยคไม่เพียงพอในการอธิบายถึงความหมายที่แตกต่างกัน และคำพูดของเด็กนั้นประกอบไปด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในโลกของเด็ก ที่แสดงออกมาโดยกฎการเรียงคำอย่างง่าย เช่น ความสัมพันธ์หนึ่งระหว่างประธานและกริยา เช่น “พ่อโยน” “หมาวิ่ง” หรือความสัมพันธ์กับ

สถานที่ เช่น “ไปนอน” Bloom เชื่อว่า คำพูดเหล่านี้เกิดจากความสัมพันธ์กับความหมาย ซึ่งจะ
 เป็นไปตามหลักโครงสร้างประโยคภายหลัง

3. ทฤษฎีสังคมภาษาศาสตร์

รูปแบบทางสังคมภาษาศาสตร์นั้น เป็นการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็น
 ศูนย์กลางของกระบวนการทางภาษา Bruner (1975 cited in Owens and JR., 1992) กล่าวว่า
 การพูดออกมาเป็นพยางค์นั้น ไม่สามารถตัดสินในรูปแบบของไวยากรณ์ แต่ควรดูประสิทธิภาพ
 ในความสำเร็จของความมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นบริบททางสังคม และการติดต่อสื่อสารจำเป็นต่อ
 กระบวนนำไปสู่ความหมาย ดังที่ ทฤษฎีวิัจจนกรรม (Speech Act Theory) ได้ระบุไว้ว่าหน้าที่ในการ
 ใช้ภาษาแบ่งเป็น 2 อย่าง ได้แก่ หน้าที่ภายในบุคคล และหน้าที่ระหว่างบุคคล หน้าที่ภายในบุคคล
 นั้นพบในการใช้ภาษาในการจำ การแก้ปัญหาและการพัฒนาความคิดรวบยอด ส่วนหน้าที่ใช้ภาษา
 ระหว่างบุคคล คือ การติดต่อสื่อสาร หน่วยในการวิเคราะห์หน้าที่การติดต่อสื่อสาร เรียกว่า
 Speech Act ซึ่งเป็นการแสดงออกตามกฎไวยากรณ์ และกฎการใช้ภาษาที่กำหนดหน้าที่ซึ่งจะความ
 มุ่งหมายทางความคิดของผู้พูด Speech Act เป็นหน่วยความคิดรวบยอดที่ใหญ่กว่าหน่วยโครงสร้าง
 ของประโยคและความหมายของประโยค ผู้ที่ค้น Speech Act คนแรกคือ John Austin ซึ่งได้แบ่ง
 Speech Act เป็นส่วน คือ ข้อความ ความมุ่งหมาย และการแปลความหมายของผู้ฟัง

เด็กเรียนรู้ที่จะพูดผ่านการปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ที่คุ้นเคย ทักษะทางภาษาที่เด็กได้เรียน
 เป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวันที่มีการแลกเปลี่ยนกับผู้ดูแลเด็ก เริ่มตั้งแต่แรกเกิด เด็กมี
 ปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่โดยผ่านการสบตา ยิ้ม ทำเสียงในลำคอและร้องไห้ เมื่อความตระหนักวัตถุ
 ของเด็กเพิ่มขึ้น เด็กจะได้รับทักษะการปฏิสัมพันธ์กับทั้งวัตถุและคน คือ ใช้วัตถุเพื่อดึงดูดความ
 สนใจ และใช้คนเพื่อให้ได้วัตถุ เมื่อทักษะนี้เพิ่มขึ้น เด็กจะเชื่อมรูปแบบการกระทำที่คุ้นเคยไปสู่
 กิจวัตรที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งนั่นก็คือ การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังที่ Piaget (1962) กล่าวว่า
 การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นการผ่านประสบการณ์ที่เกิดขึ้นอีกครั้งที่เด็กพัฒนา โครงสร้างทาง
 ความคิด (Schemas) เกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์และผู้คน การเรียนรู้ที่จะเล่นลูกบอล เป็นตัวอย่าง
 ที่ดีที่จะเห็นว่า โครงสร้างทางความคิดของเด็กต่อวัตถุและเหตุการณ์นั้นพัฒนา เด็กต้องการจับ ดม
 กลิ้ง เตะ และโยนลูกบอล เพื่อที่จะพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับ “ลูกบอล” ส่วนหนึ่งของ
 ความคิดรวบยอดรวมถึงเสียงของคำ ที่ถูกใช้โดยผู้ใหญ่ที่ตนคุ้นเคย เมื่อเล่นกับลูกบอล ก็จะพูดคำว่า
 กลิ้ง ผลัก เตะ ขึ้น ไป และบอล การเรียนรู้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นเมื่อเด็กเล่นบอล กับพ่อ แม่ เพื่อน

หรือผู้เลี้ยงดู เด็กก็จะมีโอกาสที่จะเลียนแบบสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดและทำ และมีโอกาสพลัดกันเล่น การเรียนรู้ภาษาแนวนี้เป็นบูรณาการทางร่างกาย สังคมและสติปัญญาของประสบการณ์ของเด็ก ในการเรียนรู้ภาษา พ่อแม่หรือผู้ใหญ่คนอื่นๆ สามารถช่วยเด็กในการเรียนรู้ที่จะพูด โดยให้เวลากับพวกเขา จัดโอกาสให้เด็กได้ฟัง มอง เลียนแบบ และฝึกฝนที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดทักษะทางภาษา

รูปแบบทางสังคมภาษาศาสตร์ พิจารณาถึงประสิทธิภาพของการติดต่อสื่อสารในบริบทที่ใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษา การใช้ภาษาเป็นศูนย์กลาง พิจารณาจากความรู้ของผู้พูดและความรู้ในการรับรู้ของผู้ฟัง ดังนั้นบทบาทของผู้ที่เด็กติดต่อสื่อสารด้วยนั้นเป็นสิ่งสำคัญ การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ผู้ที่ดูแลเด็กให้และได้รับสิ่งซึ่งเด็กเรียนรู้กฎของการสนทนาไม่ใช่จากการสร้างประโยค หรือความหมาย (Bruner, 1977)

พัฒนาการการเรียนรู้ภาษา

ลำดับขั้นพัฒนาการทางภาษา

เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาได้จากสิ่งแวดล้อมและบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดโดยจะมีพัฒนาการทางภาษาเป็นไปตามลำดับขั้น Jalongo (1992) กล่าวว่า ลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษา มีดังนี้

1. ขั้นก่อนรู้ภาษา (Prelinguistic Speech) พบในเด็กที่มีอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 11 เดือน เป็นขั้นที่เด็กจะทำเสียงคล้ายเสียงพยัญชนะ ทำเสียงอ้อแอ้ ออกเสียงคล้ายเสียงสระ เช่น มา ทา ดู เป็นต้น ส่วนเด็กบางคนที่มีขั้นก่อนรู้ภาษาในระดับสูงจะนำเสียงมาผสมกันคล้ายเป็นคำ ใช้เสียงสูง-ต่ำ และท่าทาง แต่ยังไม่เป็นคำชัดเจน จะเรียกลักษณะแบบนี้ว่า Expressive Jargon

2. ขั้นเริ่มต้นรู้ภาษา (Beginnings of Linguistic Speech) พบในเด็กที่มีอายุประมาณ 1-2 ปี เป็นขั้นที่เด็กใช้ภาษาพูดไม่เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เช่นกัน แต่ภาษาในช่วงนี้จะมีเสียงที่เป็นคำประปราย เช่น มามา ดาดา การพูด 1 หน่วยคำแทนความหมายทั้งหมด เรียกว่า Holophrases

3. ขั้นการพูดย่อ (Telegraphic Speech) พบในเด็กที่มีอายุประมาณ 2-3 ปี ในขั้นนี้จะได้ยินเด็กหลายคนพูดแบบ 1 หน่วยคำ และเด็กจะใช้ประโยคที่ง่ายที่สุด เช่น เด็กพูดว่า “แก้วร้อง” ซึ่งอาจหมายถึง เด็กต้องการให้ครูทำอะไรสักอย่างเพราะแก้วกำลังร้องไห้อยู่ หรือ เด็กพูดว่า “ดูหนังสือ” อาจมีความหมายว่า ช่วยอ่านหนังสือให้หน่อย การใช้ภาษาแบบนี้จะลดเหลือส่วนประกอบที่จำเป็นเท่านั้น เรียกว่า Telegraphic speech เพราะมีการเปรียบเทียบกับวิธีที่เราสื่อสาร โดยการใช้โทรเลขที่จะประหยัดคำให้ได้ใจความมากที่สุด

4. ขั้นการสร้างประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) พบในเด็กอายุประมาณ 4-6 ปี เมื่อเด็กมีวุฒิภาวะมากขึ้น การออกเสียงและการพูดของเด็กจะมีลักษณะคล้ายผู้ใหญ่มากขึ้น ประโยคมีความยาวและซับซ้อนมากขึ้น เมื่อเด็กเข้าเรียนในชั้นอนุบาลเด็กจะพัฒนาความสามารถในการพูด สะสมประสบการณ์ทางภาษาการพูดและเขียน และบางครั้งอาจจะอ่านป้ายต่างๆ ตามข้างทางและเรียนรู้ที่จะเชื่อมโยงสิ่งสิ่งพิมพ์ต่างๆ เข้ากับการอ่าน

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา

การที่เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างในเรื่องของอัตราพัฒนาการนั้น เกิดจากปัจจัยพื้นฐานของเด็กแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน ซลาธิป สมาหิโต (2549) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ภาษามีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เพศ เป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่ออัตราพัฒนาทางภาษาของเด็ก Irwin and Citen (1946) พบว่าในช่วงปีแรกของชีวิต เด็กชายและเด็กหญิงยังไม่มี ความแตกต่างกันในการพัฒนาการทุกด้าน จนกระทั่งหลังจากช่วงปีแรกผ่านไป เด็กหญิงจะมีพัฒนาการล่าช้ากว่าเด็กชายประมาณ 2 ปี ในเกือบทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านภาษา นอกจากนี้ นักการศึกษาหลายคนพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกันในการรู้จำนวนคำศัพท์ การสร้างประโยค ความถูกต้องในการพูด การเปล่งเสียง การใช้คำและการใช้ประโยค กล่าวคือ เด็กชายเริ่มพูดช้ากว่าเด็กหญิง ประโยคที่พูดมักสั้นและใช้ไวยากรณ์ผิดมากกว่า ความเข้าใจคำศัพท์น้อยกว่า และพูดออกเสียงสระและพยัญชนะไม่ชัดเจน เด็กหญิงจะมีพัฒนาการที่ดีกว่าเด็กชาย (Honig, 2006)

2. วุฒิภาวะ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งมีผลต่อการพัฒนาการทางภาษาของเด็ก เพราะก่อนที่เด็กจะพูดหรือใช้ภาษาได้ ประสาทและกล้ามเนื้อต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพูดและการเรียนรู้ภาษา

จะต้องมีภาวะที่พร้อมสำหรับการเรียนรู้ก่อน วุฒิภาวะทางการพูดของเด็กแต่ละคนจะแตกต่างกัน เด็กชายจะพูดคำที่มีความหมายคำแรกประมาณอายุ 10-18 เดือน (Berry and Eisenson, 1956) และจะค่อยๆ พัฒนาภาษาของตนไปพร้อมๆ กับพัฒนาการส่วนอื่นๆ ของร่างกายเมื่ออายุมากขึ้น

3. สถานะทางสังคม เศรษฐกิจ เป็นปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการทางด้านภาษาอีกประการหนึ่ง จากการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสถานะทางสังคม เศรษฐกิจของครอบครัว พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมเศรษฐกิจต่ำจะมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้ากว่าเด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมเศรษฐกิจสูง (Ramey and Ramey, 1999) ทั้งนี้อาจเกี่ยวเนื่องมาจากทางความแตกต่างทางด้านสติปัญญา หรือโอกาสที่จะได้เรียนรู้หรือทั้งสองอย่าง เพราะขณะที่เด็กเล่นเสียงซึ่งเด็กทำโดยอาศัยสัญชาตญาณนั้น พบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ นอกจากนี้ ระดับสถานะทางสังคมเป็นตัวบ่งชี้หนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับระดับภาษาที่เด็กพูด มีงานวิจัยระบุว่า การพูดที่เด็กใช้ที่บ้านมีความแตกต่างกับการพูดที่เด็กใช้ที่โรงเรียน เช่น เด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี พ่อแม่ไม่มีเวลาพูดคุยกับลูกมากนัก หรือเด็กที่โตมาในครอบครัวที่ใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทย แต่เมื่อเด็กมาที่โรงเรียนภาษาพูดที่เด็กได้ยินจากครูและเพื่อนอาจจะเป็นภาษาที่มีความซับซ้อน และเป็นภาษาไทย เป็นต้น Eichten (2000) อธิบายว่า การพัฒนาการทางภาษาเกิดจากการที่เด็กเลือก “แบบ” ที่จะเลียนแบบภาษา ถ้าเด็กมีตัวแบบที่ดี เด็กก็จะทำตามแบบอย่างที่ดีนั้น เช่น พ่อแม่ ครอบครัว สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

4. สุขภาพและอวัยวะของร่างกายที่ทำงานเกี่ยวข้องกับภาษา การที่เด็กมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีอวัยวะที่ทำงานเกี่ยวข้องกับภาษาที่ครบสมบูรณ์ และได้รับการกระตุ้นให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพตามช่วงอายุนั้น ย่อมส่งผลให้เด็กมีความพร้อมที่จะรับ และส่งภาษาที่ใช้ในการสื่อสารได้ดี ตรงกันข้ามเด็กที่ได้รับความเจ็บป่วยเรื้อรัง หรือรุนแรงในช่วงสองปีแรกของชีวิต อาจส่งผลให้เด็กเริ่มพูด และรู้จักคำศัพท์ช้ากว่าเด็กปกติไปราวๆ 1-2 เดือน (Eichten, 2000) เด็กที่มีความบกพร่องด้านการได้ยิน จะทำให้เด็กไม่รู้สึกรอยากจะพูดคุยกับใคร และเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างจำกัด เพราะเด็กไม่ได้ยินเสียง และไม่มีตัวแบบในการเป็นตัวอย่างออกเสียง รวมถึงเด็กที่ฟันยังขึ้นไม่ครบก็จะทำให้เด็กออกเสียงไม่ชัด หรือออกเสียงไม่ถูกต้อง นอกจากนี้เด็กที่มีความผิดปกติทางสมองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษา ก็มีส่วนทำให้เด็กไม่สามารถใช้ภาษาได้เหมือนกับเด็กปกติทั่วไป (สันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2542)

5. สื่อ และการจัดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย ครูและผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการจัดเตรียมสื่อ และกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาให้กับเด็ก สื่อที่ดีที่จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ กระตุ้น และจูงใจให้เด็กเกิดความสนใจ และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนให้กับเด็กได้ ตัวอย่างของสื่อ เช่น หนังสือภาพ อุปกรณ์ของเล่น เพลง เพลง รายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก ของจริง เป็นต้น

การวัดและการส่งเสริมความสามารถทางภาษา

การวัดความสามารถทางภาษา

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2540) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสามารถทางภาษาว่า การเรียนรู้ภาษาประกอบด้วย การรับรู้ภาษา (Receptive Language) และการแสดงออกทางภาษา (Expressive Language) การวัดความสามารถทางภาษาจึงต้องทำทั้งสองกรณีแต่ส่วนใหญ่เมื่อพูดถึงการวัดความสามารถทางภาษา เรามักนึกถึงการแสดงออกทางภาษา เช่น การพูด การเขียน และการใช้ท่าทาง ในการวัดความสามารถทางภาษามักคิดถึงการใช้ภาษาทั้งโดยการพูด และการเขียนเป็นสำคัญ ส่วนการใช้ท่าทางมักเป็นเพียงการประกอบคำอธิบาย ซึ่งสามารถวัดได้ดังนี้

1. การนับจำนวนคำ

วิธีวัดการแสดงออกทางภาษาวิธีหนึ่งคือ การนับจำนวนคำที่พูด หรือเขียนในช่วงเวลาที่กำหนดให้ แล้วนำคำพูดหรือข้อเขียนนั้นมานับจำนวนคำ จำนวนประโยค และจำนวนคำต่อประโยคที่ใช้ในการพูดหรือเขียนนั้น Myklebust (1971) ได้เปรียบเทียบโดยการนับจำนวนคำจากข้อเขียนของเด็กปกติและเด็กหูหนวก พบว่า เด็กปกติจะเขียนเรื่องได้ยาวกว่าเด็กหูหนวกในทุกระดับอายุ ยกเว้นเมื่ออายุ 7 ขวบ การที่เด็กในวัย 7 ขวบ มีผลการแสดงออกทางภาษาพอๆ กันอาจเป็นเพราะเป็นระยะที่เด็กทั้งสองกลุ่มต่างก็เพิ่งจะเริ่มฝึกหัดภาษาเขียน แต่เด็กปกติจะเรียนรู้และมีความก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว และเรียนรู้ได้ดีกว่าเด็กหูหนวก

สำหรับในประเทศไทย ผลการสำรวจของนิติตประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะ (การสอนคนหูตึง) เมื่อปี 2517 ปรากฏเช่นเดียวกับผลงานวิจัยข้างต้น คือ เมื่อพิจารณาถ้อยคำต่างๆ ที่เด็กมาใช้ในการเล่าเรื่องจากภาพ พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในโรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ ใช้คำน้อยกว่าเด็กปกติ ที่ศึกษาในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ในทุกระดับอายุ

2. การนับจำนวนประโยค

การนับจำนวนประโยคที่ใช้ในการเล่าเรื่องหรือเขียนเรียงความ จากผลการทดลอง ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2540) ที่ทำกับเด็กปกติ พบว่า จำนวนคำและจำนวนประโยคที่เด็กใช้มีค่าสหสัมพันธ์สูง เด็กที่เขียนเรื่องยาว ก็ใช้ประโยคมาก และจำนวนคำมาก เมื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กหูหนวกและเด็กปกติพบว่า เด็กปกติมีอัตราพัฒนาการทางภาษามากที่สุดในช่วงอายุ 7 ปีและ 9 ปี แต่สำหรับเด็กหูหนวกแล้ว ไม่มีความแตกต่างที่เด่นชัดสำหรับเด็กวัยนี้ ในแง่ของจำนวนของประโยคที่เขียนจากการวัด โดยคิดจำนวนประโยค พบว่า เด็กปกติจะแสดงลักษณะการเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ในช่วงอายุก่อน 9 ปี และหลังจากนั้นจะเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ซึ่งจำนวนคำต่อประโยค ความยาวของประโยคที่แสดงให้เห็นถึงวุฒิภาวะ เมื่ออายุเพิ่มขึ้น เด็กก็ได้เขียนเพิ่มขึ้น หากแต่ใช้ประโยคยาวขึ้น ส่วนเด็กหูหนวกนั้นมีความเจริญเติบโตที่แสดงให้เห็นเล็กน้อยจนถึง 9 ปี จึงมีการเติบโตก้าวหน้าให้เห็นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในช่วง 9-13 ปี แต่หลังจากนั้นจะไม่มีการก้าวหน้าอีก

3. จำนวนคำต่อประโยค

ความยาวของประโยคเป็นการวัดความคล่องในการใช้ภาษาได้อย่างดี ไม่ว่าจะในภาษาพูดหรือเขียน Templin, Davis และ MaCarthy ได้แสดงผลจากการศึกษาค้นคว้าถึงพัฒนาการของการพูด โดยดูจากความยาวของประโยคที่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในภาษาเขียนก็เช่นกัน Stormzand และ O'Shea ได้แสดงผลที่น่าสนใจจากการวิเคราะห์ความยาวของประโยค โดยเฉลี่ยของคนทั่วไปและของนักวิชาชีพ (Professional Workers) ความยาวของประโยคนี้อย่างยิ่งใช้เป็นเครื่องวัดความสลับซับซ้อนได้อีกด้วย

4. ความคล่องและการยืดหยุ่นของการใช้ภาษา

ความคล่องและการยืดหยุ่นของการใช้ภาษา เป็นลักษณะอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจ ประเมินพัฒนาทางภาษาได้ ถ้อยคำที่เด็กเลือกใช้ไม่ว่าในการพูดหรือการเขียน จะแสดงให้เห็นถึงความยืดหยุ่นในการใช้ภาษา โดยทั่วไปแล้วจะพบว่า เด็กอนุหนววมักใช้คำหรือวลีซ้ำๆ กันมากกว่าเด็กปกติ อาจเป็นเพราะเด็กมีจำนวนคำศัพท์ที่จำกัด และในการสอนคำและความหมายของคำแก่เด็กประเภทนี้ ครูก็มักสอนเท่าที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน ศัพท์แสดง มุขตลก การเปรียบเทียบต่างๆ มักถูกตัดทิ้งไปเพราะเข้าใจยาก วิธีการวัดความคล่องและการยืดหยุ่นของการใช้ภาษาทำได้โดยหาค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนคำที่ไม่ซ้ำกันกับจำนวนคำที่ใช้ทั้งหมด ค่าเฉลี่ยยิ่งมากก็ยิ่งมีความคล่องและการยืดหยุ่นในการใช้ภาษามาก

5. ความถูกต้องของการใช้ภาษา

แต่ละภาษาต่างก็มีลักษณะโครงสร้างของภาษาต่างกัน ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2540) กล่าวถึงการศึกษาของ Templin ซึ่งพบว่า ภาษาพูดและสติปัญญาที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด ภาษาเขียนจะถึงวุฒิภาวะภายหลังที่เด็กสามารถอ่านออกและเรียนรู้เรื่องการเขียนแล้ว ทั้งนี้พบว่าโดยเฉลี่ยเด็กสามารถอ่านออก และเรียนรู้เรื่องการเขียนเมื่อเด็กอายุ 11 ปี หรือเมื่อเด็กเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2540) กล่าวว่า Thompson ได้ศึกษาชนิดความผิดพลาดของการใช้ภาษา พบว่า เด็กจะใช้ภาษาผิดในเรื่องการใช้วลี หรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น ใช้คำฟุ่มเฟือยมากเกินไป (Addition) ใช้คำตกหล่น (Omission) เอาคำอื่นมาแทน (Substitution) และเรียงลำดับคำ (Word Order) ผิดพลาด เป็นต้น และความผิดพลาดที่พบประการแรก คือ การพูดตกๆ หล่นๆ เด็กมักจะมีผิดพลาดแบบนี้ในตอนวัยต้นๆ เมื่อเริ่มหัดเขียนเท่านั้น โดยมากในช่วงอายุก่อน 9 ปี และจะลดลงในระยะ 11-15 ปี ความผิดพลาดประการที่ 2 คือ การเอาคำอื่นมาแทนคำที่ควรใช้ ซึ่งเป็นการนำเอาคำไม่ถูกต้องมาแทน เช่น ขวด 2 ตัว ประการที่ 3 คือ การเติมคำหรือพยางค์ เพิ่มเข้ามาจนฟุ่มเฟือยและไม่ถูกต้อง กล่าวคือ มักเอาคำหรือพยางค์ที่ไม่จำเป็นมาพูด พบในช่วงอายุ 7-9 ปี และจะลดลงภายหลังอายุ 11 ปี ประการที่ 4 คือ การเรียงลำดับคำผิดพลาด ความผิดชนิดนี้เกิดจากการเรียงลำดับคำในประโยคผิดที่ โดยไม่เกี่ยวกับการใช้คำมากไปหรือน้อยไป หรือเลือกคำมาใช้ไม่ถูก ยกเว้นในช่วงอายุ 7 ปี ซึ่งเป็นระยะเริ่มเรียนเขียนแล้ว

การส่งเสริมความสามารถทางภาษา

การพัฒนาการเรียนภาษาให้กับเด็กปฐมวัยนั้น ครูและผู้ปกครองควรส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาโดยใช้วิธีการที่หลากหลายและกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กมีทักษะในการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม ชลาธิป สมาหิโต (2549) กล่าวว่า วิธีการส่งเสริมการใช้ภาษาให้กับเด็กปฐมวัย มีดังนี้

1. กระตุ้นให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์ พูดคุย กับเพื่อนๆ ในขณะที่ทำกิจกรรมในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียน การที่เด็กได้พูดคุยกับบุคคลรอบข้าง จะช่วยส่งเสริมให้เด็กใช้ภาษาได้คล่องมากขึ้น ตัวอย่างกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้มีความคุ้นเคยกับภาษา เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การไปทัศนศึกษาในสถานที่ต่างๆ
2. ให้เด็กปฐมวัยใช้อวจนภาษา หรือภาษาท่าทางประกอบการสื่อสาร เพื่อเด็กจะได้แสดงความรู้สึกนึกคิดและความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน ได้ดียิ่งขึ้น
3. ครูควรใช้สื่อที่เป็นรูปภาพ กิจกรรมที่ให้เด็กลงมือปฏิบัติเพื่อช่วยทำให้เด็กมีความเข้าใจเนื้อหามากขึ้น เนื่องจากเด็กจะได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ และสะสมความเข้าใจภาษาได้ดี เมื่อเด็กได้ทำกิจกรรม ซึ่งเด็กไม่ได้ตระหนักว่ากำลังเรียนภาษา ดังนั้น ในการให้ความรู้และเทคนิคการจัดกิจกรรมประจำวัน ที่ครูจัดให้กับเด็กจึงมีความสำคัญมาก ครูควรจัดกิจกรรมหลากหลาย กิจกรรมเคลื่อนไหว เพลง ศิลปะสร้างสรรค์ จัดสลับกับการฝึกพูด คำ และประโยค ตัวอย่างกิจกรรม เช่น ให้เด็กเล่นเกมส่งของต่อๆ กันประกอบจังหวะตบมือ เกมต่อประโยค เกม 20 คำถาม เกมอะไรเอ่ย
4. ครูควรใช้เทคนิคการเสริมแรงบวก และทัศนคติด้านบวกให้กับเด็ก เด็กในระดับปฐมวัยนั้นเมื่อได้รับประสบการณ์ใหม่ทางด้านภาษาที่เด็กไม่คุ้นเคย ย่อมทำให้เด็กเกิดความเครียด วิตกกังวล ทำให้เป็นเหมือนกำแพงกั้นการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ครูจึงต้องทำความเข้าใจ ให้กำลังใจ และให้แรงเสริมบวกกับเด็ก

การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติหรือเด็กที่เรียนภาษาอื่น นอกเหนือจากภาษาที่เด็กคุ้นเคยนั้นเรียกว่า สองภาษานิยม หรือ Bilingualism นักการศึกษาพบว่า เด็กในถิ่นที่มีผู้ใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษา มักมีปัญหาคำรู้หนังสือ เพราะการใช้ภาษาของครูในโรงเรียนกับการใช้ภาษาของเด็กที่บ้านและครอบครัวเป็นคนละภาษา อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า ดัชนีบ่งชี้ว่าเด็กสองภาษาจะเรียนได้ดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็กในการเข้าใจเนื้อหาที่เป็นภาษาแม่ที่ตนเองคุ้นเคย (Dutcher, 1994 อ้างถึงใน ชลาธิป สมานิติ, 2549) ดังนั้น การส่งเสริมให้เด็กใช้ภาษาแม่จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติ หากครูผู้สอนและผู้ปกครองปล่อยปละละเลยการใช้ภาษาแม่ของเด็กอาจทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษาทั้งสองภาษา และส่งผลให้มีปัญหาในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ตามมา ชลาธิป สมานิติ (2549) กล่าวถึง ความผิดพลาดในการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัยที่เรียนสองภาษานั้นมีลักษณะดังนี้

1. สับสนเรื่องคำศัพท์ เช่น ครูถามว่า “นี่คืออะไร” (ครูชี้ไปที่โต๊ะ) แต่เด็กตอบว่า “เก้าอี้” แสดงว่า เด็กยังเกิดความสับสนระหว่างคำว่า “โต๊ะ” กับคำว่า “เก้าอี้” หรือคำศัพท์ ดินสอ (pencil) กับ ปากกา (pen) เด็กอาจจะสับสนระหว่างคำศัพท์สองคำนี้ เพราะคำทั้งสองคำนี้ อยู่ในกลุ่ม เดียวกัน
2. สับสนเรื่องการเรียงคำและไวยากรณ์ เช่น ครูถามว่า “นี่คืออะไร” (ภาพลูกหมา) แต่เด็กตอบว่า “หมาลูก”
3. ออกเสียงคำผิดพลาด เพราะสับสนฐานกรณ์และการวางตำแหน่งของลิ้น และริมฝีปาก ผิดที่ เช่น คำว่า “ฝนตก” แต่เด็กออกเสียงว่า “ฟงตก” คำว่า “จันทน์” แต่เด็กออกเสียง “จ่าน้ำ”

สำหรับปัญหาในการใช้ภาษาที่แตกต่างกันระหว่าง การใช้ภาษาในขณะที่เด็กอยู่ที่บ้าน กับที่โรงเรียนของเด็กไทย ยังถือว่าเป็นปัญหาที่ใหญ่มาก เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่มีหลาย ภาษา หลายวัฒนธรรม หลายชนชาติอย่างในบางประเทศ และจากปัญหาเหล่านี้ทำให้นักการศึกษา เห็นความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษาขึ้น เพื่อที่จะทำให้เด็กเหล่านี้ได้รับความรู้ ความเข้าใจในการเรียน และสามารถใช้ภาษาในการดำรงชีวิตประจำวันได้ เด็กที่ได้ใช้สอง ภาษาจะได้เปรียบเด็กที่ใช้ภาษาเดียวในด้านสติปัญญา มีมุมมองวิสัยทัศน์ เข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่าง และมีโอกาสที่ดีกว่าในอนาคต (ชลาธิป สมานิติ, 2549)

ความหมายและพัฒนาการการสร้างประโยค

ความหมายของประโยค

ราชบัณฑิตยสภา (2542) ให้ความหมายของคำว่า ประโยค ว่า คำพูดหรือข้อความที่ได้ความบริบูรณ์ตอนหนึ่งๆ เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม

กำชัย ทองหล่อ (2545) กล่าวว่า ประโยค คือ กลุ่มคำที่มีความเกี่ยวข้องกันเป็นระเบียบและมีเนื้อความครบสมบูรณ์โดยปกติประโยคจะต้องมีบทประธานและบทกริยาเป็นหลักสำคัญ แต่ถ้าใช้สรรพนามกริยา จะต้องมีบทกรรมมารับ ถ้าใช้วิกิตกรกริยา จะต้องมีบทขยาย จึงจะได้รับความสมบูรณ์ บทขยายนั่นจะเป็นคำ วลี หรือประโยคก็ได้ ถ้าใช้กรรมกริยา ไม่ต้องมีกรรมมารับ เพราะได้รับความสมบูรณ์อยู่แล้ว แต่จะมีบทขยายให้ความชัดเจนขึ้นอีกก็ได้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) กล่าวว่า ประโยค คือ ถ้อยคำที่มีเนื้อความครบบริบูรณ์ ประโยคหนึ่งๆ แบ่งออกเป็นสองภาค คือ ภาคประธาน และภาคแสดง

พรณมาศ เบญจธนสมบัติ (2546) กล่าวเพิ่มเติมว่า ประโยค หมายถึง ถ้อยคำที่นำมาเรียงต่อกัน ได้ใจ ความสมบูรณ์ ประกอบด้วย ภาคประธาน ซึ่งเป็นผู้กระทำ รู้ว่าใคร และอะไร เป็นผู้ทำ และภาคแสดง คือกริยาที่แสดงอาการของผู้กระทำ หรือส่วนขยายทำให้ได้ใจความสมบูรณ์มากขึ้น หรือกรรมซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ และส่วนขยายที่ช่วยให้ข้อความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ประโยค หมายถึง ถ้อยคำหรือกลุ่มคำที่นำมาเรียบเรียงให้ได้ใจความว่า ใคร ทำอะไร อย่างไร ประโยคประกอบด้วย ประธานคือผู้กระทำ และกริยาคืออาการของผู้กระทำ ประโยคอาจจะมีกรรมคือผู้ถูกกระทำ และส่วนขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรมเพื่อช่วยให้ได้ใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

พัฒนาการการสร้างประโยค

พัฒนาการการสร้างประโยคของเด็กนั้น Hurlock (1964 อ้างถึงใน พรณมาศ เบญจธนสมบัติ, 2546) ได้เสนอว่า การเชื่อมคำให้เป็นประโยค ซึ่งถูกหลักไวยากรณ์และสามารถสื่อให้ผู้อื่น

เข้าใจได้ในขั้นแรก เด็กจะใช้ประโยคที่ประกอบด้วยคำหนึ่งคำ ซึ่งเป็นคำนามหรือคำกริยา ที่เชื่อมโยงกับท่าทาง เช่น พูดว่า “ให้” พร้อมชี้ไปที่ของเล่น ซึ่งจะหมายความว่า “เอาของเล่นมาให้หน่อย” ประโยคแบบนี้จะพบในเด็กอายุประมาณ 12-18 เดือน หรือ 1 ปี-1 ปีครึ่ง

เมื่อเด็กอายุ 2 ปี เด็กจะเชื่อมคำไปสู่ประโยคสั้นๆ ซึ่งมักเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ประกอบด้วยคำนาม 1-2 คำ คำกริยา และบางครั้งมีคำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ และจะละคำบุพบท คำสรรพนามและคำเชื่อมไว้ เช่น “ไปนอน” “กินน้ำ” เป็นต้น

เมื่ออายุ 4 ปี เด็กจะใช้ประโยคที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์ ทุกๆ ส่วนของคำพูดสมบูรณ์ในเวลาต่อมา ส่วนประโยคของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี จะไม่ค่อยสมบูรณ์ในด้านหน้าที่การใช้ประโยค เด็กเริ่มใช้ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนที่มีความละเอียดมากขึ้น และในทุกๆ ช่วงอายุ ประโยคของเด็กจะแตกต่างกันในด้านความยาวและรูปแบบของประโยค

นอกจากนี้ Brown (1973 cited in Naremore and Hopper, 1990) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างประโยค ดังนี้

ขั้นที่ 1 บทบาทของความหมายและความสัมพันธ์กับไวยากรณ์ ซึ่งเป็นขั้นระหว่างที่เด็กเริ่มสร้างความเข้าใจความคิดรวบยอดของความเป็นจริง คำหลายๆ คำ ที่ใช้ในขั้นนี้ จะถูกควบคุมโดยความหมายมากกว่าระบบโครงสร้างประโยค

ขั้นที่ 2 มีไวยากรณ์และความหมาย ระหว่างขั้นที่ 2 เด็กเริ่มสร้างคำให้จบประโยค มีคำแสดงพหูพจน์ มีคำนำหน้าคำนาม และคำบุพบท การเรียนรู้ให้สมบูรณ์อาจต้องผ่านขั้นนี้ไปก่อน การรู้ภาษาอาจควบคุมโดยการเชื่อมโยงระหว่างความหมายและความซับซ้อนในการสร้างประโยค เด็กเรียนรู้ภาษาจากความคิดพลาดของตน แต่ท้ายสุดเด็กจะตระหนักในการพูดให้ถูกต้องขึ้น ดังนั้นความคิดพลาดเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเรียนรู้กฎ ไม่ใช่แค่เลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่

ขั้นที่ 3 การสร้างประโยคความเดียว ในขั้นนี้เด็กเริ่มใช้กฎไวยากรณ์ มีการใช้ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ และมีขั้นย่อยหลายขั้นในขั้นที่ 3 นี้ เพราะประโยคที่มีโครงสร้างสมบูรณ์นั้นสร้างมาจากโครงสร้างวลี บวกกับกฎการเปลี่ยนแปลง เมื่อการเปลี่ยนแปลง

พัฒนา ช่วยควบคุมกฎโครงสร้างการเปลี่ยนแปลงนี้ ได้ศึกษาในประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ อย่างระมัดระวัง ซึ่งพัฒนาผ่าน 3 ชั้น (Klima and Bellugi, 1966 cited in Naremore Hopper, 1990)

ขั้นที่ 1 หน้าที่ถูกแสดงออกมาและตามด้วยความหมาย แต่ไม่มีโครงสร้างประโยคคำถาม จะเพิ่มเสียงสูงในท้ายประโยค เช่น Doggie gone? ส่วนประโยคปฏิเสธ ใช้คำว่า “ไม่” หน้าประโยค เช่น “ไม่ไปข้างนอก”

ขั้นที่ 2 เด็กเริ่มใส่คำในสถานที่ แต่ใช้ไม่ถูกต้องในส่วนของคำสรรพนามและคำกริยาช่วย เช่น Who milk is that? Do like grapefruit?

ขั้นที่ 3 ใช้คำสรรพนามและคำกริยาช่วยได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เช่น I am not a doctor. เป็นที่น่าสังเกตที่เด็กทุกคน พัฒนารับขั้นตอนตามลำดับเหมือนกัน ดังนั้นเด็กจึงมีวิธีการเรียนรู้ในการสร้างประโยคที่เหมือนกัน (เป็นสากล)

ขั้นที่ 4 การนำประโยคหนึ่งเชื่อมกับอีกประโยคหนึ่ง เกี่ยวข้องกับการสร้างประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น เด็กเริ่มใช้อนุประโยคเข้าเชื่อมในประโยคคำถาม Naremore and Dever (1975) ชี้ให้เห็นว่า การสร้างประโยคที่ซับซ้อนนั้น อาจทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างเด็กปกติปัญญาอ่อนได้ เด็กปกติสร้างประโยคในขั้นต้นของขั้นนี้ แต่ประโยคจะสมบูรณ์ที่สุดเมื่อเด็กอายุ 10-11 ปี

ขั้นที่ 5 การเชื่อมประโยคความเดียวและสัมพันธ์กับข้อความ ในระหว่างขั้นนี้ เด็กเชื่อมประโยคด้วยคำเชื่อม เช่นคำว่า “และ” “แล้วก็” เรียนรู้การใช้คำเชื่อมที่ซับซ้อนขึ้น เช่น “เพราะ” “ดังนั้น” “แต่” ถูกใช้เป็นคำเชื่อมกับอนุประโยค และประโยคฟุ่มเฟือยจะหายไปซึ่งเริ่มต้นเมื่ออายุ 3 ปี

Fraser , Bellugi and Brown (1963) ศึกษาเด็กอายุ 3 ปี ทดลองโดย 1) ให้พูดตามประโยคที่มีกฎไวยากรณ์ต่างๆ กัน เช่น ประธาน และกรรม การใช้เอกพจน์และพหูพจน์ เป็นต้น 2) ชี้นำรูปที่ให้ตัวอย่างเพื่อแสดงการผลิตคำ 3) ให้พูดตามประโยคของรูป 2 ใบ หลังจากให้ผู้ทดลองบอก ดังนั้น การเลียนแบบ เกี่ยวข้องกับความจำและการระลึกได้ ส่วนการผลิตคำนั้นเกี่ยวข้องกับการระลึกได้ ซึ่งอาจนึกเข้าไปบ้าง พบว่า จำนวนครั้งที่ผิดพลาดเด็กสามารถทวนคำได้ดีกว่าชี้นำรูป และชี้นำรูปได้ดีกว่า การพูดประโยค ผลงานวิจัยแสดงให้เห็นว่ากระบวนการได้มาของโครงสร้างการสร้างประโยค

เรียงลำดับดังนี้ การเลียนแบบ ความสามารถในการเข้าใจ และความสามารถในการผลิตโครงสร้างของประโยค

การใช้ประโยค

1. การจำแนกประโยค

ประโยคมีหลายชนิด มีความแตกต่างกันออกไป ตามวิธีการจำแนกประโยคซึ่งสมชาย ลำควน (2526) กล่าวว่า ประโยคในภาษาไทยมีรูปแบบการจำแนกแจกแจงในแนวทศนะเดิมอยู่ 3 แบบด้วยกัน คือ

1.1 การจำแนกประโยคตามลักษณะการใช้ ในแง่ของเจตนาของผู้ใช้ภาษาประโยคในภาษาไทยอาจแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1.1.1 ประโยคคำสั่ง ส่วนใหญ่แล้วประโยคชนิดนี้จะละบทประธานไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น มานี้ ออกไปเดี๋ยวนี้ ยืนขึ้น นั่งลง

1.1.2 ประโยคขอร้องหรือชักชวน มักละบทประธานไว้ในฐานที่เข้าใจ เหมือนประโยคคำสั่ง แต่ประโยคชนิดนี้ จะมีคำลงท้ายประโยคอยู่ด้วยเสมอ เช่น ไปซิ กินซิคะ ไปซิ นอนเถอะ ไปนะ ไปน่า

1.1.3 ประโยคคำถาม ตามปกติมักจะมีคำวิเศษณ์แสดงคำถามว่า ใคร อะไร ที่ไหน ทำไม เมื่อไร อย่างไร หรือ หรือไม่ กำกับอยู่ด้วย ลักษณะประโยคที่มีคำแสดงคำถามอยู่ด้วยในภาษาไทย บางทีสังเกตยากว่าเป็นประโยคคำถามหรือบอกเล่า เพราะคำว่า ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ใช้ในประโยคบอกเล่าก็ได้ เช่น ใครจะไปกินลง เรื่องอะไรฉันจะทำให้ ไปซื้อที่ไหนก็ไปเถอะ พูดอย่างไรใครก็ไม่เชื่อ แต่บางทีไม่มีคำแสดงคำถาม กลายเป็นคำถามก็มี ถ้าผู้พูดขึ้นเสียงสูงท้ายประโยค เช่น จริงนะคะ

1.1.4 ประโยคบอกเล่า ใช้ในเรื่องราวที่บอกกล่าวแล้วแจ้งกันตามธรรมดา บางทีก็เป็นไปในทางรับ บางครั้งก็เป็นในทำนองปฏิเสธ

ประโยครับ ถ้าใช้ในภาษาเขียน ไม่มีการใช้คำลงท้ายประโยคเพื่อแสดงความสุภาพ แต่ในภาษาจะมีคำ จ๊ะ ค่ะ หรือครับ ลงท้ายประโยคตามแต่โอกาสในการตอบคำถามเชิงรับ คำรับว่า จ๊ะ ค่ะ ใช๋ ถูกแล้ว เฮ้อ เออ เพียงคำเดียวอาจแทนความทั้งประโยคได้ เช่น ถามว่า “การไปทัศนจรรคราวนี้คุณเป็นผู้จัดใช๋ไหม” ตอบว่า “ใช๋”

ประโยคปฏิเสธ คำปฏิเสธในการตอบคำถามเชิงปฏิเสธว่า “เปล่า” บางทีก็กินความได้เท่ากับตอบปฏิเสธความทั้งประโยค เช่น ถามว่า “ทางการประกาศรับสมัครงานคุณไปสมัครหรือเปล่า” ตอบว่า “เปล่า” คำว่า “ไม่” ใช้ตอบปฏิเสธคำเดียวไม่ได้ เพราะไม่ช่วยให้รู้ความที่ปฏิเสธ จำเป็นต้องใช้คำกริยาที่ต้องการปฏิเสธกำกับลงไว้ด้วย เช่น ไม่ได้ ไม่ไป ในความปฏิเสธนั้น นอกจากจะใช้คำว่าไม่ แล้วยังใช้คำอื่นๆ ได้อีก คือ ใช๋ เช่น ใช๋ว่าเขาจะเลวไปเสียทุกอย่าง “หา...ไม่” เช่น หาได้เป็นอย่างนั้นไม่ “มิ” เช่น มิได้ทำให้ใครเข้าใจ คำว่า “มิ” ใช้จำเพาะกริยาบางคำ คือ “มิได้” “มิใช๋” “มิเป็นการ” “มิบังอาจ”

1.2 การจำแนกประโยคตามโครงสร้าง นักไวยากรณ์ดั้งเดิมได้แบ่งประโยคเป็น 3 ชนิด คือ

1.2.1 ประโยคความเดียว (เอกรรตประโยค) คือ ประโยคที่มีเนื้อความเพียงอย่างเดียว เป็นประโยคเล็กๆ ที่มีความหมายเฉพาะอย่าง ประโยคชนิดนี้เรียกว่า ประโยคความเดียว ตามปกติประโยคความเดียวมีข้อความไม่มากนัก อาจมีเพียง 2-3 คำเท่านั้น เช่น “แมวดาย” “ฝนตก” “นกบิน” “แดดออก” “หมากัดคน” “ตำรวจยิงผู้ร้าย” ประโยคเหล่านี้ สามารถขยายออกไปได้ยืดยาว แต่เนื้อความยังคงเป็นหนึ่งอยู่เช่นเดิม ซึ่งทำได้โดยขยายส่วนต่างๆ ของประโยค ถ้อยคำที่เพิ่มมาจึงเป็นคำขยายทั้งสิ้น แล้วแต่ว่าขยายส่วนใด ประธาน กริยา หรือกรรม เช่น “นกเกือบทุกชนิดกินแมลง” “นกกำลังจิกกินแมลงอย่างเอร็ดอรร้อย” (ขยายกริยา) “พระยอมไม่เข้าข้างคนผิดคิดร้ายทำลายชาติ” (ขยายกรรม)

เอกรรตประโยคนี้ ประกอบด้วยส่วนต่างๆ อย่างน้อย 2 ส่วนคือ ประธาน และกริยา อย่างมากไม่เกิน 6 ส่วน คือ ประธาน ขยายประธาน กริยา ขยายกริยา กรรม ขยายกรรม และเอกรรตประโยคนี้ อาจมีถ้อยคำบางชนิดทำหน้าที่เป็นบทเชื่อม ซึ่งมักจะวางไว้ข้างหน้า หรือ

หลังประโยค คำที่ทำหน้าที่เชื่อมเอกรรณประโยค ได้แก่ คำอุทานต่างๆ เช่น “เฮ้ย! ไปไหนมา” “ว้าย! ตายแล้ว” ซึ่งประโยคเหล่านี้เป็นลักษณะประโยคคำพูด ส่วนใหญ่จึงจะประธานไว้ในฐานะที่เข้าใจ เพราะเหตุนี้พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) จึงได้แบ่งประโยคในภาษาไทยออกไปอีกแบบหนึ่ง คือ ประโยคคำพูด และประโยคไวยากรณ์ ฉะนั้นแต่ละประโยคอาจเป็นเพียงคำๆ เดียว หรือเป็นเพียงวลีเดียวก็ได้ การที่ผู้ฟังได้ฟังเพียงคำหนึ่งก็ดี วลีบทหนึ่งก็ดี ย่อมเข้าใจความหมายได้ครบบริบูรณ์เพราะมีความเคยชิน เช่น เมื่อใครคนหนึ่งเห็นช่างเดินมาก็ร้องว่า “ช่าง” คนฟังก็เข้าใจได้ว่า “ช่างมาแล้ว”

1.2.2 ประโยคความรวม (อนนกรรณประโยค) ประโยคแบบนี้จะประกอบด้วยเอกรรณประโยคตั้งแต่ 2 ขึ้นไป และมีคำสันธานเป็นตัวเชื่อมอยู่ระหว่างประโยคนั้นๆ เพื่อช่วยให้เนื้อความติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน การนำเอาเอกรรณประโยคที่ปรับปรุงแล้วนี้ เรียกว่า “อนนกรรณประโยครวม” ส่วนที่ยังไม่ได้ปรุง เรียกว่า อนนกรรณประโยคธรรมดา เช่น “คุณแม่ทำครัวและคุณแม่ร้องเพลงเบาๆ” มีคำสันธาน คือ และ กลายเป็น อนนกรรณประโยค คือ “คุณแม่ทำครัวและร้องเพลงเบาๆ”

คำสันธานซึ่งทำหน้าที่เชื่อมเนื้อความนั้น ส่วนใหญ่จะวางไว้ใส่ตำแหน่งกึ่งกลางระหว่างประโยคที่จะเชื่อมเข้าด้วยกัน แต่ก็มีส่วนหนึ่งที่วางอยู่ในตำแหน่งอื่นๆ บ้างเช่น วางไว้หน้าประโยค เช่น “พอฉันมาหา เธอกลับหายหน้าไป” หรือวางไว้ในหลายตำแหน่ง เพราะมีสันธานหลายคำทำหน้าที่ร่วมกัน เช่น “พอแม่ถามหาลูกก็มาพอดี”

อนนกรรณประโยค อาจแบ่งแยกออกเป็นประเภทต่างๆ โดยยึดเอาเนื้อความจะไม่ขัดแย้งกันเลย สันธานจะเป็นผู้กำหนดทิศทางดังนั้น อนนกรรณประโยค จึงแบ่งเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1) ประโยคที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน (อันนกรรณประโยค) หมายถึงว่า ประโยคต่างๆ ที่มารวมกันเป็นประโยคใหญ่ชนิดนี้ เนื้อความจะไม่ขัดแย้งกันเลย สันธานที่ใช้เชื่อมได้แก่ และ กับ ก็ ทั้ง...และ...แล้ว...จึง...แล้ว...ก็...ครั้ง...จึง...ถ้า...ก็...พอ...แล้ว...จึง เช่น “ถ้าคุณไม่ไปงานนี้ ผมก็คงไม่ไป” เป็นต้น คำว่า แล้วเป็นกริยานุเคราะห์ประกอบสันธาน และคำว่า ครั้ง พอเป็นกริยาวิเศษณ์ประกอบสันธานเช่นกัน

2) ประโยคที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน (พยางคิเรกานกรรณประโยค) หมายถึง เนื้อความของประโยคทำยแย้งกันกับเนื้อความของประโยคหน้า สันธานที่ใช้เชื่อม ประโยคชนิดนี้ ได้แก่คำว่า แต่ ว่า แต่ทว่า หากแต่ ว่า ถึง...ก็ กว่า...แต่...ก็ ฯลฯ เช่น “เขาชอบข้าวเหนียว แต่ฉันชอบข้าวเจ้า” “ถึงเขาจะร้าย ฉันก็จะรัก” เป็นต้น

3) ประโยคที่มีเนื้อความให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง (วิกัลปานกรรณประโยค) ประโยคชนิดนี้จะใช้คำสันธาน หรือ ไม่เช่นนั้น...ก็ มิฉะนั้น เช่น “พระหรือเณรมาบ้านเมื่อวานนี้” “สามีจำเป็นต้องเลิกดื่มเหล้า ไม่เช่นนั้นภรรยา ก็จะขอหย่าขาดทันที” เป็นต้น

4) ประโยคที่มีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผล (เหตุวานกรรณประโยค) หมายความว่า ประโยคหน้าและประโยคหลังจะมีเนื้อความคล้องตามกันไป ในลักษณะที่เป็นเหตุเป็นผลของกันและกัน สันธานที่ใช้ได้แก่ จึง ฉะนั้น...จึง เหตุนั้น...จึง เพราะฉะนั้น...จึง ฯลฯ เช่น “ฝนตก รดจึงติด” “เพราะบุญที่ไม่ถึง เจ้าจึงได้เปลี่ยนแปรผัน”

1.2.3 ประโยคความซ้อน (สังกรประโยค) หมายถึง การนำเอาประโยคที่มีเนื้อความเดียว(เอกรรณประโยค) หลากๆ ประโยค มาปรุงแต่งให้มีเนื้อความเกี่ยวเนื่องกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันวิธีการปรุงประโยคแบบสังกรนี้ แตกต่างจากวิธีของอเนกรรณประโยคตรงที่สังกรประโยคจะประกอบด้วยประโยคใหญ่ (मुख्यประโยค) และประโยคย่อย (อนุประโยค) อย่างละ 1 ประโยค โดยประโยคย่อยนั้นจะทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคใหญ่อีกต่อหนึ่ง ประโยคย่อยหรืออนุประโยคนั้นอาจใช้แทนคำนามได้ครบทุกอย่างบ้าง ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ขยายนามบ้างเป็นคำวิเศษณ์ขยายกริยาบ้าง ดังนั้นประโยคย่อยหรืออนุประโยค จึงแบ่งได้ 3 ชนิด คือ

1) นามานุประโยค คือ ประโยคย่อยที่ทำหน้าที่แทนนาม สรรพนามหรือกริยาสภามาลา เช่น “โปรดอย่ารบกวนคนกำลังนอนหลับ” “ความจริงฉันก็รู้ว่าเธอรักฉัน”

2) คุณานุประโยค คือ ประโยคย่อยที่ทำหน้าที่แทนคำวิเศษณ์ขยายนาม หรือ สรรพนาม ที่มีอยู่ในประโยคใหญ่อีกทีหนึ่ง ประโยคชนิดนี้จะมี ประพันธ์สรรพนาม ที่ ซึ่ง อัน เป็นบทเชื่อม เช่น “คนที่ไม่เคารพครูบาอาจารย์เป็นคนไม่ดี” เป็นต้น

3) วิเศษณานุประโยค คือ ประโยคย่อยที่ทำหน้าที่ขยายกริยา หรือคำกริยา วิเศษณ์ด้วยกัน เช่น “เธอไปไหน เมื่อไฟดับ” เป็นต้น

1.3 การจำแนกประโยคตามวิธีการเน้นคำหรือความ ประโยคที่ใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวันนั้น ไม่จำเป็นต้องเรียงบทประธานไว้ข้างหน้าเสมอไป บางครั้งอาจเอาบทกริยาหรือบทกรรมขึ้นมาไว้หน้าประโยคก็ได้ แล้วแต่ที่ผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการจะเน้นหรือย้ำสิ่งใด ด้วยเหตุนี้จึงมีวิธีการแจกแจงรูปประโยคของภาษาไทยอีกวิธีหนึ่ง โดยได้แนวทางมาจากรูปประโยคของบาลี-สันสกฤต ดังนี้

1.3.1 ประโยคเน้นผู้กระทำ ประโยคแบบนี้ยกผู้กระทำหรือประธานของประโยคขึ้นมากล่าวก่อน แล้วจึงตามด้วยคำกริยา กรรม หรือคำขยายส่วนอื่นๆ เช่น “โผน กิ่งเพชรสิ้นชีวิตแล้ว” “นักศึกษาแพทย์ 7 คน จมน้ำตายกลางทะเล” เป็นต้น

1.3.2 ประโยคเน้นผู้ถูกกระทำ หมายถึงว่าจะยกกรรมหรือผู้ถูกกระทำขึ้นมาข้างหน้าประโยค เช่น “ศิลาจารึกหลัก 1 จารึกในสุโขทัย” “รถคันนี้ใช้ในราชการเท่านั้น” เป็นต้น บางครั้งประโยคแบบนี้จะมีคำว่า โคน ถูก เข้ามาช่วยนำหน้าคำกริยา แต่ความหมายมักจะไม่ใช่ดี เช่น “มาลี โคนตบจนหน้าหัน” “เขา ถูกรถชน” เป็นต้น ประโยคกรรมที่มีความหมายในทางบวก มักจะใช้คำว่า ได้รับ นำหน้ากริยา เช่น “เขา ได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรสมัยที่ 3”

1.3.3 ประโยคเน้นกริยา เป็นประโยคที่ต้องการเน้นคำกริยาให้เด่น จึงได้วางคำกริยาไว้ข้างหน้าประโยคแทนบทประธาน แล้วเอาประธานมาไว้ข้างหลัง เช่น “เกิดแผ่นดินไหว หลายครั้งที่จังหวัดกาญจนบุรี” “มีการปฏิวัติรัฐประหารกันบ่อยๆในอเมริกาใต้”

1.3.4 ประโยคเชิงคำสั่งและขอร้อง ประโยคแบบนี้จะมีคำว่า ให้ ใช้ให้ คั่นกลางระหว่างผู้สั่งกับผู้รับคำสั่ง หรือขอร้องกับผู้รับคำขอร้อง เช่น “ครู ให้นักเรียนไปซื้อไอเลี้ยง” “แม่ ใช้ให้ลูกไปรดน้ำต้นไม้”

2. ส่วนของประโยค

ประโยคทุกชนิดจำแนกออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่เป็นประธานของประโยค เรียกว่า ภาคประธาน ส่วนที่แสดงอาการ หรือความเป็นไปของประธาน เรียกว่า ภาคแสดง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (กำชัย ทองหล่อ, 2545)

2.1 ภาคประธาน ประกอบด้วย บทประธาน และบทขยาย ประธาน

บทประธาน คือ บทที่เป็นหัวหน้าของประโยค และทำหน้าที่คุมบทกริยาให้มีลักษณะเป็นประโยคต่างๆ จะใช้คำ วลี หรือประโยค ก็ได้ เช่น

1) ใช้คำ

นาม : คนเขียนหนังสือ

สรรพนาม : เขามีน้องสองคน

กริยา : ตายเป็นความทุกข์ชนิดหนึ่ง

วิเศษณ์ : สูงเป็นดำดำเป็นขาว

บุพบท : ด้วยเป็นคำบุพบท

สันธาน : แต่เป็นบทเชื่อมความแย้งกัน

อุทาน : โอ้โฮ! เป็นคำสองพยางค์

2) ใช้วลี

กินมากเกินไป เป็นภัยต่อร่างกาย

นกเอี้ยงสาธิตา ร้องเพราะมาก

3) ใช้ประโยค

ใครอยู่ในห้องไม่ปรากฏ

นกจับบนต้นไม้ ถูกยิงตาย

บทขยายประธาน คือ บทที่ทำหน้าที่ประกอบหรือแต่งบทประธานให้ได้ดีกว่าเดิมยิ่งขึ้น จะใช้คำ วลี หรือประโยคก็ได้เช่น

1) ใช้คำ

นาม : นายสมจิต ผู้พิพากษา มีอัธยาศัยดี

สรรพนาม : คุณพ่อท่าน ชอบคนขยัน

วิเศษณ์ : คน อ้วน มีเหงื่อมาก

2) ใช้วลี

นักเรียน ในห้องนี้ เรียนเก่ง

เด็ก สูงโย่งแข่งคนนั้น ร้องเพลงเพราะ

3) ใช้ประโยค

คนที่ เป็นสมาชิก มีสิทธิพิเศษ

วัตถุ ซึ่งวางอยู่ในตู้ คือขนม

2.2 ภาคแสดง ประกอบด้วย บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรม

บทกริยา คือ บทที่แสดงความเป็นไปของบทประธานให้รู้ว่าบทประธานนั้นเป็นผู้ถูก หรือ ผู้ถูกใช้ จะใช้คำ หรือวลีก็ได้เช่น

1) ใช้คำ

วิเศษณ์ : คนที่ ดี ย่อมมีศีลธรรม

สกรรมกริยา : เขา มี ปากกาหลายด้าม

อกรรมกริยา : เขา นอน ในห้อง

วิกิรณกริยา : เขา เป็น คนดี

2) ใช้วลี

เขา กำลังเรียน ภาษาไทย

เขา จะขยันเรียน ให้ดียิ่งขึ้น

บทกริยาตามปกติต้องเรียงไว้หลังประธาน แต่ในบางกรณีก็เรียงไว้หน้าบทประธานได้บ้าง คำกริยาที่ใช้เป็นบทกริยาของประธานได้มีอยู่ 3 ชนิด คือ สกรรมกริยา อกรรมกริยา

และวิกตรรกวิทยา คำกริยานุเคราะห์จะใช้เป็นบทกริยาตามลำพังไม่ได้ ต้องใช้ควบกับกริยา 3 ชนิดนั้น และเมื่อควบแล้ว เรียกว่า กริยาวลี

บทขยายกริยา คือ บทที่ทำหน้าที่ประกอบหรือแต่งบทกริยาให้ได้ความดียิ่งขึ้น จะใช้คำ วลี หรือประโยคก็ได้ เช่น

- 1) ใช้คำ
 นาม : เขาเป็นเด็ก
 สรรพนาม : ผู้นั้นคือเขาแน่นอน
 วิเศษณ์ : เขาวิ่งเร็ว
- 2) ใช้วลี
 เขาคัดน้ำมากเกินไป
 เขาเป็นเด็กนักเรียนประจำ
- 3) ใช้ประโยค
 เขาเป็นคนทำงานเก่งในสมัยนี้
 เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดี

บทขยายที่มีบทขยายต่อไปอีก ในเวลาสัมพันธ์ให้รวมไว้ในช่องเดียวกัน โดยถือหลัก “บทขยายของบทขยาย ต้องอยู่ในช่องเดียวกับบทขยาย”

บทกรรม คือ บทที่ทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ จะใช้คำ วลี หรือประโยคก็ได้ เช่น

- 1) ใช้คำ
 นาม : พรานยิงเสือ
 สรรพนาม : ฉันพบเขา
 สกรรมกริยา : เขาชอบกินมากกว่าชอบทำ
 อกรรมกริยา : เขาต้องการนอน
 วิกตรรกกริยา : เขาชอบเป็นครู

กริยานุเคราะห์ : เขาขอใช้ “จะ” นำหน้าเสมอ
 วิเศษณ์ : ถ้าเธอรักก็ต้องเชื่อฉัน

- 2) ใช้วลี
 ฉันเห็นกรรมกรเหมืองแร่
 ฉันรักเด็กนักเรียนชาย
 เขากล่าวหมั่นมันย่อง ออกมาดั่งๆ

- 3) ใช้ประโยค
 ฉันเห็น รถยนต์แล่นในถนน
 ฉันชอบเด็กพูดเพราะๆ

บทกรรมทุกชนิด จะต้องเป็นกรรมของสกรรมกริยาเท่านั้น เพราะกริยาชนิดอื่นจะ
 มีกรรมไม่ได้

บทขยายกรรม คือ บทที่ทำหน้าที่ประกอบหรือแต่งบทกรรมให้ได้ความดียิ่งขึ้น
 จะใช้คำ วลีหรือประโยคก็ได้เช่นกัน

- 1) ใช้คำ
 นาม : เขานับถือนูตผู้ใหญ่
 สรรพนาม : มันจะพบนางแดงขาวสักหน่อย
 วิเศษณ์ : เขาต้องการเด็กดี

- 2) ใช้วลี
 ฉันเห็นนักเรียนคนหนึ่ง
 เขาชอบเตียงในห้องนอน

- 3) ใช้ประโยค
 เขาถามคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้
 เขาถือสมุดซึ่งวางอยู่ในห้อง

ในประโยคหนึ่งอย่างน้อยจะต้องมี 2 บท คือ บทประธานและบทกริยา อย่างมาก มี 6 บท ถ้ารวมบทเชื่อมเข้าด้วยกันก็เป็น 7 บท

บทเชื่อม คือ คำหรือวลีที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับใดส่วนหนึ่งของประโยคตามวิธีของสัมพันธ์ คือจะเป็นบทชนิดใดชนิดหนึ่งใน 6 บทข้างต้นไม่ได้ แต่เป็นบทที่ทำหน้าที่เชื่อมบทกับบท ประโยคกับประโยค หรือทำหน้าที่เสริมความให้เด่นชัด คำหรือวลีที่ใช้เป็นบทเชื่อมจำแนกออกได้ 4 ชนิดคือ

1) เป็นบทบุพบท เช่น

เขาคออกไปโดยเขาไม่รู้สีกตัว

เขาสใจเมื่อคนอื่น ๆ นอนหลับ

เขากข่มเหงนเมื่อเขาคอับ

ประโยคที่ใช้บุพบทเป็นบทเชื่อม โดยมากเป็นสังกรประโยค

2) เป็นบทสันธาน เช่น

เขาคเดินมาแงฉนั้นกเดินมา

เขานอนแแต่ฉนั้นง

เขาทำงานหรือเขาว่างงาน

สันธานที่นับว่าเป็นบทเชื่อมตามวิธีของสัมพันธ์นั้นจะต้องเป็นสันธานที่เชื่อม

ประโยคกับประโยค : ฉนั้นอธิบายแงฉนั้นชักถามแเสมอ

บทประธานกับประธาน : ครุแงนักเรียนอ่านหนังสือ

บทกริยากับบทกริยา : เขาป็นทังนายแงบ่าว

ประโยคที่เชื่อมด้วยบทสันธานตามลักษณะนี้นับว่าเป็นประโยคความรวม แต่ถ้าใช้บทสันธานเชื่อมบทอื่นนอกจากที่กล่าวมานั้น เช่น เชื่อมบทกรรมหรือบทขยาย ไม่นับว่าเป็นบทเชื่อม และบทสันธานนั้นจะต้องรวมอยู่ในช่องสัมพันธ์แห่งเดียวกับบทกรรม หรือบทขยาย จะเอาไปไว้ในช่องบทเชื่อมได้ เพราะประโยคที่เชื่อมด้วยบทสันธานตามลักษณะนี้เป็น เอกรรตประโยค เช่น “ในสมัยอดีตแงปัจจุบัน นมนุษย์มีความห็นด่างกัน” “เขารับประทานนี้แงผักมาก” เป็นต้น

- 3) บทอุทาน เช่น
แหม! เรือบินลำนั้นใหญ่จัง
ไอ้โฮ! ช้างเดินมาตั้งฝูง

บทอุทานนี้ ไม่มีความเกี่ยวข้องกับส่วนต่างๆ ของประโยค ในการสัมพันธ์ให้
 ใ้ใส่ไว้ในช่องบทเชื่อม

- 4) บทอาลปนะ คือ เป็นคำที่เรียก หรือทักทาย เช่น
ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอเชิญท่านฟังทางนี้
คุณพ่อครับ กระเป๋าตังค์ปลัดตก
ดิฉันกราบลาละค่ะ คุณนาย
ไปแล้วค่ะ คุณแม่ ข้าไปกินหมกแล้ว

บทอาลปนะ ไม่เกี่ยวข้องกับส่วนต่างๆ ของประโยค และต้องสัมพันธ์ไว้ใน
 ช่องบทเชื่อมเช่นเดียวกัน

ความเป็นมาของโรงเรียนนานาชาติ

ประเทศไทยได้ให้ความสนใจกับการจัดการศึกษาที่มีลักษณะเป็นสากลมาตั้งแต่ปี
 พ.ศ.2500 โดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุญาตให้มีการจัดตั้ง โรงเรียนนานาชาติแห่งแรกของ
 ประเทศไทยขึ้นเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ.2500 คือ โรงเรียนสถานศึกษานานาชาติ (International
 School Bangkok) แม้ว่าในระยะแรกนั้นจะเป็นการอนุญาตให้มีการจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติ
 โดยมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อให้เป็นสถานศึกษาเฉพาะแก่ครอบครัวของชาวต่างประเทศที่มาทำงาน
 อยู่ในประเทศไทยก็ตาม แต่เนื่องจากในเวลาต่อมาประเทศไทยมีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจอย่าง
 กว้างขวาง มีการลงทุนจากต่างประเทศจำนวนมาก ทำให้ชาวต่างประเทศหลั่งไหลเข้ามาอาศัยอยู่
 ในประเทศไทยเป็นการชั่วคราวเพิ่มมากขึ้น คณะรัฐมนตรีในขณะนั้นเห็นความจำเป็นที่จะให้มีการ
 เปิดโรงเรียนนานาชาติขึ้นอีก ตามที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอ เนื่องจากขณะนั้นมีโรงเรียน
 นานาชาติเพียง โรงเรียนเดียว และไม่สามารถรับนักเรียนเพิ่มเติมได้ จึงมีการจัดตั้ง โรงเรียนร่วมฤดี
 วิเทศศึกษาขึ้นในปี พ.ศ.2506 หลังจากนั้นในปี พ.ศ.2507 คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้กรมวิเทศ
 สหการรับเป็นเจ้าของ โรงเรียนบางกอกพัฒนา ซึ่งได้จัดการเรียนการสอนให้กับบุตรหลานชาว

ต่างประเทศที่เป็นผู้เชี่ยวชาญประจำกรมต่างๆ ของหน่วยงานราชการไทยในขณะนั้น ทำให้เกิดการ จัดตั้งโรงเรียนนานาชาติเป็นกรณีพิเศษ ตามคณะรัฐมนตรีจำนวน 3 โรงเรียน ต่อมาสถานเอกอัครราชทูต ญี่ปุ่นได้เสนอขอรัฐบาลไทยในปี พ.ศ. 2517 ให้มีการจัดตั้งโรงเรียนสำหรับสอนบุตรหลานญี่ปุ่นที่ อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นการเฉพาะ จากเดิมที่เคยจัดตั้งอยู่ภายในบริเวณสถานเอกอัครราชทูต ญี่ปุ่นประจำประเทศไทย คณะรัฐมนตรีจึงได้อนุมัติให้มีการจัดตั้งได้เป็นกรณีพิเศษ คือ โรงเรียน สมาคมไทย-ญี่ปุ่น ให้รับเฉพาะเด็กสัญชาติญี่ปุ่นเท่านั้น หลังจากนั้นเป็นเวลา 10 ปี คณะรัฐมนตรี เห็นว่าพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่มีชาวต่างประเทศทำงานอยู่ตามโครงการต่างๆ เป็นจำนวนมาก มีความ จำเป็นที่จะต้องจัดการศึกษา ให้แก่บุตรหลานของชาว ต่างประเทศเหล่านั้น คณะรัฐมนตรีจึงมีมติ ในปี พ.ศ. 2526 อนุญาตให้มีการจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่ ที่จังหวัดเชียงใหม่เพิ่มขึ้นอีก 1 โรงเรียน โดยให้กระทรวงต่างประเทศเป็นผู้รับใบอนุญาต ทำให้มีโรงเรียนนานาชาติทั้งสิ้น จำนวน 5 โรงเรียน (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2540)

ต่อมาในสมัยพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของ ประเทศไทยมีการขยายตัวและเติบโตอย่างมาก จากผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาล ทำให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก นักลงทุนเหล่านี้ได้พาครอบครัว ของตนติดตามมาพำนักในประเทศไทยด้วย ทำให้ความต้องการ โรงเรียนสำหรับลูกหลานนักลงทุน เหล่านั้นเพิ่มขึ้น แต่ในขณะนั้นมีโรงเรียนนานาชาติไม่เพียงพอที่จะรับนักเรียนที่เพิ่มขึ้นได้ เนื่องจากรัฐบาลไม่อนุญาตให้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่หรือขยายกิจการ โรงเรียนเดิม อย่างไรก็ตาม เพื่อยังประโยชน์และอำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 อนุญาตให้มีการจัดตั้งโรงเรียน นานาชาติเพิ่มขึ้นได้ โดยมีโรงเรียนนานาชาติได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการอีก 7 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติดิษยะศริน โรงเรียนไทย-ซิกซ์นานาชาติ โรงเรียนเซนต์จอห์น โรงเรียน นานาชาติใหม่ประเทศไทย โรงเรียนนานาชาติเอกมัย โรงเรียนประชาคมนานาชาติ และโรงเรียน นานาชาติภาคตะวันออก (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2540)

ภายหลังจากที่คณะรัฐมนตรีในรัฐบาลสมัย นายอานันท์ ปันยารชุน เป็นนายกรัฐมนตรี ได้กำหนดนโยบายให้มีการจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติได้อย่างเสรีเป็นครั้งแรก ตั้งแต่ปี พ.ศ.2534 เป็นต้นมา ปรากฏว่า ในปัจจุบันได้มีภาคเอกชนทั้งบุคคลและนิติบุคคลให้ความสนใจที่จะจัดตั้ง โรงเรียนนานาชาติ ทั้งในพื้นที่ส่วนกลางและภูมิภาคเพิ่มเป็นจำนวนมากขึ้น โดยจากสถิติล่าสุด พบว่าในปี พ.ศ.2548 จำนวน โรงเรียนที่จัดเป็นกลุ่มโรงเรียนนานาชาติได้รับอนุญาตให้จัดตั้งจาก

กระทรวงศึกษาธิการแล้วมีจำนวนทั้งสิ้น 93 โรงเรียน จำแนกเป็นในส่วนกรุงเทพมหานคร 67 โรงเรียน และส่วนภูมิภาค 26 โรงเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548) ซึ่งในจำนวนนี้เป็นทั้งโรงเรียนนานาชาติที่จัดตั้งขึ้นตามนโยบายของรัฐบาลแต่เดิมจำนวน 5 โรง และโรงเรียนเอกชนที่เปิดใหม่อีกจำนวน 88 โรง

ตารางที่ 1 แสดงสถิติจำนวนโรงเรียนนานาชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500-2548

ปี พ. ศ.	จำนวนโรงเรียน	จำนวนโรงเรียนที่เพิ่มขึ้น
2500-2505	1	0
2506-2510	3	2
2511-2515	3	0
2516-2520	4	1
2521-2525	4	0
2526-2530	5	1
2531-2535	10	5
2536-2540	34	24
2541-2545	62	28
2545-2548	93	21

ที่มา: กระทรวงศึกษาธิการ (2548)

ระบบการเรียนและหลักสูตรการสอนภาษาในโรงเรียนนานาชาติ

ผู้ขอรับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนต้องเสนอหลักสูตรให้กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาอนุมัติโดยอาจใช้หลักสูตรต่างประเทศ หลักสูตรต่างประเทศที่นำมาปรับปรุง หรือหลักสูตรที่โรงเรียนจัดทำขึ้นเอง ซึ่งในปัจจุบัน โรงเรียนนานาชาติที่เปิดทำการสอนในประเทศไทย มีการใช้ระบบที่แตกต่างกันออกไป โดยสามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ระบบอังกฤษ (British Curriculum System)
2. ระบบอเมริกัน (American Education System)
3. ระบบนานาชาติ (International Baccalaureate System)
4. ระบบหลักสูตรเฉพาะชาติ (National Education System) ซึ่งประกอบด้วย หลักสูตรญี่ปุ่น หลักสูตรเยอรมัน หลักสูตรสวิสเซอร์แลนด์ หลักสูตรสิงคโปร์ หลักสูตรอินเดีย หลักสูตรฝรั่งเศส หลักสูตรออสเตรเลีย

โรงเรียนนานาชาติทุกระบบต้องจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยให้กับนักเรียนทุกโรงเรียนในระดับชั้น กล่าวคือ นักเรียนต่างชาติกำหนดให้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยเป็นวิชาบังคับ 1 คาบต่อสัปดาห์ สำหรับนักเรียนไทยทุกคนให้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 คาบ กำหนดเวลา 1 คาบ เท่ากับ 50 นาที ทั้งนี้ให้ปฏิบัติตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

ยวดี ดันสกุลรุ่งเรือง (2547) กล่าวถึง หลักสูตรและการจัดกิจกรรมส่งเสริมภาษาและวัฒนธรรมไทยอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ของเด็ก ไว้ดังนี้

1. มีการจัดกิจกรรมให้เด็กสนใจและเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทยอย่างเหมาะสมกับวัย
2. เด็กสามารถเรียนรู้และเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมไทยตามวัยและพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ของเด็กในการใช้ชีวิตประจำวันในสังคมไทย
3. ครูผู้สอนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยจากการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก
4. ใช้สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทย

ยูดี ต้นสกุลรุ่งเรือง (2547) กล่าวเพิ่มเติมถึง หลักสูตรและกระบวนการจัดประสบการณ์ ทางด้านภาษาของเด็กในโรงเรียนนานาชาติไว้ว่า ต้องมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการพัฒนาการด้าน ภาษาอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับวัยของเด็กและเป้าหมายของหลักสูตรเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาการตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยมีข้อกำหนดและตัวชี้วัดคุณภาพของหลักสูตรดังนี้

1. เด็กได้รับการพัฒนาทักษะภาษาพูด และการฟังเหมาะสมกับวัยของเด็ก
2. ครูผู้สอนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก
3. เด็กได้พัฒนาทักษะทางภาษาที่ใช้ในการอยู่ร่วมกันในสังคม เช่น การขอ การต่อรอง การชักชวน เป็นต้น
4. มีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา
5. มีกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาของเด็กที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะและคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคล
6. มีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เรื่องภาษาที่เอื้อให้เด็กรักการอ่าน และเข้าใจประโยชน์ ใช้สอยของหนังสืออย่างเป็นธรรมชาติ

การรับรองมาตรฐานและการเทียบความรู้

การรับรองมาตรฐาน

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้โรงเรียนนานาชาติต้องขอรับการรับรองมาตรฐาน โรงเรียนจากสถาบันที่ได้รับการยอมรับโดยสากล เช่น Western Association of Schools and Colleges(WASC), World -Wide Education Service(WES) และ European Council of International Schools(ECIS) เป็นต้น ตามเงื่อนไขระยะเวลาที่องค์กรที่ให้การรับรองมาตรฐาน กำหนด นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน เพื่อที่จะให้เป็นหลักประกันให้กับผู้รับบริการ ว่า “โรงเรียนมีคุณภาพและมาตรฐานทัดเทียมกับโรงเรียนในต่างประเทศ” ตลอดจน

กระทรวงศึกษาธิการจะได้พิจารณาเทียบความรู้ให้กับนักเรียนที่จบการศึกษาจากโรงเรียนที่ได้
รับรองมาตรฐานแล้วเท่านั้น

ปัจจุบันมีโรงเรียนที่ได้รับรองมาตรฐานทั้งจากสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชนและ
จากองค์กรระหว่างประเทศแล้วจำนวน 26 แห่ง ได้แก่ (สมาคมโรงเรียนนานาชาติ, 2548)

1. โรงเรียนสถานศึกษานานาชาติ นนทบุรี
2. โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา กทม.
3. โรงเรียนบางกอกพัฒนา กทม.
4. โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น กทม.
5. โรงเรียนนานาชาติเชียงใหม่ เชียงใหม่
6. โรงเรียนนานาชาติใหม่แห่งประเทศไทย กทม.
7. โรงเรียนนานาชาติเซนต์จอร์จส์ กทม.
8. โรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย กทม.
9. โรงเรียนประชาคมนานาชาติ กทม.
10. โรงเรียนนานาชาติภาคตะวันออก
11. โรงเรียนคริสเตียนเยอรมันเชียงใหม่
12. โรงเรียนนานาชาติเดอะรีเจ้นท์ ชลบุรี
13. โรงเรียนนานาชาติจักรวาล นครราชสีมา
14. โรงเรียนนานาชาติไทย-จีน สมุทรปราการ
15. โรงเรียนนานาชาตินครแพทย์ เชียงใหม่
16. โรงเรียนนานาชาติคัลลิซ ภูเก็ต
17. โรงเรียนนานาชาติอเมริกันแปซิฟิก เชียงใหม่
18. โรงเรียนนานาชาติคิออเมริกัน สคูล ออฟ เบงคอก สมุทรปราการ
19. โรงเรียนนานาชาติเซนต์สตีเฟนส์ กทม.
20. โรงเรียนนานาชาติลานนา เชียงใหม่
21. โรงเรียนนานาชาติคิซ กทม.
22. โรงเรียนนานาชาติกรุงเทพ กทม.
23. โรงเรียนนานาชาติแอดเวนติสรามคำแหง กทม.
24. โรงเรียนนานาชาติฝรั่งเศส กทม.

25. โรงเรียนนานาชาติพระมหาไถ่วิเทศศึกษา กทม.
26. โรงเรียนนานาชาติอเมริกัน สคูต ออฟ เบงคอก กทม.

โรงเรียนทั้งหมดที่ได้รับการรับรองมาตรฐานเป็นระดับมัธยม ซึ่งจะทำให้นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาสามารถเทียบโอนชั้นเรียนไปศึกษาต่อต่างประเทศได้อย่างกว้างขวาง และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล

โรงเรียนนานาชาติที่เหลือ 39 แห่ง ส่วนมากเป็นโรงเรียนนานาชาติที่ดั่งขึ้นมาใหม่ ซึ่งการได้รับการรับรองมาตรฐานโดยทั่วไปต้องใช้เวลาประมาณ 3-5 ปี ส่วนโรงเรียนอนุบาลนานาชาตินั้นไม่ต้องขอรับรองมาตรฐานตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชนและสมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทยกำลังร่วมดำเนินการกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อการประกันคุณภาพโรงเรียนอนุบาลด้วย

องค์การรับรองมาตรฐานของต่างประเทศที่กระทรวงศึกษาธิการยอมรับ

1. European Council of International Schools
2. The New England Association of School and Colleges
3. Western Association of Schools and Colleges
4. Association of Christian Schools and Colleges
5. World-Wide Education Service
6. กระทรวงศึกษาธิการของแต่ละประเทศ

การเทียบความรู้

กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติในหลักการ เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2522 ให้เทียบความรู้ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เฉพาะเด็กไทยที่เข้าเรียนในโรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษาเป็นรายๆ ไป ในปี พ.ศ. 2524 กระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติให้ขยายขอบเขตการเทียบความรู้ครอบคลุมถึงโรงเรียนนานาชาติทั้ง 4 โรง ในขณะนั้น ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวจะต้องได้รับการรับรองมาตรฐาน (Accredited) โดยองค์กรของต่างประเทศที่เชื่อถือได้ และการเทียบความรู้นั้นครอบคลุมไปถึงบุคลากรของคณะทูตต่างประเทศไทยที่ประเทศไทยมีผลประโยชน์ทางการเมือง เศรษฐกิจ

สังคมอยู่ ตลอดจนให้กับเด็กสองสัญชาติที่บิดาหรือมารดาเป็นไทย และสมัครจะพำนักอยู่ในประเทศไทยเป็นการถาวรต่อมาในปี พ.ศ. 2533 กระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติให้เทียบความรู้ชั้นตัวประโยค และเทียบชั้นศึกษาให้กับโรงเรียนนานาชาติทุกโรงเรียน สำหรับการเทียบชั้นการศึกษาให้ปฏิบัติตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ ที่ วก 487/2527 เรื่อง “การเทียบชั้นการศึกษา”

นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนานาชาติทั้ง 5 แห่ง ดังกล่าวข้างต้นเท่านั้นที่สามารถขอใบเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากกระทรวงศึกษาธิการได้ ซึ่งนักเรียนไทยที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนานาชาติดังกล่าวจะมีโอกาสได้รับการเทียบความรู้เท่ากับนักเรียนไทยที่สำเร็จการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษา ของรัฐบาลและเอกชน ส่วนนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนานาชาติอื่นๆ ไม่มีโอกาสได้รับการเทียบความรู้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ จึงสามารถสมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่หลักสูตรนานาชาติ (International Programs) ในประเทศไทย ดังนั้น หากนักเรียนไทยคนใดมีความประสงค์ที่จะสมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่หลักสูตรนานาชาติ ในประเทศไทยควรพิจารณาเลือกศึกษาเฉพาะในโรงเรียนประถมศึกษาและมัศึกษานานาชาติ ที่มีหลักสูตรผ่านการรับรองมาตรฐานจากสถาบันในต่างประเทศแล้ว

สำหรับโครงสร้างการจัดการศึกษาของโรงเรียนนานาชาติในปัจจุบันพบว่า มีระบบการจัดการศึกษาที่เป็นนิมออยู่ 2 ระบบ คือ ระบบอเมริกาและระบบอังกฤษ ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบเพื่อแสดงถึงระดับชั้นเรียนและอายุของผู้เรียน และจะมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างการศึกษาในระบบต่างๆ

กลุ่มอายุ	ระบบไทย	ระบบ อเมริกัน	ระบบอังกฤษ		
			Key Stage	Year Group	National Academic Programme
3-4	อนุบาล 1	K1		Nursery	
4-5	อนุบาล 2	K2	KS 1	Reception	Key Stage 1
5-6	อนุบาล 3	K3		Year 1	Standard Assessment Tasks (7 + SAT's)
6-7	ประถมศึกษาปีที่ 1	G1		Year 2	
7-8	ประถมศึกษาปีที่ 2	G2	KS 2	Year 3	Key Stage 2
8-9	ประถมศึกษาปีที่ 3	G3		Year 4	Standard Assessment Tasks
9-10	ประถมศึกษาปีที่ 4	G4		Year 5	
10-11	ประถมศึกษาปีที่ 5	G5		Year 6	(11 + SAT's)
11-12	ประถมศึกษาปีที่ 6	G6		Year 7	Key Stage 3
12-13	มัธยมศึกษาปีที่ 1	G7	KS 3	Year 8	Standard Assessment Tasks
13-14	มัธยมศึกษาปีที่ 2	G8		Year 9	(14 + SAT's)
14-15	มัธยมศึกษาปีที่ 3	G9	KS4	Year 10	General Certificate of
15-16	มัธยมศึกษาปีที่ 4	G10		Year 11	Secondary Education (GCSE)
16-17	มัธยมศึกษาปีที่ 5	G11	Pre	Year 12	General Certificate of Education
17-18	มัธยมศึกษาปีที่ 6	G12	University	Year 13	Advanced Level (GCEA Level)

หมายเหตุ: K ย่อมาจาก Kindergarten หมายถึง อนุบาล
 G ย่อมาจาก Grade หมายถึง ชั้นเรียน
 KS ย่อมาจาก Key Stage หมายถึง ระดับการศึกษา
 Standard Assessment Tasks หมายถึง การประเมินผลมาตรฐาน
 GCSE หมายถึง ประกาศนียบัตรระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ
 GCEA Level หมายถึง ประกาศนียบัตรการศึกษาสายสามัญ สำหรับ
 เข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา

บทบาทของโรงเรียนนานาชาติ

ในปัจจุบันโรงเรียนนานาชาติได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทย ที่มุ่งเน้นให้เด็กไทยสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างเหมาะสม ชนิรัตน์ โรจน์เจริญงาม (2546) กล่าวถึงบทบาทของโรงเรียนนานาชาติว่า

1. ช่วยอำนวยความสะดวกด้านสถานศึกษาให้บุตรหลาน ของชาวต่างประเทศที่เข้ามาทำงานหรือพำนักอยู่ในประเทศในประเทศไทย ทำให้ชาวต่างประเทศเหล่านั้นมีความมั่นใจในการทำงานในประเทศไทยเพราะบุตรหลานมีสถานที่เรียน
2. เนื่องจากรัฐบาลอนุญาตให้เด็กไทยเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติได้ ผู้ปกครองคนไทยที่ประสงค์ให้บุตรหลานได้เรียนในระบบการศึกษาต่างประเทศไม่จำเป็นต้องส่งเด็กไปเรียนยังต่างประเทศเช่นแต่ก่อน ทำให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวมีความอบอุ่น และมีความผูกพันกับสังคมและวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ ยังสามารถลดจำนวนเงินตราที่จะหลงไหลไปยังต่างประเทศเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งเด็กไปเรียนต่างประเทศได้ด้วย
3. ผู้ปกครองเด็กไทยส่งบุตรหลานเรียนในโรงเรียนนานาชาติจะเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าส่งเด็กไปเรียนต่างประเทศ เพราะค่าใช้จ่ายของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยไม่สูงเท่าโรงเรียนต่างประเทศ
4. ปัจจุบันรัฐบาลมีนโยบายที่จะพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ของเยาวชนไทยและประเทศไทยยังคงขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว การที่รัฐอนุญาตให้เด็กไทยเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติได้ ทำให้โรงเรียนสามารถช่วยเตรียมเยาวชนไทยมีความรู้ความสามารถและทักษะด้านภาษาอังกฤษอย่างดี มีความสามารถที่จะสื่อสารในระดับนานาชาติเพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศด้านต่างๆ
5. การเรียนสอนในโรงเรียนนานาชาติมีลักษณะแตกต่างไปจากการเรียนการสอนในโรงเรียนไทย ผู้ที่สอนเป็นครูชาวต่างประเทศที่ใช้วิธีสอนตามแบบต่างประเทศที่ส่งเสริมให้เด็กรู้จักคิดและกล้าแสดงออกเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของเด็กต่อไปในอนาคต

6. การดำเนินกิจการโรงเรียนนานาชาติกระทำโดยภาคเอกชน เป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการที่จะจัดการศึกษาให้กับชาวต่างประเทศ รัฐบาลไม่ต้องจัดงบประมาณสนับสนุนโรงเรียนประเภทนี้

7. การเปิดโอกาสให้มีการตั้งโรงเรียนนานาชาติเพิ่มขึ้น ทำให้โรงเรียนอื่นๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนต้องเร่งพัฒนาคุณภาพของโรงเรียนเพื่อให้มีคุณภาพที่ดีทัดเทียมโรงเรียนนานาชาติ

8. โรงเรียนนานาชาติมีส่วนส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากก่อนที่ชาวต่างประเทศจะเข้ามาลงทุนในประเทศ บุคคลเหล่านี้จะพิจารณาถึงสถานศึกษาที่จะสามารถให้บุตรเข้าเรียนได้ ว่ามีจำนวนเพียงพอและคุณภาพดีสำหรับบุตรหลานของตนหรือไม่ เมื่อเห็นว่าโรงเรียนนานาชาติเพียงพอและมีคุณภาพ บุคคลเหล่านั้นก็จะมีความมั่นใจที่จะเข้ามาลงทุน

9. ปัจจุบันรัฐบาลอนุญาตให้เด็กไทยเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติได้ทุกระดับชั้น ทำให้เด็กไทยมีโอกาที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของต่างชาติและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามของไทยให้ชาวต่างชาติได้ทราบ

10. โรงเรียนนานาชาติมีส่วนช่วยพัฒนาศักยภาพของบุคลากรของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษาโดยเฉพาะครูผู้สอนในการฝึกอบรมวิธีการสอนตามแบบของต่างประเทศ ซึ่งครูสามารถนำวิธีการสอนที่ได้รับจากการฝึกอบรมมาประยุกต์ใช้ในโรงเรียนที่ตนสอนได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประภา วิเชียรสิงห์ (2535) ศึกษาผลของการกระตุ้นทางภาษาต่อพัฒนาการทางภาษาในเด็ก 3-5 ปี เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่เป็นฝาแฝดเหมือนในสถานรับเลี้ยงเด็กกลางวันของกรุงเทพมหานคร จำนวน 7 คู่ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองจะได้รับการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาเป็นนิทาน 5 เรื่อง ใช้เวลา 10 ครั้ง ครั้งละ 15-20 นาที แล้ววัดพัฒนาการทางภาษาด้วยเครื่องมือทดสอบทางจิตวิทยา C.A.T. (Children's Apperception Test) ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาสามารถใช้รูปประโยคที่ซับซ้อนได้มากกว่า

ประภัสสร ปีตฝ่าย (2536) ศึกษาการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดคำที่มีพยัญชนะต้น ต บ ผ ฟ ร สำหรับนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาไทยใหญ่ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ของนักเรียนก่อนและหลังการฝึกและเพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้จากการใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาไทยใหญ่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดหลังจากได้รับการ ฝึกจากแบบฝึกที่สร้างขึ้นสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก โดยนักเรียนมีความคิดเห็นและความรู้สึก ต่างๆ ต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นในลักษณะที่ชอบมาก และพบว่านักเรียนแสดง พฤติกรรมต่างๆ ด้วยความสนใจ ตั้งใจ และกระตือรือร้น

เนื่อน้อง สันนบุญ (2541) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูด และการฟัง ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากเพื่อน เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก ต่อจากครู โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียนอนุบาลปราจีนบุรี จำนวน 45 คน ผลการศึกษาพบว่า คะแนน ความสามารถทางภาษากับวิธีการจัดประสบการณ์การเล่านิทานทั้ง 3 วิธีการ มีปฏิสัมพันธ์กัน

อรวรรณ วงศ์คำชู (2542) ศึกษาการสร้างและทดลองใช้โปรแกรมการเพิ่มการเรียนรู้ สองภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นเหนือ ด้านการสื่อ ความหมายด้วยการใช้คำศัพท์ การใช้รูปประโยค และการเลือกปรับใช้ภาษา ด้วยความชัดเจนใน การออกเสียงและความคล่องในการพูดให้แก่เด็กวัยอนุบาล ผลการศึกษาพบว่า โปรแกรมสามารถ ส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นเหนือของเด็กวัยอนุบาล

จุฬารัตน์ อินนุพัฒน์ (2543) ศึกษาพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด ประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบแบบปกติ และการเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบ โดยมีการ นำเสนอผลงานของเด็กภายหลังการเล่นมุมบล็อก กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ขวบ ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อก แบบปกติและการเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบ มีพัฒนาการทางการพูดไม่แตกต่างกัน

สุภาภรณ์ มาละโรจน์ (2544) ศึกษาเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาของเด็กปฐมวัย ที่เรียนกับครูที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี กำลัง ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 266 คน ที่เคยเรียนกับครูที่ใช้

ภาษาไทยควบคู่กับภาษาถิ่นในการสอน กับเด็กที่เคยเรียนกับครูที่ใช้ภาษาไทยกลางอย่างเดียว ในการสอนตลอด 1 ปีการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ความคิดรวบยอดทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่เรียนกับครูที่ใช้ภาษาไทยกลางควบคู่กับภาษาถิ่นในการสอนสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนกับครูที่ใช้ภาษาไทยกลางอย่างเดียวในการสอน

สมาพร สามเตี้ย (2545) ศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยทางด้านการเข้าใจความหมาย การสร้างประโยค ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมหทางภาษา ผลการศึกษาพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเล่นเกมหทางภาษา เด็กมีพัฒนาการทางการพูดดีขึ้น ทั้งด้านการเข้าใจความหมายและด้านการสร้างประโยค

พรรณมาศ เบญจธนสมบัติ (2546) ศึกษาการใช้ประโยคของเด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ในกรุงเทพมหานคร โดยการสังเกตการพูดตามธรรมชาติของเด็กและให้เด็กเล่าเรื่องจากหนังสือภาพ ผลการศึกษาพบว่า เด็กอนุบาลมีสัดส่วนการใช้ประโยคความเดียวสูงและมีลักษณะของประโยคเป็นประโยคบอกเล่า

เสารวัน อินวงศ์ (2548) ศึกษาผลการใช้คาราโอเกะพัฒนาทักษะทางการพูดภาษาไทยของเด็กไทยใหญ่ระดับปฐมวัย โดยศึกษาจากกลุ่มเป้าหมายซึ่งคือนักเรียนในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนชุมชนบ้านหมอกจำแป่ อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า หลังการเข้าร่วมในกิจกรรมการใช้คาราโอเกะ นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านทักษะการพูดภาษาไทยเพิ่มขึ้น

Braine (1963 อ้างใน พรรณมาศ เบญจธนสมบัติ, 2546) ศึกษาคำพูดของเด็กอายุ 18 เดือน โดยเฉพาะเกี่ยวกับคำผสมที่เด็กใช้ พบว่า คำ 2 คำ ที่เด็กนำมาผสมกันมี 2 ประเภท คือ Pivot Word หมายถึง คำที่มีตำแหน่งแน่นอน อาจอยู่หน้าหรือหลังคำเปิด Pivot word มีอยู่ไม่มาก แต่จะถูกใช้ซ้ำๆ กันเช่น คำว่า no-, more- ส่วนอีกประเภท คือ Open Word เป็นคำที่นำมาผสมกับ Pivot Word “no down” หมายถึง อย่างวางฉัน “no mama” หมายถึง ฉันไม่ไปหา หรือ “airplane” หมายถึง เครื่องบินผ่านไป เขาจึงตั้งข้อสังเกตว่า เด็กจะสร้างคำผสมตามความเข้าใจของตนและมีโครงสร้างใกล้เคียงกับที่เด็กได้ยินเสียง ซึ่งแสดงว่า เด็กมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ของตนเอง จึงสามารถสร้างคำผสมใหม่ๆ ได้

Brown and Bellugi (1971 อ้างใน พรรณมาศ เบญจธนสมบัติ, 2546) ศึกษาวิธีการสร้างประโยคของเด็กอายุ 1 ปีครึ่ง -3 ปี พบว่า เด็กสร้างประโยคที่มีไวยากรณ์ต่างจากผู้ใหญ่ เช่น “A this truck” เขาจึงสรุปว่าเด็กทุกคนสามารถเข้าใจและสร้างประโยคที่ตนไม่เคยได้ยินมาก่อนได้ เพราะการพูดของเด็กเกิดจากโครงสร้างซึ่งเป็นแบบแผนที่นำไปใช้ตลอดไป

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ ในด้านชนิดของประโยชน์ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ โดยทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยมีขั้นตอนดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยไทย เพศชายและหญิง อายุ 5-7 ปี ที่ศึกษาในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติ ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 14 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัย เพศชายและหญิง อายุ 5-7 ปี มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย และมีผู้ปกครองที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานครที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีขั้นตอนการเลือก ดังนี้

1. เลือกโรงเรียน จากจำนวนโรงเรียนนานาชาติ ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 14 โรงเรียน ผู้วิจัยสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 โรงเรียนที่ได้มาจากการจับสลาก แล้วส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ใช้สถานที่เพื่อทำการวิจัย ปรากฏว่ามีโรงเรียนจำนวน 1 โรงเรียนที่อนุญาตให้ทำการวิจัย และเป็นโรงเรียนที่มีลักษณะดังนี้

1.1 โรงเรียนที่มีการเรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 คาบ กำหนดเวลา 1 คาบ เท่ากับ 50 นาที

1.2 โรงเรียนที่มีนักเรียนไทยเพศชายและหญิง อายุ 5-7 ปี ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล อย่างน้อย 30 คน ที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย และมีผู้ปกครองที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย

1.3 โรงเรียนที่ผู้บริหารและครูในระดับชั้นอนุบาลให้ความสนใจยินดีสนับสนุนและให้ความร่วมมือในการทำวิจัยโดยทางโรงเรียนมีข้อจำกัดว่าให้ใช้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของโรงเรียน

2. เลือกนักเรียน จากจำนวนนักเรียนไทยเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 5-7 ปี ผู้วิจัย เลือกนักเรียนที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทยเพศชายจำนวน 15 คน และเพศหญิงจำนวน 15 คน และในจำนวนนี้เป็นนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 1 วัน-6 ปี จำนวน 17 คน และนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 6 ปี 1 วัน-7 ปี จำนวน 13 คน

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกคำพูด ซึ่งใช้เมื่อมีการถอดคำพูด จากเครื่องบันทึกเสียง โดยบันทึกคำพูดทุกคำของเด็ก ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. ส่วนข้อมูลเบื้องต้น เป็นการจดบันทึกข้อมูลส่วนตัวของเด็ก ได้แก่ ชื่อ เพศ อายุ ชั้น โรงเรียน วัน เดือน ปี เวลาที่สังเกต หัวข้อเรื่อง ผู้บันทึก

2. ส่วนการจดบันทึกคำพูดที่ได้จากการสังเกตการพูดตามหัวข้อเรื่องที่เด็กพูด โดยใช้ ควบคู่กับเครื่องบันทึกเสียง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและครบถ้วน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์ของเด็กปฐมวัย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือและเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

2. กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ตามเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกคำพูด กำหนดกรอบแนวคิดตามการใช้ประโยชน์ของเด็กปฐมวัย อายุ 5-7 ปี ดังนี้

แบบบันทึกคำพูด กำหนดกรอบแนวคิดตามชนิดของประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน

3. สร้างเครื่องมือ คือ แบบบันทึกคำพูด ตามกรอบแนวคิดในการวิจัย

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยทำการฝึกทดลอง (Try Out) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตการพูดเล่าเรื่องของเด็กตามหัวข้อที่กำหนดให้เด็กเลือก

2. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขและให้คำแนะนำ เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมและตรงตามเนื้อหา

3. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองเก็บข้อมูลกับเด็กปฐมวัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

4. นำเครื่องมือมาปรับปรุงแก้ไข และจัดทำเป็นเครื่องมือฉบับสมบูรณ์ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 (เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อขออนุญาตจากโรงเรียนนานาชาติ เพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูลการใช้ประโยคภาษาไทยด้วยเครื่องบันทึกเสียง โดยจะเก็บข้อมูลในช่วงเวลาที่เด็กเข้าเรียนในวิชาภาษาไทย และเป็นเวลาที่ผู้ครุอนุญาติให้เด็กเล่นเสรี ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้นรวม 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน เก็บข้อมูลวันละ 3 คน ใช้เวลาคนละ 3-5 นาที โดยผู้วิจัยอธิบายและให้เด็กดู

บัตรภาพตามหัวข้อเรื่องจำนวน 6 เรื่อง ให้เด็กเลือกหัวข้อที่ต้องการพูด 1 เรื่อง ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจนครบ 30 คน แล้วเริ่มเก็บข้อมูลซ้ำอีก 2 รอบ โดยให้เด็กเลือกเรื่องที่ไม่ซ้ำกับเรื่องที่พูดไปแล้ว

2. นำข้อมูลที่ได้มาถอดคำพูด และจัดบันทึกทุกคำพูดลงในแบบบันทึกคำพูด หลังจากนั้นเปิดเครื่องบันทึกเสียงทวนอีกครั้งเพื่อตรวจสอบความถูกต้องกับข้อมูลที่บันทึกในครั้งแรก

3. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ข้อมูลลงในแบบวิเคราะห์การใช้ประโยคและหาคำร้อยละ

อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง และบัตรภาพตามหัวข้อเรื่องในการพูด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. เครื่องบันทึกเสียง ใช้บันทึกคำพูดจากการเล่าเรื่องตามหัวข้อที่กำหนดให้เด็กเลือกในช่วงเวลาที่เด็กเข้าเรียนในวิชาภาษาไทย

2. บัตรภาพตามหัวข้อเรื่องจำนวน 6 เรื่อง เพื่อใช้สำหรับให้เด็กเลือกหัวข้อเรื่องที่ต้องการพูดซึ่งมีวิธีในการคัดเลือกหัวข้อเรื่อง โดยกำหนดกรอบเนื้อหาจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2529-2531 จัดทำโดย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรมวิชาการ ซึ่งได้ทำการศึกษาพบว่า คำพื้นฐานชั้นเด็กเล็กมีจำนวนทั้งสิ้น 242 คำ จะเป็นคำนามจำนวน 175 คำ คำสรรพนาม 6 คำ คำกริยา คำเชื่อม และอื่นๆ อีก 61 คำ คำนามจัดประเภทของคำเป็นหมวดได้ 12 หมวด คือ

หมวดที่ 1 ตำแหน่ง-อาชีพ รวม 22 คำ ได้แก่ หมอ คน ตำรวจ พระ ครู เด็ก นักเรียน แม่ค้า ทหาร ชาวนา ในหลวง พระราชินี พระเจ้าอยู่หัว ผู้ชาย ผู้หญิง

หมวดที่ 2 เครื่องมือ รวม 14 คำ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ตา เพื่อน ลุง ป้า น้า ยาย ลูก ยา อา และป้า

หมวดที่ 3 อวัยวะ รวม 21 คำ ได้แก่ มือ ขา ปาก ต้ว ตา จมูก นม หน้า เท้า หู ฟัน นิ้ว คิ้ว
คอ แขน ตีน หลัง หัวเข่า สะดือ ตัว หัวและผม

หมวดที่ 4 เครื่องแต่งกาย-เครื่องนอน รวม 11 คำ ได้แก่ กางเกง เสื้อ เสื้อผ้า หมวก เสื้อ
กันหนาว หมอน ผ้าห่ม มุ้ง เตียง และที่นอน

หมวดที่ 5 ผลไม้ รวม 18 คำ ได้แก่ กกล้วย แดงโม มะพร้าว ส้ม เงาะ มะละกอ ชมพู
น้อยหน้า ฝรั่ง มะม่วง ลำไย ละครุด ส้มโอ ขนุน มะขาม ลางสาด องุ่น และมะยม

หมวดที่ 6 ดอกไม้ รวม 4 คำ ได้แก่ ดอกไม้ ดอกเข็ม กุหลาบ มะลิ

หมวดที่ 7 ผัก รวม 10 คำ ได้แก่ ผัก พริก มะเขือ ผักกาด หล้า ผักบุ้ง กระน้ำ กะหล่ำปลี
ผักชี และถั่ว

หมวดที่ 8 อาหาร รวม 12 คำ ได้แก่ ไข่ ข้าว น้ำ ขนม ขนมปัง น้ำปลา น้ำตาล ยา
ถ้วยเดียว ข้าวสาร น้ำส้ม และแกง

หมวดที่ 9 สัตว์ รวม 25 คำ ได้แก่ ไก่ หมู กระต่าย ปลา หมา นก แมว เต่า หมี ปู ปลาหู
เป็ด ช้าง เสือ ลิง วัว งู จระเข้ ควาย นกแก้ว ม้า สิงโต กวาง หมาป่า และกิ้ง

หมวดที่ 10 สิ่งของ รวม 27 คำ ได้แก่ หนังสือ แปรง ซ้อน จาน ชาม โทรทัศน์ โต๊ะ ของ
เล่น ตุ๊กตา ร่ม ประตู กระจา ตู้ ถ้วย วิทยุ กระจาอง หม้อ ขัน เต่า การ์ตูน รูป ตู้เย็น สมุด ทัพพี ถู
ตะหลิว และมีด

หมวดที่ 11 พาหนะ รวม 4 คำ ได้แก่ รถ เรือ รถไฟ และรถยนต์

หมวดที่ 12 สถานที่ รวม 13 คำ ได้แก่ โรงเรียน บ้าน วัด ตลาด ครัว ห้อง โรงพยาบาล
ถนน สวนสัตว์ นา ดิน ฝน และป่า

คำกริยา คำเชื่อม และอื่นๆ รวม 61 คำ ได้แก่ วิ่ง มี ก็ ไป กิน ใส่ ขาย เล่น ให้ ชอบ มา ล้าง
 ซื่อ อยู่ ใต้ นอน เลี้ยง ดู เดิน รัก อาบน้ำ ฟัง นั่ง ค้ม ร้อง ให้ เขียน นึกยา กระโดด ไม่ เก็บ กัด พาย
 ร้อน หยิบ ไหว้ เห็น บิน เทียว ฎ ติ สอน ตัด ต้ม ยิง อ่าน กวาด ไล่ เปิด มัด ตก กราบ จับ ปลุก หา จี
 พา ชุด เจอ คิด ฐู และฐูจัก

กำหนดกรอบในการเลือกหัวข้อเรื่อง

1. หัวข้อเรื่องที่เป็นคำที่เด็กคุ้นเคย เป็นเรื่องใกล้ตัวและเด็กมีประสบการณ์เดิม
2. หัวข้อเรื่องเหมาะสมสำหรับเด็กวัย 5-7 ปี
3. มีบัตรภาพสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ภาพมีสีสันสดใส ชัดเจน

ผู้วิจัยทำการเลือกหัวข้อเรื่องจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยจำนวน
 6 หมวด ซึ่งได้มาจากการทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล (Try Out) เป็นหัวข้อเรื่องให้ผู้เชี่ยวชาญมีความ
 คิดเห็นตรงกัน และเป็นหัวข้อเรื่องที่ทางโรงเรียนอนุญาตให้ทำการเก็บข้อมูลได้ มีจำนวน 6 เรื่อง
 ดังนี้

1. ร่างกายของฉัน
2. เพื่อนที่ฉันรัก
3. นิทานที่ฉันชอบ
4. อาหารที่ฉันชอบ
5. ยานพาหนะที่ฉันชอบ
6. สถานที่ที่ฉันประทับใจ

การหาคุณภาพของหัวข้อเรื่อง

1. นำหัวข้อเรื่องไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขและให้คำแนะนำ
 เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมและตรงตามเนื้อหา
2. หาค่าความเที่ยง โดยผู้วิจัยนำหัวข้อเรื่องไปทดลองใช้กับเด็กที่มีลักษณะใกล้เคียงกับ
 ตัวอย่างประชากรจำนวน 10 คน จำนวน 2 ครั้ง ซึ่งเว้นช่วงระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นเวลา

1 สัปดาห์ โดยให้เล่าเรื่องจำนวน 6 เรื่องพร้อมทั้งบันทึกลงในเครื่องบันทึกเสียงและแบบบันทึกคำพูด จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาบันทึกลงในแบบวิเคราะห์จำนวนการใช้ประโยค นำจำนวนประโยคครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าหัวข้อเรื่องทั้ง 6 เรื่อง มีความเที่ยงที่ระดับนัยสำคัญ .01*

3. หาค่าความยากง่าย โดยผู้วิจัยนำหัวข้อเรื่องไปทดลองใช้กับเด็กที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากรจำนวน 10 คน จำนวน 2 ครั้ง ซึ่งเว้นช่วงระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นเวลา 1 สัปดาห์ โดยให้เล่าเรื่องจำนวน 6 เรื่อง พร้อมทั้งบันทึกลงในเครื่องบันทึกเสียงและแบบบันทึกคำพูด จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาบันทึกลงในแบบวิเคราะห์จำนวนการใช้ประโยค นำจำนวนประโยคมาวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) พบว่าหัวข้อเรื่องทั้ง 6 เรื่อง มีความยากง่ายไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

การวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ แบบวิเคราะห์การใช้ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน แบบวิเคราะห์นี้ทำภายหลังการจดบันทึกคำพูดในแบบบันทึกคำพูดจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต โดยนำคำพูดมาแยกออกเป็นประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน แบบวิเคราะห์การใช้ประโยค แบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. ส่วนนำ เป็นการจดข้อมูลส่วนตัวของเด็กปฐมวัย ได้แก่ ชื่อ เพศ อายุ โรงเรียน ชั้น วน เดือน ปี เวลาที่สังเกต เรื่องที่เด็กพูด ผู้บันทึก

2. การแยกชนิดของประโยค โดยการนำประโยคที่ได้จากการบันทึกคำพูดมาแยกออกเป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน และการรวมจำนวนการใช้ประโยคแต่ละชนิด และหมายเหตุซึ่งระบุถึงข้อสังเกตในการใช้ประโยค

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์ของเด็กปฐมวัย และได้สังเกตการพูดในด้านการใช้ภาษาไทยของเด็ก เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวิเคราะห์เพื่อทำให้การเก็บข้อมูลมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

2. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์ของเด็กปฐมวัย เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

3. กำหนดกรอบแนวคิดของแบบวิเคราะห์ที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

แบบวิเคราะห์จำนวนการใช้ประโยค กำหนดกรอบแนวคิดตามชนิดของประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ แบบวิเคราะห์จำนวนการใช้ประโยค

การหาคุณภาพของแบบวิเคราะห์

1. นำแบบวิเคราะห์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขและให้คำแนะนำ เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมและตรงตามเนื้อหา

2. นำแบบวิเคราะห์ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองเก็บข้อมูลกับเด็กปฐมวัยที่มีคุณสมบัติ เช่นเดียวกันกับตัวอย่างประชากร เพื่อหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ

3. นำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อจัดทำเป็นแบบวิเคราะห์ฉบับสมบูรณ์ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยศึกษาเกณฑ์ในการวิเคราะห์ชนิดของประโยค 3 ชนิด โดยใช้หลักเกณฑ์การแบ่งชนิดของประโยคตามหลักของ กำชัย ทองหล่อ (2545) และพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546)
2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ชนิดของประโยคที่กลุ่มตัวอย่างพูด โดยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางแสดงคำร้อยละ
3. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตลงในแบบวิเคราะห์การใช้ประโยค โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย
4. ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ 2 ครั้ง พร้อมกับตรวจสอบกับหนังสือหลักภาษาไทย และตรวจสอบกับผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งหากมีประเด็นสงสัย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ชนิดของประโยคที่เด็กปฐมวัยใช้ 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลจากแบบวิเคราะห์การใช้ประโยคสำหรับเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 3 ข้อสังเกตในการใช้ประโยค

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กปฐมวัย

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของเด็กปฐมวัย จำแนกตามสถานภาพ

(n = 30)

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	15	50.00
ชาย	15	50.00
2. อายุ		
5 ปี 1 เดือน – 5 ปี 3 เดือน	4	13.33
5 ปี 4 เดือน – 5 ปี 6 เดือน	3	10.00
5 ปี 7 เดือน – 5 ปี 9 เดือน	4	13.33
5 ปี 10 เดือน – 6 ปี	6	20.00
6 ปี 1 เดือน – 6 ปี 3 เดือน	4	13.33
6 ปี 4 เดือน – 6 ปี 6 เดือน	1	3.33
6 ปี 7 เดือน – 6 ปี 9 เดือน	5	16.66
6 ปี 10 เดือน – 7 ปี	3	10.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า เด็กปฐมวัยเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนเท่ากัน โดยกลุ่มอายุที่มีจำนวนมากที่สุดคือ ช่วงอายุ 5 ปี 10 เดือน-6 ปี มีจำนวน 6 คน คิดเป็น ร้อยละ 20 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 6 ปี 7 เดือน-6 ปี 9 เดือน มีจำนวน 5 คน คิดเป็น ร้อยละ 16.66 และเด็กปฐมวัยที่มีอายุ 5 ปี 1 เดือน-5 ปี 3 เดือน, 6 ปี 1 เดือน-6 ปี 3 เดือน และ 6 ปี 10 เดือน-7 ปี มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 4 คน คิดเป็น ร้อยละ 13.33

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ประโยคภาษาไทยที่เด็กปฐมวัยชายและหญิงในโรงเรียนนานาชาติใช้มากที่สุด คือ ประโยคความเดียว คิดเป็นร้อยละ 34.45 และ 30.32 รองลงมา คือ ประโยคความรวม คิดเป็นร้อยละ 12.33 และ 13.90 และใช้ประโยคความซ้อนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.02 และ 2.98 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน จำแนกตามอายุ

อายุ	ชนิดของประโยค							
	ประโยคความเดียว		ประโยคความรวม		ประโยคความซ้อน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5ปี1วัน-6ปี (n=17)	1228	36.94	414	12.45	132	3.97	1724	51.87
6ปี1วัน-7ปี (n=13)	925	27.83	458	13.78	167	5.02	1600	48.13

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุ 5 ปี 1 วัน-6 ปี ใช้ประโยคความเดียวมากที่สุด จำนวน 1228 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 36.94 เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุ 6 ปี 1 วัน-7 ปี ใช้ประโยคความเดียวมากที่สุด จำนวน 925 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 27.83 เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุ 5 ปี 1 วัน-6 ปี ใช้ประโยคความซ้อนน้อยที่สุด จำนวน 132 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 3.97 เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุ 6 ปี 1 วัน-7 ปี ใช้ประโยคความซ้อนน้อยที่สุด จำนวน 167 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 5.02

ตอนที่ 3 ข้อสังเกตในการใช้ประโยค

จากการศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ พบว่าการสร้างประโยคของเด็กวัยนี้จะใกล้เคียงกับประโยคที่ผู้ใหญ่พูด ประโยคมีความยาวและมีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับขั้นพัฒนาการทางภาษาของ Jalongo (1992) เด็กสามารถใช้ทั้งประโยคความเดียว ประโยคความรวมและประโยคความซ้อน แต่อย่างไรก็ตาม ประโยคของเด็กในวัยนี้ก็ยังไม่ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบดังนี้

1. การละรูปประโยค การพูดของเด็กปฐมวัยไทยในโรงเรียนนานาชาตินั้นบางครั้งเด็กจะละคำหลายคำ จนเหลือแต่คำที่เป็นใจความสำคัญที่เด็กต้องการสื่อความหมาย จากการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เวลาพูดทุกคนจะมีการละรูปประโยคให้สั้นลงแต่ยังได้ใจความ เช่น “เผ็ด” “ไม่ขม” “โดนทับ” “ขวัญเป็น” “กินแล้วกินนอน” ทำให้ประโยคที่เด็กพูดสั้นที่สุด คือ ประโยคที่มีส่วนประกอบเพียง 1 ส่วน และประโยคที่ยาวที่สุด คือ ประโยคที่มีส่วนประกอบ 6 ส่วน เช่น “ผู้หญิงอีกคนที่เป็นฝรั่งชอบผมหยิกมาก”

2. การเรียงลำดับคำในประโยค ในการเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คือ ประธาน กริยา กรรม เช่น แมวกินหนู ซึ่งตามหลักไวยากรณ์จะไม่สามารถนำกรรมมาวางหน้ากริยา หรือ นำกรรมมาวางหน้าประธานได้ เพราะจะทำให้ใจความของประโยคไม่ชัดเจน เช่น แมวกินหนู หรือเมื่อนำกรรมมาวางในตำแหน่งประธานจะทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไป เช่น หนูกินแมว จากการศึกษาพบว่า เด็กจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 มีการเรียงลำดับคำในประโยคสลับที่กัน เช่น “รถไม่เห็นเลย” และเรียงคำในประโยคตามหลักไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ เช่น “คนกำลังเอาที่เงินอยู่เต็มกับฟาง”

3. จำนวนคำต่อประโยค จากผลการวิจัยพบว่า เด็กส่วนใหญ่พูดประโยคความเดียวที่ประกอบด้วย 4 คำต่อประโยค เด็กจะพูดประโยคความเดียวที่ไม่ซับซ้อนมากนัก มีตั้งแต่ 1 คำ จนถึง 9 คำ ส่วนประโยคความรวมนั้นโดยส่วนใหญ่เด็กจะพูดประโยคที่ประกอบด้วย 6 คำต่อประโยค ซึ่งการใช้ประโยคความรวมของเด็กวัยนี้มีความซับซ้อนมากขึ้น ประโยคความรวมที่เด็กพูดจะประกอบไปด้วยคำตั้งแต่ 5 คำ จนถึง 16 คำต่อประโยค ส่วนประโยคความซ้อนนั้นโดยส่วนใหญ่เด็กจะพูดประโยคที่ประกอบด้วย 8 คำต่อประโยค ซึ่งการใช้ประโยคความซ้อนของ

เด็กวัยนี้จะมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ประโยคความซ้อนที่เด็กพูดจะประกอบไปด้วยคำตั้งแต่ 6 คำ จนถึง 22 คำต่อประโยค ทำให้เห็นว่าจำนวนคำต่อประโยคมีความแตกต่างกันออกไปตามชนิดของประโยค เพราะยิ่งประโยคมีความซับซ้อนมากขึ้นจำนวนคำต่อประโยคก็จะมากขึ้นตามไปด้วย

4. เด็กจะใช้ประโยคที่มีความซับซ้อน รวมถึงการใช้ประโยคระคน ซึ่งเป็นประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งมาเชื่อมต่อหรือซ้อนกับประโยคอีกชนิดหนึ่ง เช่น ประโยคความรวมและประโยคความซ้อน นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กมีการใช้คำในประโยคเพิ่มขึ้นจากการพูดครั้งแรก เพื่อเพิ่มความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ครั้งแรกพูดว่า “เดินไปตรงนั้น” ครั้งที่สองพูดว่า “เดินเข้าไปตรงนั้น”

5. การใช้เสียง และคำภาษาต่างประเทศในประโยค จากการวิจัยพบว่ามีเด็กจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.66 จะมีการพูดภาษาไทยโดยใช้สำเนียงในภาษาอังกฤษในบางครั้ง เช่น พูดออกเสียง “ชอ” เป็นเสียง “Ch” พูดออกเสียง “สอ” เป็นเสียง “S” พูดออกเสียง “ร่อ” เป็นเสียง “R” และพูดโดยการออกเสียงตัวสะกดลงท้ายคำ เช่น ออกเสียง “เนอะ” ลงท้ายคำว่า “บ้าน” และเด็กจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ใช้คำภาษาอังกฤษแทรกอยู่ในประโยคภาษาไทย เพราะเด็กไม่รู้จักคำศัพท์ที่ต้องการพูดเป็นภาษาไทยหรือเป็นคำที่ไม่ค่อยได้ใช้หรือคำที่ไม่คุ้นเคย เช่น “I like หนุมาน” “เค้าก็ Angry มากเลย” “เอา Axe มา Chop” “ภูมิ-พัฒน์ไม่ใช่ Best friend ของนาย” “Baby ยังไม่มีฟัน” นอกจากนี้ในบางครั้งเด็กจะพูดภาษาอังกฤษทั้งประโยค เช่น “Go look at my stuff.” “I want three little pigs and the big bad wolf.”

6. คำที่ใช้มีความหลากหลาย คำในประโยคที่เด็กในวัยนี้พูดนั้นมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไป เช่น คำที่เกี่ยวกับสถานที่ อเมริกา สวิตเซอร์แลนด์ อิตาลี เวียดนาม อียิปต์ มาเลเซีย เกนติ้ง ลอสแอนเจลิส แชนดิเอโก เอ็มโพเรียม เซ็นทรัล พูจี เซน คำที่เกี่ยวกับบุคคล เช่น พระเจ้าอยู่หัว พระศรีสุริโยทัย แอร์โฮสเตส ภรรยา องคต พาลี สุกรีพ ทศกัณฐ์ ลูกสมุน คำที่เกี่ยวกับอาหาร เช่น กุ้งเทพปุระ สตรอเบอรี่ช็อคเค้ก ไอซ์ชิ่ง ปลาหิมะ ปลาไหล รามวง และคำอื่นๆ เช่น เซนติเมตร โรลเลอร์โคสเตอร์ ช้างลัม ช้างทรง

ข้อวิจารณ์

การศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ นอกจากจะพบว่า เด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติมีการใช้ประโยคชนิดใดในเชิงปริมาณแล้ว ผู้วิจัยได้พบประเด็นจากการศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากการศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ พบว่า เด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการใช้ประโยคความเดียวมากที่สุด รองลงมาคือประโยคความรวมและประโยคความซ้อน แต่เป็นประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์ มีการละรูปประโยค การเรียงคำในประโยคที่ยังไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ Hurlock (1964) ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2540) ที่เห็นพ้องต้องกันว่า ประโยคของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี จะไม่ค่อยสมบูรณ์ในด้านหน้าที่การใช้ประโยค เด็กเริ่มใช้ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนที่มีความละเอียดลออมากขึ้น ประโยคที่ใช้ตอนแรกๆ มักจะเป็นประโยคง่ายๆ แล้วค่อยๆ ซับซ้อนขึ้นตามลำดับ และในทุกช่วงอายุ ประโยคของเด็กจะแตกต่างกันในด้านความยาวและรูปแบบของประโยค

จากผลที่พบข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การสร้างประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง อายุระหว่าง 5-7 ปี นั้นยังเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ดังนั้นครูและผู้ปกครองควรส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสในการฝึกทักษะการพูด การสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพราะในช่วงอายุ 4-7 ปี Piaget (อ้างถึงใน ชลาธิป สมาหิโต, 2549) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นขั้นพัฒนาการที่เรียกว่า Intuitive Period คือ เป็นช่วงที่เริ่มใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดีกับคนรอบข้าง เริ่มให้ความสนใจกับสิ่งต่างๆ ดังนั้น ครูและผู้ปกครองควรจัดประสบการณ์เสริมสร้างทักษะทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัยที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติโดยควรเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ครูและผู้ปกครองควรสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน เช่น มีจดหมายสื่อสารถึงผู้ปกครองว่าในแต่ละวันหรือแต่ละสัปดาห์เด็กได้เรียนหรือปฏิบัติกิจกรรมอะไรบ้าง เด็กมีปัญหาอะไรที่ต้องการให้ผู้ปกครองช่วยที่บ้าน ในทางเดียวกันผู้ปกครองก็สามารถสื่อสารกับทางโรงเรียนได้เช่นกัน ว่าเด็กมีปัญหาในการใช้ภาษาอย่างไรบ้างเมื่ออยู่ที่บ้าน เพื่อที่จะขอความร่วมมือจากทางโรงเรียนในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางด้านภาษาให้แก่เด็ก เช่น ผู้ปกครองอาจจะจัดสิ่งแวดล้อมที่บ้านให้เด็กได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากที่โรงเรียน เช่น จัดมุมหนังสือไว้ที่บ้าน เขียนคำศัพท์และมีรูปภาพประกอบติดไว้ที่บ้าน

2. จากการศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ พบว่า เด็กชายมีการใช้ประโยคความเดียวมากกว่าเด็กหญิง ในขณะที่เด็กหญิงมีการใช้ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนมากกว่าเด็กชาย แสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษามากกว่าเด็กชาย กล่าวคือ เด็กหญิงสามารถใช้ประโยคที่มีความซับซ้อนมากกว่าเด็กชาย ซึ่งสอดคล้องกับ Irwin and Citen (1946 อ้างถึงใน ชลาธิป สมหาหิโต, 2549) ที่กล่าวว่า ในช่วงปีแรกของชีวิต เด็กชายและเด็กหญิงยังไม่มี ความแตกต่างกัน ในพัฒนาการทุกด้าน จนกระทั่งหลังจากช่วงปีแรกผ่านไป เด็กหญิงจะมีพัฒนาการล้ำหน้ากว่าเด็กชายประมาณ 2 ปี ในเกือบทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านภาษา นอกจากนี้ นักการศึกษาหลายคนพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกัน ในการรู้จำนวนคำศัพท์ การสร้างประโยค ความถูกต้องในการพูด การเปล่งเสียง การใช้คำและการใช้ประโยค กล่าวคือ เด็กชายเริ่มพูดช้ากว่าเด็กหญิง ประโยคที่พูดมักสั้นและใช้ไวยากรณ์ผิดมากกว่า ความเข้าใจคำศัพท์น้อยกว่า และพูดออกเสียงสระ และพยัญชนะไม่ชัดเจน เด็กหญิงจะมีพัฒนาการที่ดีกว่าเด็กชาย (Honig, 2006)

จากผลที่พบข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เพศเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่ออัตราการพัฒนาทางภาษาของเด็ก ดังนั้น เมื่อครูหรือผู้ปกครองพบว่าเด็กชายมีพัฒนาการทางภาษาน้อยกว่าเด็กหญิง ครูและผู้ปกครองไม่ควรกล่าวเปรียบเทียบ แต่ควรให้กำลังใจในการใช้ภาษาของเด็กชาย อย่างไรก็ตาม ครูและผู้ปกครองไม่ควรเห็นว่าการพัฒนาทางภาษาของเด็กชายที่มีพัฒนาการทางภาษาช้ากว่าเด็กหญิงเป็นเรื่องปกติ จนปล่อยปละละเลยที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมให้กับเด็กชาย

3. จากการศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ พบว่า เด็กที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี มีการใช้ประโยคความเดียวมากกว่าเด็กที่มีอายุระหว่าง 6-7 ปี แต่ในประโยคความรวมเด็กทั้งสองกลุ่มมีการใช้ประโยคชนิดนี้ใกล้เคียงกันคือเด็กที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ใช้ประโยคความรวมคิดเป็นร้อยละ 12.45 เด็กที่มีอายุระหว่าง 6-7 ปี ใช้ประโยคความรวมคิดเป็นร้อยละ 13.78 ในขณะที่เด็กที่มีอายุระหว่าง 6-7 ปี มีการใช้ประโยคความซ้อนมากกว่าเด็กที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ซึ่งเป็นไปตามลำดับขั้นพัฒนาการทางภาษาของ Jalongo (1992) ที่กล่าวไว้ว่า เมื่อเด็กมีวุฒิภาวะมากขึ้น การออกเสียงและการพูดของเด็กจะมีลักษณะคล้ายผู้ใหญ่มากขึ้น ประโยคมีความยาวและซับซ้อนมากขึ้น

จากผลที่พบข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยจะเป็นไปตามลำดับขั้น เมื่อเด็กมีอายุและวุฒิภาวะมากขึ้นเด็กสามารถใช้ประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้นครูและผู้ปกครองไม่ควรเร่งรีบ บีบบังคับให้เด็กเรียนภาษามากเกินไป ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางลบมากกว่าทางบวก เด็กจะเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา และไม่อยากเรียนภาษานั้นอีกต่อไป ครูและผู้ปกครองควรจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดให้กับเด็กตามวัยที่เหมาะสม เช่น การจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมทางภาษาช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูดในเด็กปฐมวัยให้เพิ่มขึ้น เนื่องจากการเล่นเกมทางภาษาช่วยให้เกิดความเข้าใจในความหมายของคำ และการสร้างประโยคที่เพิ่มขึ้น การได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นช่วยถ่วงโยงความคิดและจินตนาการเข้ากับคำศัพท์ใหม่ที่ได้รับจากเพื่อนและครู ทำให้สามารถสร้างระบบภาษา หรือระบบคำพูดของตนเองขึ้นมาได้เอง (สมาพร สามเตี้ย, 2545) หรือ จัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองจะทำให้เด็กปฐมวัยได้ฝึกการออกเสียงอย่างถูกต้องชัดเจนมากขึ้น โดยเฉพาะเด็กมักให้ความสนใจคำคล้องจองที่คุ้นเคยจากสื่อโฆษณาหรือจากสื่อโทรทัศน์ ตามยุคสมัยที่ได้ยินบ่อยๆ และมักชอบคำคล้องจองสัมผัสสระที่มีความสั้นกระชับเนื้อหาไม่มากนัก สามารถจดจำได้ง่าย เด็กปฐมวัยจะเกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้มากขึ้นเมื่อได้ท่องคำคล้องจองประกอบท่าทางหรือจังหวะ ซึ่งพบว่าช่วยพัฒนาให้มีความกล้าพูดกล้าแสดงออก และมีสมาธิในการฟังเพิ่มมากขึ้น (นฤมล เฉียบแหลม, 2545)

4. จากการศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ พบว่าเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการใช้ภาษาไทยทางด้านคำศัพท์ การเรียงคำและไวยากรณ์ และปัญหาในการออกเสียง ซึ่งสอดคล้องกับ ชลาธิป สมาหิโต (2549) ได้กล่าวถึงความผิดพลาดของเด็กที่เรียนสองภาษาว่า เด็กจะเกิดความสับสนเรื่องคำศัพท์ สับสนเรื่องการเรียงคำในประโยคและการใช้ไวยากรณ์ รวมถึงการออกเสียงคำผิดพลาดด้วย

จากผลที่พบข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต้องเรียนสองภาษาในเวลาเดียวกัน อยู่ในสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างที่บ้านและโรงเรียนซึ่งอาจทำให้เด็กรู้สึกสับสนในการใช้ภาษาทั้งสอง ครูและผู้ปกครองจึงต้องให้ความสนใจเด็กมากเป็นพิเศษ ครูและผู้ปกครองจะต้องไม่สร้างความรู้สึกลดลงในภาษาให้กับเด็ก เด็กจะรู้สึกอายและรู้สึกเกลียดชังภาษาที่เรียน ผู้ใหญ่ควรเป็นกำลังใจให้เด็กและส่งเสริมให้เด็กได้มี

กิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมอย่างต่อเนื่องเพราะในเด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้ภาษาได้สองภาษาไปพร้อมๆ กันตามธรรมชาติ โดยไม่ต้องสอน เมื่อเด็กอายุ 2-3 ขวบ เด็กจะจำแนกความแตกต่างของภาษาได้และรู้ระบบของภาษา ถ้าเด็กได้เรียนทั้งสองภาษาอย่างต่อเนื่องเด็กก็จะสามารถใช้ภาษาได้อย่างเต็มศักยภาพทั้งสองภาษา (Williams and Fromberg, 1992)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยในโรงเรียนนานาชาติ มีสาระสำคัญ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและหลักการทางภาษาจากเอกสาร วารสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย การวัดความสามารถทางภาษา โรงเรียนนานาชาติ และการเรียนสองภาษาในระดับปฐมวัย

2. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ศึกษา คือ เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุ 5-7 ปี ที่ศึกษาในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติ ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 14 โรงเรียน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัย เพศชายและหญิง อายุ 5-7 ปี มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย และมีผู้ปกครองที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานครที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีขั้นตอนการเลือก ดังนี้

2.2.1 เลือกโรงเรียน จากจำนวนโรงเรียนนานาชาติ ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 14 โรงเรียน ผู้วิจัยสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 โรงเรียนที่ได้มาจากการจับสลาก แล้วส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ใช้สถานที่เพื่อทำการวิจัย ปรากฏว่ามีโรงเรียนจำนวน 1 โรงเรียนที่อนุญาตให้ทำการวิจัย และเป็นโรงเรียนที่มีลักษณะดังนี้

1) โรงเรียนที่มีการเรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 คาบ กำหนดเวลา 1 คาบ เท่ากับ 50 นาที

2) โรงเรียนที่มีนักเรียนไทยเพศชายและหญิง อายุ 5-7 ปี ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลอย่างน้อย 30 คน ที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย และมีผู้ปกครองที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย

3) โรงเรียนที่ผู้บริหารและครูในระดับชั้นอนุบาลให้ความสนใจยินดี สนับสนุนและให้ความร่วมมือในการทำวิจัย โดยทางโรงเรียนมีข้อจำกัดว่าให้ใช้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของโรงเรียน

2.2.2 เลือกนักเรียน จากจำนวนนักเรียนไทยเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 5-7 ปี ผู้วิจัยเลือกนักเรียนที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทยเพศชายจำนวน 15 คน และเพศหญิงจำนวน 15 คน และในจำนวนนี้เป็นนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 1 วัน-6 ปี จำนวน 17 คน และนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 6 ปี 1 วัน-7 ปี จำนวน 13 คน

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกคำพูด และอุปกรณ์ในการเก็บข้อมูล คือเครื่องบันทึกเสียงและบัตรภาพตามหัวข้อเรื่อง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงเวลาที่นักเรียนเข้าเรียนในวิชาภาษาไทยและเป็นเวลาที่คุณครูอนุญาตให้เด็กเล่นเสรี ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้นรวม 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน เก็บข้อมูลวันละ 3 คน ใช้เวลาคนละ 3-5 นาที โดยผู้วิจัยอธิบายและให้เด็กดูบัตรภาพตามหัวข้อเรื่องจำนวน 6 เรื่อง ให้เด็กเลือกหัวข้อที่ต้องการพูด 1 เรื่อง ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจนครบ 30 คน แล้วเริ่มเก็บข้อมูลซ้ำอีก 2 รอบ โดยให้เด็กเลือกเรื่องที่ไม่ซ้ำกับเรื่องที่พูดไปแล้ว

5. การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตลงในแบบวิเคราะห์จำนวนการใช้ประโยชน์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ 2 ครั้ง พร้อมกับตรวจสอบกับหนังสือหลักภาษาไทย และตรวจสอบกับผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งหากมีประเด็นสงสัย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและมีความเที่ยง

5.2 นำเสนอข้อมูลในรูปของตารางสถิติร้อยละประกอบการบรรยาย

ผลการวิจัย

ผลการศึกษการใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยในโรงเรียนนานาชาติเป็นเวลา 6 สัปดาห์ มีดังนี้

1. เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุ 5-7 ปี ของโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานครใช้ประโยชน์ความเดียวจำนวน 2153 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 64.77 ประโยคความรวมจำนวน 872 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 26.23 และประโยคความซ้อนจำนวน 299 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 9.00

2. เด็กปฐมวัยไทยชายใช้ประโยชน์ความเดียวจำนวน 1145 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 34.45 ประโยคความรวมจำนวน 410 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 12.33 และประโยคความซ้อนจำนวน 99 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 2.98 และ เด็กปฐมวัยไทยหญิงใช้ประโยชน์ความเดียวจำนวน 1008 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 30.32 ประโยคความรวมจำนวน 462 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 13.90 และ ประโยคความซ้อนจำนวน 200 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 6.02

3. เด็กปฐมวัยไทยเพศชายและหญิง อายุ 5 ปี 1 วัน - 6 ปี ใช้ประโยชน์ความเดียวจำนวน 1228 ประโยค คิดเป็น ร้อยละ 36.94 ประโยคความรวมจำนวน 414 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 12.45 และ ประโยคความซ้อนจำนวน 132 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 3.97 และเด็กปฐมวัยเพศชายและหญิง อายุ 6 ปี 1 วัน - 7 ปี ใช้ประโยชน์ความเดียวจำนวน 925 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 27.83 ประโยคความรวมจำนวน 458 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 13.78 และประโยคความซ้อนจำนวน 167 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 5.02

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นหากผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และผู้ปกครองมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีระยะเวลาที่เหมาะสมกับความสนใจและพัฒนาการของเด็กปฐมวัย โดยให้ความสอดคล้องกันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

2. การศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาตินั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ผู้วิจัย ผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และผู้ปกครอง ควรให้การยอมรับและเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยของเด็ก โดยให้ความสำคัญต่อการพูดของเด็กและเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาไทย

3. จากการศึกษาการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ พบว่าเด็กใช้ประโยคความเดียวมากที่สุด ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กควรสื่อสารกับเด็กด้วยประโยคที่ไม่ซับซ้อนเพื่อให้เด็กสามารถเข้าใจและปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง ครูควรส่งเสริมและกระตุ้นให้เด็กใช้ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนในการสื่อสารเพิ่มขึ้นตามความเหมาะสมเพื่อพัฒนาการทางด้านภาษาที่ดีต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการใช้ประโยคของเด็กปฐมวัยในกลุ่มประชากรอื่นๆ
2. ควรมีการศึกษาทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กในโรงเรียนนานาชาติในด้านอื่นๆ เช่น การอ่านและการเขียนภาษาไทย

3. ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมประเภทต่างๆ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาด้านทักษะการพูดสำหรับเด็กสองภาษา เช่น การใช้นิทานสองภาษาเพื่อพัฒนาการพูด การใช้ดนตรีและกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบเพลง

4. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทยของเด็กในโรงเรียนนานาชาติในด้านอื่นๆ เช่น ปัญหาการใช้ภาษาไทย เจตคติต่อคุณค่าการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทย เวลาและสัดส่วนในการใช้ภาษาไทยกับภาษาที่สองในโรงเรียน

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. 2528. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปี ในโรงเรียนชุมชนแออัดและโรงเรียนชุมชนไม่แออัด: การศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานต์ รัตนพันธุ์. 2532. การศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองใช้และไม่ได้ใช้จดหมายข่าวแบบสื่อสารสองทาง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กำชัย ทองหล่อ. 2545. **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: รวมสาสน์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2548. **โรงเรียนนานาชาติ**. (Online). <http://www.moe.go.th>, 12 ธันวาคม 2548.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2545. การสอนปฐมวัยสองภาษา. การศึกษาปฐมวัย. 6(4): 27-34.
- _____. 2549. **อัจฉริยาจารย์การศึกษาปฐมวัย**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์การพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คณะกรรมการรณรงค์เพื่อภาษาไทย. 2544. **รักในหลวง ห่วงภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2540. **ความเป็นมาของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย**. (Online). <http://www.opec.go.th>, 12 ธันวาคม 2548.
- จันทิกา ลิ้มปิเจริญ. 2524. ความสามารถในการรู้จักคำและเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จินตนา สุทธจินดา. 2522. พัฒนาการทางด้านภาษาด้านชนิดและสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุกา สุกใส. 2445. ผลของการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมายที่มีต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุฬารัตน์ อินุพัฒน์. 2543. พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เจือจันทร์ ไหวพริบ. 2542. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- ชลธิป สมานิติ. 2549. การพัฒนาภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: สาขาปฐมวัยศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อ้างถึง Irwin, O.C. and H. Citen. 1946. **Journal of Experimental Psychology**. 36 (1): 431-436
- _____. 2549. การพัฒนาภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: สาขาปฐมวัยศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อ้างถึง Duchter, N. 1994. **The Use of First and the Second Languages in Education: A Review of Educational Experince**. Washington D. C., World Bank. East Asia, and the Pacific Region Country Department III.
- ชนินันท์ โรจน์เจริญงาม. 2546. ส่วนประสมการตลาดที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเลือกโรงเรียนนานาชาติของผู้ปกครองคนไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการตลาด, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธนาวรรณ อัสวราชันย์. 2550. เหตุผลในการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครอง
ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาปฐมวัยศึกษา,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นภาพรณี อันทะผลา. 2547. ผลของกิจกรรมการเล่นิทานที่มีต่อทักษะการพูดนักเรียนชั้นอนุบาล
ปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นฤมล เขียบแหลม. 2545. การศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เนื่อน้อง สันนบุญ. 2541. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์
เล่าิทาน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญชม ศรีสะอาด. 2535. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น

บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539. วิธีวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: พีเอ็นการพิมพ์.

_____. 2543. วิธีวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: พีเอ็นการพิมพ์.

_____. 2545. สถิติวิจัย 1. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: พีเอ็นการพิมพ์.

เบญจะ คำมะสอน. 2544. ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
กิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบ.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประภัสสร ปิตฝ่าย. 2536. ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดคำที่มีพยัญชนะต้น ค บ ฝ ฟ ร สำหรับนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาไทยใหญ่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ประภา วิเชียรสิงห์. 2535. ผลของการกระตุ้นทางภาษาต่อพัฒนาการทางภาษาในเด็ก 3-5 ปี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตเวชศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรชูลี อาชวอำรุง. 2541. การเรียนรู้ภาษาที่สอง: ผลการวิจัยเอกสาร. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรณมาศ เบญจชนสมบัติ. 2546. การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอนุบาล อายุ 5 ถึง 6 ปีใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง McCarthy, D. 1960. Language development in children. In L. Camichael (ed.), **Manual of Child Psychology**. New York: John Wiley & Sons.

_____. 2546. การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอนุบาล อายุ 5 ถึง 6 ปีในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง Owen, R. E., and JR. 1992. **Language Development An Introduction**. New York: Macmillan.

_____. 2546. การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอนุบาล อายุ 5 ถึง 6 ปีในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง Hurlock, E. B. 1964. **Child Development**. 4th ed. New York: McGrew-Hill Book.

_____. 2546. การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอนุบาล อายุ 5 ถึง 6 ปีในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง Braine, M. D. S. 1963. **The Ontogeny of English Phrase Structure: The First Phrase Language**. New York: Harper and Row.

ภาคภูมิ रामบุตร. 2542. **หลักการและข้อเสนอแนะการประเมินผลเด็กปฐมวัยของสหรัฐอเมริกา.**
กรุงเทพมหานคร: ที.พี. พรินท์.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. 2526. **เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย
หน่วยที่ ๑๒-๑๕.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัย.

_____. 2535. **เอกสารการสอนชุดวิชา การสอนกลุ่มทักษะ๑ (ภาษาไทย) หน่วยที่ ๑-๘.**
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัย.

ยุวดี ต้นสกุลรุ่งเรือง. 2547. **ใครๆ ก็อยากส่งลูกไป(โรงเรียน)อินเตอร์.** กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์วิริยะ.

เยาวพา เดชะคุปต์. 2542. **การศึกษาปฐมวัย.** กรุงเทพมหานคร: บริษัทสำนักพิมพ์แม่.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542.** กรุงเทพมหานคร:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

วนิดา เสือเนียม และปิติพร วาทวิทยากรณ์. 2548. **หนังสือชุด หนูน้อยหัดอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 3.**
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แฮปปี้คิดส์.

วาโร เฟิงส์วาลด์. 2544. **การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย.** กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์.

วิจิตรา วิเศษสมบัติ. 2539. **ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์
ความคิดรวบยอดประกอบการสนทนาในกิจกรรมการปั้น. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. 2542. **สิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้สร้างสมองเด็กให้ฉลาดได้อย่างไร
(ฉบับพ่อแม่).** กรุงเทพมหานคร: สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

ศรันยา วราชน. 2546. การศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์แตกต่างกัน.

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. 2540. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.

สมชาย ลำควน. 2526. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

สมาคมโรงเรียนนานาชาติ. 2548. โรงเรียนที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน. (Online).

<http://www.isat.or.th>, 8 ธันวาคม 2548.

สมาพร สามเตี้ย. 2545. พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยเล่นเกมหทางภาษา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ และคณะศึกษาศาสตร์. 2546. เอกสารคำสอน วิชา ปว 692 การวัดและประเมินเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สิริมงคล สุวรรณผา. 2546. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2544. การประเมินผลภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สุภาภรณ์ มาละโรจน์. 2544. การศึกษาเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่เรียนกับครูที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2536. การวัดและประเมินผลในชั้นเรียน
กลุ่มทักษะภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา
- เสาร์วัน อินวงศ์. 2548. การใช้คาราโอเกะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กไทยใหญ่
ระดับปฐมวัย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวลักษณ์ สมวงษ์. 2545. ผลของการใช้กิจกรรมการเล่นิทานสองภาษาที่มีต่อความสามารถใน
การใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี เหลืองหิรัญ. 2533. การศึกษาความพร้อมทางภาษาและการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่
ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้โครงสร้างระดับยอด. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาการศึกษาปฐมวัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. 2545. คู่มือการสอนภาษาไทย กิจกรรมการเล่นประกอบการสอน. พิมพ์ครั้งที่
12. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. 2546. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร:
ไทยวัฒนาพานิช.
- อภิญา กังสนารักษ์. 2530. การศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและการใช้ประโยค
ในการสื่อสารของเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์และ
ในครอบครัวปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรรณ วรงค์คำชู. 2542. การพัฒนาโปรแกรมการเพิ่มการเรียนรู้สองภาษา เพื่อส่งเสริม
ความสามารถทางการพูดภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นเหนือของเด็กวัยอนุบาล.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Berry, M.F. and Eisenson. 1956. **Speech Disorders: Principles and Practices of Therapy.**
New York: Appleton Century Crofts.
- Bloom, L. 1960. **Language Development from Two to Three.** Cambridge: Cambridge
University Press.
- Bochner, S., Price, P., and J. Jone. 1997. **Child Language Development: Learning to Talk.**
London: Whurr.
- Braine, M. D. S. 1963. **The Ontogeny of English Phrase Structure: The First Phrase
Language.** New York: Harper and Row.
- Brown, R. 1973. **Talking to Children: From Input to Acquisition.** Cambridge, MA:
Cambridge University Press.
- Dale H. Schunk. 2004. **Learning Theories An Education Perspective.** New Jersey:
Pearson Education.
- Duchter, N. 1994. **The Use of First and the Second Languages in Education: A Review of
Educational Experince.** Washington D. C., World Bank. East Asia, and the Pacific
Region Country Department III.
- Eichten, P. 2000. **Help Me Talk: A Parent's Guide to Speech and Language Stimulation
Techniques for Children 1-3 Years.** 2nd ed. Richmond, VA: PI Communication
Materials, Inc.
- Fillmore, L.W. 1968. **When Learning a Second Language Means Losing the First.**
Early Childhood Research Quarterly.

Holzman, M. 1983. **The Language of Children Development in Home and School.**

New Jersey: Prentice-Hall.

Honig, A. 2006. **Gender Differences in Learning to Talk.** Your Learning Learner Expert

Advice. (Online). Available: <http://www.scholastic.com/earlylearner/experts>

Hurlock, E. B. 1964. **Child Development.** 4th ed. New York: McGraw-Hill Book.

Irwin, O.C. and H. Citen. 1946. **Journal of Experimental Psychology.** 36 (1): 431-436

Jalongo, M. R. 1992. **Early Childhood Language Arts.** Massachusetts: Allyn and Bacon.

_____. 2000. **Early Childhood Language Arts.** 2nd Ed. Boston: Allyn and Bacon.

Klima, C., and R. Bellugi. 1966. **Physical Knowledge in Preschool Education.** Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

McCarthy, D. 1960. Language development in children. In L. Camichael (ed.), **Manual of Child Psychology.** New York: John Wiley & Sons.

McNeill, D. 1970. **The Acquisition of Language.** New York: Harper and Row.

Miller, G. A. 1951. **Language and Communication.** New York: McGraw-Hill Book.

Morrison, G. 2004. **Early Childhood Education Today.** 9th ed. New Jersey: Pearson Education.

Myklebust, H. R. 1971. **The Psychology of the Deafness.** New York: Grune & Stratton.

- Naremore, F. C., and F. Hopper. 1990. **Children Learning Language**. 3rd ed. New York: Haper & Row. Cited Braine, M. D. S. 1963. **The Ontogeny of English Phrase Structure: The First Phrase Language**. New York: Harper and Row.
- _____. 1990. **Children Learning Language**. 3rd ed. New York: Haper & Row. Cited Brown, R. 1973. **Talking to Children: From Input to Acquisition**. Cambridge, MA: Cambridge University Press.
- Northwest Regional Education Laboratory. 2003. **Overview of Second Language Acquisition Theory**. (Online). Available: <http://www.nwrel.org/request/2003may/overview.html>
- Owen, R. E., and JR. 1992. **Language Development An Introduction**. New York: Macmillan.
- Piaget, J. 1962. **The Language and Thought of the Child**. New York: Harcourt, Burace and World.
- Ramey, C. T., and S. L. Ramey. 1999. **Right from Birth: Building Your Child's Foundation for Life**. New York: Goddard Press.
- Steinberg, D. D. 1984. **Psycholinguistics Language, Mind and World**. New York: Longman.
- Spodek, B. and O.N. Saracho. 1995. **Issues in Early Childhood Curriculum**. New York: Teacher College Press.
- Williams, L.R. and D.P. Formberg. 1992. **Encyclopedia of Early Childhood Education**. New York: Garland Publishing, Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมใจ บุญอุรพิภิญโญ

อาจารย์ประจำโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. รองศาสตราจารย์วรรณ สุติวิจิตร

อาจารย์ประจำโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. อาจารย์ศศิพรรณ เป็รื่องศิลป์รัตน์

อาจารย์ประจำโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โครงการการศึกษานานาชาติ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โทร : 02579-7114

ที่ ศร. 0513.10901 /

วันที่ กุมภาพันธ์ 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมใจ บุญอุรพิภิญโญ

สิ่งที่แนบมาด้วย เครื่องมือในการทำวิจัยจำนวน 1 ชุด

ด้วยนางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ นิสิตปริญญาโท สาขาปฐมวัยศึกษา ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ” ภายใต้การควบคุมของ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ ดร. ชลาธิป สมาหิโต และ ผศ.ดร. ปัทมาวดี เล่ห์มงคล

การวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องดำเนินการตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย เพื่อนำผลการ ตรวจสอบเครื่องมือมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือให้มีคุณภาพต่อไป คณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ประจำตัวนิสิตพิจารณาเห็นว่า ผศ. สมใจ บุญอุรพิภิญโญ เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว และคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการ สร้างเครื่องมือในการวิจัยให้มีคุณภาพ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ของ นางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ ในครั้งนี้และหวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พนิต เข้มทอง)

คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โทร : 02579-7114

ที่ ศร. 0513.10901 /

วันที่ กุมภาพันธ์ 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน รองศาสตราจารย์วรรณา สุตวิจิตร

สิ่งที่แนบมาด้วย เครื่องมือในการทำวิจัยจำนวน 1 ชุด

ด้วยนางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ นิสิตปริญญาโท สาขาปฐมวัยศึกษา ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ” ภายใต้การควบคุมของ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ ดร. ชลาธิป สมาหิโต และ ผศ.ดร. ปัทมาวดี เล่ห์มงคล

การวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องดำเนินการตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย เพื่อนำผลการ ตรวจสอบเครื่องมือมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือให้มีคุณภาพต่อไป คณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ประจำตัวนิสิตพิจารณาเห็นว่า รศ. วรรณา สุตวิจิตร เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว และคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการ สร้างเครื่องมือในการวิจัยให้มีคุณภาพ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ของ นางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ ในครั้งนี้และหวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พนิต เข้มทอง)

คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โทร : 02579-7114

ที่ ศร. 0513.10901 /

วันที่ กุมภาพันธ์ 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ศศิพรรณ เปรื่องศิลปรัตน์

สิ่งที่แนบมาด้วย เครื่องมือในการทำวิจัยจำนวน 1 ชุด

ด้วยนางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ นิสิตปริญญาโท สาขาปฐมวัยศึกษา ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การใช้ประโยชน์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ” ภายใต้การควบคุมของ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ ดร. ชลาธิป สมาหิโต และ ผศ.ดร. ปัทมาวดี เล่ห์มงคล

การวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องดำเนินการตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย เพื่อนำผลการ ตรวจสอบเครื่องมือมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือให้มีคุณภาพต่อไป คณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ประจำตัวนิสิตพิจารณาเห็นว่า อาจารย์ศศิพรรณ เปรื่องศิลปรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญ ที่มีความรู้ความสามารถในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว และคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ ต่อการสร้างเครื่องมือในการวิจัยให้มีคุณภาพ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ของ นางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ ในครั้งนี้และหวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พนิต เข้มทอง)

คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์ใช้สถานที่เพื่อทำการวิจัย

ที่ ศธ. 0513.109 /

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
50 ถนนพหลโยธิน แขวงลาดยาว
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

กุมภาพันธ์ 2550

เรื่อง ขออนุญาตครุภัณฑ์ใช้สถานที่เพื่อทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

ด้วยนางสาวศิริลักษณ์ ห่วงเจริญ นิสิตปริญญาโท สาขาปฐมวัยศึกษา ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ” ภายใต้การควบคุมของ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ ดร. ชลาธิป สมาหิโต และ ผศ.ดร. ปัทมาวดี เล่ห์มงคล

ในการวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องใช้สถานที่เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลการใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ ประกอบการทำวิจัยในเรื่องดังกล่าว ภาควิชาการศึกษาพิจารณาเห็นว่า โรงเรียนแห่งนี้ เป็นสถานที่ที่เหมาะสมในการทำวิจัยครั้งนี้ จึงใคร่ขออนุญาตครุภัณฑ์จากท่าน ขอใช้สถานที่ ตั้งแต่วันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 – 3 เมษายน พ.ศ.2550 ในเวลาเรียนวิชาภาษาไทย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พนิต เข้มทอง)

คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

ภาควิชาการศึกษา

โทรศัพท์ 02 – 5797114

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
แบบบันทึกคำพูด

แบบบันทึกคำพูด

คำชี้แจง

แบบบันทึกคำพูดฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการบันทึกคำพูดของเด็กจากการสังเกตการพูดเล่าเรื่อง แบบบันทึกคำพูดนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนจดบันทึกข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวเด็ก ได้แก่ ชื่อ นามสกุล เพศ อายุ โรงเรียน ชั้นวัน เดือน ปี เวลา เรื่อง สถานที่ ผู้บันทึก
2. ส่วนจดบันทึกคำพูดจากการเล่าเรื่องของเด็ก ในลักษณะการบรรยายคำพูดตามสภาพการณ์จริง และหมายเหตุ

วิธีการใช้แบบบันทึกคำพูดจากการสังเกตการพูดเล่าเรื่อง

1. ผู้ใช้แบบบันทึกคำพูด ต้องศึกษาแบบบันทึกคำพูดให้เข้าใจก่อนเริ่มใช้
2. แบบบันทึกคำพูดใช้บันทึกคำพูดร่วมกับเครื่องบันทึกเสียงทุกครั้ง
3. ผู้ใช้แบบบันทึกคำพูด กรอกรายละเอียดข้อมูลทั่วไปของเด็กก่อนทำการบันทึกคำพูดของเด็ก
4. ผู้ใช้แบบบันทึกคำพูด บันทึกคำพูดทุกคำที่เด็กพูดในการเล่าเรื่องลงในแบบบันทึกคำพูด เช่น เด็กพูดว่า “หนูไปกินข้าว” ก็จะบันทึกคำพูดของเด็กลงในแบบบันทึกคำพูดว่าหนูไปกินข้าว และบันทึกข้อสังเกตต่างๆ ในการพูดของเด็ก เช่น การพูดไม่ชัด การเรียงลำดับคำในประโยค การพูดกับตนเอง ฯลฯ ลงในช่องหมายเหตุ
5. เมื่อสิ้นสุดการบันทึกคำพูดให้ถอดคำพูดจากเครื่องบันทึกเสียง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องจากแบบบันทึกคำพูด

แบบบันทึกคำพูด

ชื่อ.....นามสกุล.....เพศ.....อายุ.....
โรงเรียน.....ชั้น.....วัน เดือน ปี.....เวลา.....
เรื่อง.....สถานที่.....ผู้บันทึก.....

การบันทึกคำพูดของเด็ก

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

หมายเหตุ

.....
.....
.....
.....

ภาคผนวก จ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบวิเคราะห์การใช้ประโยชน์

แบบวิเคราะห์การใช้ประโยค

คำชี้แจง

แบบวิเคราะห์การใช้ประโยค มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ประโยคของเด็กที่ได้จากแบบบันทึกคำพูดของเด็ก แบบวิเคราะห์การใช้ประโยคประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนจดบันทึกข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวเด็ก ได้แก่ ชื่อ นามสกุล เพศ อายุ โรงเรียน ชั้น วัน เดือน ปี เวลา เรื่อง สถานที่ ผู้บันทึก
2. ตารางวิเคราะห์การใช้ประโยค โดยแบ่งตามชนิดของประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน และหมายเหตุ

วิธีการใช้แบบวิเคราะห์การใช้ประโยค

1. ผู้ใช้แบบวิเคราะห์การใช้ประโยค ต้องศึกษาหลักการวิเคราะห์และเกณฑ์การวิเคราะห์ชนิดของประโยค
2. ผู้ใช้แบบวิเคราะห์การใช้ประโยค กรอกรายละเอียดข้อมูลทั่วไปของเด็กก่อนทำการวิเคราะห์การใช้ประโยค
3. ใช้แบบวิเคราะห์การใช้ประโยคนี้ร่วมกับแบบบันทึกคำพูด โดยนำประโยคที่ได้จากแบบบันทึกคำพูด มาวิเคราะห์ตามชนิดของประโยค รวมจำนวนประโยคแต่ละชนิด และบันทึกข้อสังเกตต่างๆ ในการพูดของเด็ก เช่น การพูดไม่ชัด การเรียงลำดับคำในประโยค การพูดกับตนเอง ฯลฯ ลงในช่องหมายเหตุ

เกณฑ์การนับประโยค

คำพูดของเด็กจะนับเป็น 1 ประโยค เมื่อมีลักษณะดังนี้

1. เป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย มีเนื้อความครบบริบูรณ์ ประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม
2. เป็นประโยคที่มีบทประธาน และบทกริยาเป็นหลัก เช่น ครูมา
3. เป็นกลุ่มคำที่มีบทกริยาเป็นหลัก ซึ่งอาจละคำบางส่วน เช่น เดิน กิน วิ่ง มานี้

เกณฑ์การวิเคราะห์ชนิดของประโยค 3 ชนิด

1. ประโยคความเดียว หมายถึง ประโยคที่มีประธาน 1 อย่าง ทำกริยา 1 อย่างเท่านั้น เช่น “ฉันไปโรงเรียน”

2. ประโยคความรวม หมายถึง ประโยคที่มีประธาน 1 อย่าง ทำกริยา 2 อย่างขึ้นไป หรือ ประธานตั้งแต่ 2 อย่าง ทำกริยาเพียง 1 อย่าง เป็นประโยคที่มีคำสันธาน ซึ่งได้แก่ คำว่า และ กับ ก็ ทั้ง...และ แล้ว...จึง แล้ว...ก็ ครั้น...จึง ครั้น...ก็ มิฉะนั้น...จึง ฉะนั้น...จึง เหตุนั้น...จึง เพราะ ฉะนั้น...จึง เป็นต้น เช่น “ฉันไปโรงเรียนแล้วกินข้าว” หรือ “ฉันกับน้องไปโรงเรียน” หรือ “ฉันไปโรงเรียนแต่น้องอยู่บ้าน”

3. ประโยคความซ้อน หมายถึง ประโยคที่มีประธาน 1 อย่าง ทำกริยา 1 อย่าง แต่มีส่วนขยายมาทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคใหญ่อีกต่อหนึ่ง จึงทำให้ประโยคประกอบด้วย ประโยคใหญ่ (मुख्यประโยค) และประโยคย่อย (อนุประโยค) อย่างละ 1 ประโยค เช่น “ฉันไปโรงเรียนที่อยู่ไกลมากกับน้อง”

ภาคผนวก จ
หัวข้อเรื่องประกอบภาพ

1. ร่างกายของฉัน

2. เพื่อนที่ฉันรัก

3. นิทานที่ฉันชอบ

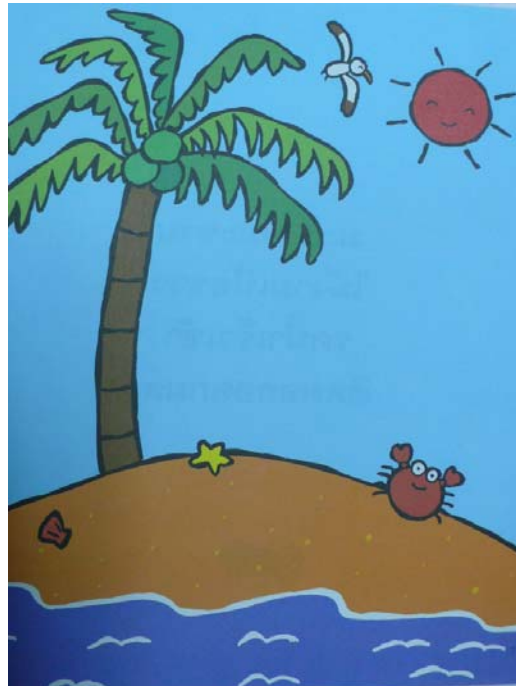
4. อาหารที่ฉันชอบ

5. ยานพาหนะที่ฉันชอบ

6. สถานที่ที่ฉันประทับใจ

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง ร่างกายของฉัน

หนูชอบผมของหนู เพราะว่ามันสวยไม่เหมือนผู้ชาย เพราะว่าของผู้ชายมันสั้น แต่ว่าของผู้หญิงยาว มันจะสวย สวยกว่าของผู้ชาย แต่ว่าของผู้หญิงมันเกะกะมากกว่า แต่ว่าเราก็มัดผมได้ แล้วหนูชอบผู้หญิงกว่า ผมของหนูก็ดี ดีมากๆ แล้วผู้หญิงก็ดีมากๆ ด้วย แต่ว่าผู้ชายก็ดีเหมือนกัน หนูชอบผู้หญิง เพราะว่า มีผมยาวแล้วก็สวย แล้วก็มัดผมได้ แล้วก็ มีเพื่อนเยอะ หนูชอบมัด 2 จุกที่สุด เพราะว่ามันสวย แล้ว 2 จุกก็ดีด้วย มันไม่บังหน้า แล้วเพื่อนๆ ก็บอกว่า ทำไมวันนี้ผมสวยจัง แล้วหนูก็ชอบ 2 จุกกับปล่อยผม เพราะว่ามันสวย ตอนหนูปล่อยผมมาโรงเรียน เพื่อนก็บอกว่า ทำไมสวยจัง แล้วหนูก็บอกว่าตรงไหน แล้วเค้าก็บอกว่า ตรงผม แล้วหนูก็บอกว่า เราชอบผมแบบนี้ แล้วเพื่อนหนูก็ชอบเหมือนกัน แล้วเพื่อนหนูก็ถามว่า มัดอย่างไรทุกวันเลย แล้วหนูก็บอกว่า มัดทุกวันจริงๆ แล้วหนูก็เป็นเพื่อนที่ดีด้วย แล้วหนูก็มีผมยาวมากๆ แล้วผมก็สวยมากด้วย แล้วหนูมีผมยาว แล้วหนูมีผมสีดำ แล้วหนูก็มีผมตรง หนูชอบผมตรงมากกว่าผมหยิก ผมหยิกมันจะหยิกๆ แล้วมันจะไปเกะกะเพื่อนๆ แล้วมันก็ Spring ไปเรื่อยๆ แล้วมันก็จะเกะกะมากกว่าผมตรงๆ หนูมีกิ๊บติดผมเยอะมาก หนูมีเยอะ เยอะกว่าคนอื่นเลย หนูชอบกิ๊บติดผมรูปไอศกรีม แบบไอศกรีมมันดีแล้ว มันก็เป็นกิ๊บแบบติดๆ แล้วก็ มีไอศกรีมติดสีส้ม สีม่วง สีน้ำตาล หลายสี แล้วก็มันเหมือนสีที่เป็นรสชาติของสี แล้วมันก็เหมือนของจริง แต่ว่ามันกินไม่ได้ แล้วหนูก็ชอบสีน้ำตาลที่สุด เพราะว่ามันเหมือนช็อคโกแลต บางคนก็ผมหยิก มีคนผมหยิก 3 คน ผู้ชายคนนึง ผู้หญิงมี 2 คน ผู้หญิงคนนึงเป็นคนอังกฤษ ผู้หญิงคนนึงเป็นคนไทย ผู้ชายชื่อว่า อาร์โน ผู้หญิงอีกคนที่เป็นฝรั่งชื่อว่า เจอโรนี แล้วเป็นคนไทยชื่อว่า เจนิสเรียกว่า เจนนี่ หรือว่า เจนิส แต่เพื่อนๆ เรียกเจนิสมากกว่า แล้วเค้าก็ผมหยิก อาร์โนผมสั้น เจอโรนีผมสั้น แต่เจนิสผมสั้นนิดนึง ก็ยาวเหมือนกันแหละ

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง ร่างกายของฉัน

ฉันเตะชอมือของคันเต้ เพราะว่ามัน เพราะว่าคันเต้หีบของได้ อย่างเวลาฉันเตะเอาตัวที่ ลูกบอลอยู่ข้างใน ตอนนั้นที่มันอยู่ในนั้น แล้วมือเนี่ยมันเอาอะไรทุกอย่างได้เลย มือเนี่ยเอาไว้ให้ มันมีนิ้วชี้มะ แล้วฉันเตะชอบเพราะว่า คันเต้อยากนับมันถึงหนึ่งร้อยเลย เวลาสิบแล้วก็ใหม่ ใหม่ ใหม่ สิบเอ็ด สิบหกอย่างนั้นแหละ มือเนี่ยมันมีประโยชน์กับเตะบอล เพราะว่าตอน Goal kick เนี่ย คันเต้อยากเป็น Goal kick เอาไว้ให้จับและก็โยนมันเลย ก็จะมี.. แต่เอาต้องเป็นอย่างเนี่ย ต้องเอาขาไป เอาเลย ต้องเป็นอย่างเนี่ยต้องเป็นบาปเลย เพราะเอาขาเจี่ยมัน ตรงเนี่ย ขอมือ แต่คันเต้ก็ไม่มี ขามันดี เพราะมันทำให้เราเดิน แต่ถ้าเราไม่มีเราจะเป็นอย่างเนี่ย เป็นอย่างงูเลย ขามันเอาไว้ให้เตะบอล แล้วก็ตอนเหมือนกับเตะบอลเนี่ย จับบอลอันเนี่ยมันเท่หัดด้วย แล้วฉันเตะชอบเพราะว่า แล้วไม่ใช่ แค่นั้น ทำอย่างเท่าเราหมุนไป เราเวียนหัวเลย

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง เพื่อนที่ฉันรัก

เพื่อนสนิทมีอยู่ 4 คน ชื่อแบม ฟ้า มินซี มินที เพราะว่าสนิทกันมาตั้งแต่อยู่ อนุบาล 2 อนุบาล 3 แล้ว เพื่อนสนิทที่เป็นคนแรกก็คือมินซีเพราะว่าอยู่ K2 ด้วยกัน ส่วนคนอื่นยังไม่ได้มาเข้าโรงเรียน แล้วพอแบมเพิ่งมาใหม่ๆ ตอนอยู่ K2 เลยเริ่มสนิทกัน แล้วมินทีก็มาตอน Summer camp ตามชื่อเค้าถามอะไรเลยสนิทกัน ส่วนฟ้าพอขึ้นอนุบาล 3 ใหม่ๆ ก็มารู้จักกันเพราะว่าเค้าคือเพื่อนเก่าของแบม เลยรู้จักกัน เพราะว่าเล่นด้วยกันทุกครั้งเลย แล้วก็เวลาโกรธกันก็คืนดีกันง่าย เพราะว่าเพื่อนสนิทชอบช่วยเหลือ บางทีก็เล่น โข่ หลุด หรือว่าวิ่งไล่จับ ซ่อนแอบ แล้วก็บางครั้งก็เล่นซ่อนแอบกับวิ่งไล่จับ แล้วก็เปะแข็ง แล้วส่วน โข่ หลุด ตอนนั้นจะเล่นกันก็มีเพื่อนๆ มาขอเล่นด้วย เพราะว่ามันสนุกแต่ว่าร้อน ก็คือเวลาเราวิ่งคล้ายๆ วิ่งไล่จับ สมมุติหนูเป็น หนูไปเปะเพื่อนแล้วก็ต้องจับมือกัน ถ้าเกิดว่าเราจับมือแล้วมันหลุดก็ต้องนั่ง ใครนั่งเป็นคนสุดท้ายก็ต้องเป็น ช่วยเหลือหรือ ตอนนั้นเนี่ย ตอนหนูอยู่อนุบาล 3 ก็เล่นกันไข่ม้อย แล้วก็ มีพวกผู้ชายก็มาขอเล่นด้วย แล้วหนูก็วิ่งเร็ว แล้วตอนนั้นหนูก็หกล้มเป็นแผล เลือดไหลเยอะมากเลย หนูเลยร้องไห้ แล้วเพื่อนๆ สนิทก็เป็นห่วงไม่เป็นไร แต่มันเจ็บมากเลย หนูจำไม่ได้แล้วเหมือนกัน

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง เพื่อนที่ฉันรัก

เพื่อนรักของนาย ภูมิ-ซี ภูมิ-พัฒน์ไม่ใช่ best friend ของนาย นี่จริงๆ หรือ แล้วมันวัดได้ไง เพื่อนรักของนาย แบบไหน เล่าแบบไหนหรือ ภูมิ-ซี เป็นเพื่อนรักของนายเพราะว่าเค้าใจดี แล้วก็ไม่ใช่แบบ.. คิว Bossy ชอบสั่งคนอื่น แล้วก็ภูมิซีชอบเล่น ครูู้จัก Dush ball มั้ย Dush ball เล่นแบบเป็นแบบ พอมันจะมีเส้นไข่ม้อย ก็ต้องอยู่หลายคนเป็นกลุ่ม แล้วพอถ้าคนมีบอลแล้วก็โยนใส่คน แล้วก็โดนแล้วก็ต้องออก แล้วก็จับหรือว่าหลบก็ได้ อันนี้มันบอกว่าอะไรเนี่ย ภูมิ-ซีเรียนเก่ง ภูมิ-ซีอ่านหนังสือเก่ง แบบเนี่ยเค้าอยู่ Black แล้วนะ มีคนนึงเด็กอยู่ Beige ด้วย Beige คือ สีแบบครีม เยอะที่สุด ภูมิซีชอบแบบหนักๆ เพราะว่าคิวชอบสั่ง ถ้าคิวเห็นภูมิเค้าจะมาแบบสั่งทุกอย่างเลย ต้องวิ่งหนีก่อนไม่ยอมเล่นเลย ภูมิ-ซีอยู่ห้องเดียวกับนาย ภูมิ-ซีน่ารัก สูงกว่านาย ตัวเขาสูงกว่านาย นายว่าเค้าสูงที่สุดในห้อง เค้าแบบกลางๆ อันนี้เขียนว่าอะไร เขียนว่าอะไรหรือ ภูมิ-ซีชอบ นายเคยไปเที่ยวบ้านภูมิแล้วไม่ไกลเลย เค้ามีที่บ้านไม่รู้ มันใกล้โรงเรียนมากเลยนะ แล้วเค้าก็ชอบเล่นบางที่ ภูมิซีก็ชอบเล่นฟุตบอล บางทีก็ไม่เล่น บางทีเค้าก็ เออ.. ไปบ้านภูมิ-ซีเล่นฟุตบอล ถ้าเตะแรงมากมันจะไปลงในน้ำเลยนะ มีแบบ River, Lake มีด้วย ใหญ่กว่า Lake ของ School มันอยู่ใกล้ๆ มากเลย แล้วก็ไปเล่นเกม แล้วก็พี่เลี้ยงของภูมิเค้าทำเยลลี่ให้ด้วย

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง นิทานที่ฉันชอบ

หนูชอบหนังสือนิทานเรื่อง กาจอมตะกละ เพราะว่ามันสอนให้รู้ว่า ห้ามขโมยของกินคนอื่น โดยยังไม่ได้รับอนุญาต เรื่องนี้มันเกี่ยวกับว่า มีอยู่วันหนึ่งมีนกพิราบ บินมาอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง แล้วก็เค้าบินมาหาอาหารตรงนี้ทุกวันเลย แล้วก็พอพอคร้วเค้าเห็นนกพิราบบินมาทุกวัน ก็เลยสร้างรังให้ เอาตะกร้ามาแขวนเป็นรังให้ แล้วนกพิราบก็อยู่หากินอย่างมีความสุข มีอยู่วันหนึ่งกาเห็นของอร่อยๆ อยู่ในบ้านนั้น กาก็บอกนกพิราบว่าขออยู่ด้วยคนสิ ฉันจะเป็นเพื่อนกับเธอ ทุกวันนี้นนกพิราบกับกาก็อยู่ด้วยกัน หากินด้วยกัน นกพิราบเค้าก็กินตามหญ้า กินเมล็ด กาก็จับแมลงกิน มีอยู่วันหนึ่งนกพิราบจะออกไปหาอาหารไกลๆ แล้วก็ตั้งแผนไว้ว่าจะไปขโมยอาหารกิน พอเค้าขโมยอาหารกิน พอคร้วก็เห็น พอคร้วเค้าก็จับนกกาแล้วก็ถอนขนมันออก แล้วก็ใส่เกลือ แล้วก็ลงไปแล้วกาก็บินไม่ได้อีกเลย แล้วก็...ก็แห้งตายในนั้น ภาษาอังกฤษได้มีแปลเป็นภาษาไทย หนูชอบนิทานภาษาอังกฤษเรื่องมาตีวด้า เรื่องมันก็เป็นแบบนี้ คุณครูของมาตีวด้า เค้าเป็นคุณครูที่ดูมาก คุณครูใหญ่ แต่คุณครูที่ประจำชั้นก็ใจดีมาก ไม่เคยดุใครเลย แต่ครูใหญ่จะดุตลอดเลย ครูใหญ่จะชอบกินช็อคโกแลต แล้วก็มาตีวด้า เค้าเป็นเด็กพิเศษ เค้าสามารถยกหนังสือได้ ที่ไม่ต้องใช้มือแบบใช้ตาวิเศษของเค้า เค้ามีพี่ชายคนหนึ่งเจ้าเล่ห์ แม่กับพ่อเค้าดูมาก มาตีวด้าเค้าเป็นเด็กที่ฉลาดเค้าเรียนหนังสือเก่ง เค้าชอบเล่นกับเพื่อนๆ เค้าที่โรงเรียน แต่บางครั้งเค้าก็ใช้ตาวิเศษเค้าแกล้งคนอื่นที่มาแกล้งเค้าก่อน เวลาอยู่บ้านเค้าชอบแกล้งพี่ชายเค้า บางทีพี่ชายเค้าก็ชอบแกล้งเค้าอย่างเช่น โยนแครอทไปใส่หน้า แต่ว่ามาตีวด้าเค้ายังรับทัน เค้าใช้ตาวิเศษโยนกลับไปทีเดิม กลับไปหาพี่ชายเค้า นิทานเรื่องนี้เกี่ยวกับมาตีวด้าที่เกี่ยวกับเด็กที่พิเศษ ที่อยู่ในโรงเรียน ที่ทุกคน คุณครูใหญ่จะใจร้ายมาก มีอยู่วันหนึ่งมาตีวด้าเค้าเข้าไปในบ้านคุณครู แล้วคุณครูก็ มาตีวด้าเค้าก็แบบ ห้ามให้คุณครูเห็น เค้าก็หลบไปรอบบ้านคุณครูเลย พอไปทุกที่เค้าก็เห็นแต่ช็อคโกแลตต่างๆ ไปเลย จบ

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง นิทานที่ฉันชอบ

วันหนึ่งแม่เค้าบอกว่า เค้าต้องทำบ้าน แล้วก็ทั้งสามหมูก็ไปทำบ้าน ตัวหนึ่งก็ หมูตัวหนึ่งก็เจอ คนกำลังเอาที่เข็นอยู่เต็มกับ อะไรรนะ คันเตี้ยไม่รู้ เต็มกับฟางเค้าก็เลยคิดว่าเค้าอยากทำบ้าน ทำมาจากฟาง แล้วก็ตัวหมูที่ 2 ก็เห็นคนอีกคนนึง เอาอีกคัวหนึ่งที่มีมันเป็นไม้ เต็มตรงที่เข็นเขาก็เลยไปทำบ้านทำมาจากไม้ แล้วหมูตัวที่ 3 ก็เห็นคนอีกคนนึงเอาที่เข็นเต็มกับ คันเตี้ยหมายถึง มีกระดามัยยักรับ ก้อนอิฐเต็มอยู่ในที่เข็น สร้างบ้านที่ทำมาจากก้อนอิฐ แต่อีกแป็บเดียวก็มีหมาป่าก็เดินแล้วก็บอก ก็เรียกโกหกว่า เร็วๆ กินข้าวแล้ว แต่หมูที่ 1 ไม่เชื่อว่ามันเป็นหมาป่าไซ้มัยยักรับ เค้าก็ไม่ให้เค้าเข้าไป เค้าก็เลยเป่าบ้านของเค้าจะได้ไปกิน เค้าก็เลยวิ่งเร็วๆ เข้าไปในบ้านอีก บ้านของหมูอีกตัวหนึ่ง แล้วก็แต่ยังไม่หมาป่าก็ยังโกหกว่าเค้าเป็นคุณพ่อแล้วเค้าบอกว่าเร็วๆ นี่มันตอนดึกแล้วนะนอนเร็วๆ แต่จริงๆ เค้าก็ไม่รู้แล้ว..แต่จริงๆ เนี่ย หมาป่าก็ยัง โกหกอยู่ดี เค้าบอกอย่าง..อย่างพ่อ อย่างนั้น แต่จริงๆ แล้วเค้า สมมติคันเตี้ยบอกแล้ว แต่จริงๆ แล้วเค้าโกหกไซ้มะ ว่าฟ้าเนี่ยมันยังเป็น ..มี Sun อยู่ข้างบน อยู่ไซ้มัยยั แต่ทั้งสองหมูไม่ได้เชื่อว่ามันเป็นหมาป่า แล้วก็ เค้าก็เลยเป่าบ้านเป่าบ้านของเค้าหล่นลงไปเลยจะได้เค้ากิน เค้าก็เลยเข้าไปในบ้านของหมูที่สาม แล้วก็หมูที่สาม บอกให้สองหมูว่า ทำไมเรอ ทั้งสองคนจึงมาที่บ้านนี้หละ แล้วสองตัวบอกว่าเพราะว่าหมาป่าเนี่ย บอกว่าเป่าบ้านของเราหล่นลงไป แต่ตอนนี้หมาป่าก็ โกรธมากๆ เลย แล้วเค้าก็เลยบอกอย่างจริงๆเลย เค้าก็บอกว่า เข้ามาได้มัยยั เขาบอก..แต่ เค้าก็เลยเป่า เป่า เป่า เป่า เป่า จนเค้าเป่าไม่ออก จน..แต่อีกไม่นานเขาก็มี Idea Idea ของ เค้าก็คือจะขึ้นไปตรง Roof แต่จริงๆ แล้วเนี่ย เค้ามี..หมูเนี่ยก็ยังมีแผนว่า เขาจะเอา Pot ที่มีน้ำเต็มๆ ใส่ไฟ ไฟอยู่ตรงข้างล่างตรงนั้น แล้วก็เดียวหมาป่าก็ขึ้นไปตอนที่เค้า ตอนที่หมูสามตัวใส่อยู่บนข้างล่าง หมาป่าก็ตกลงไปในน้ำ แล้วก็วิ่งออกไปเพราะว่ามันร้อนมากเลย แล้วตอนนี้ก็จบ

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง อาหารที่ฉันชอบ

อาหารที่หนูดีชอบที่สุดมันจะเป็นอาหารญี่ปุ่น มันก็คือราเมง มันจะคูสึเหลืองๆ มีเส้น มันจะไปแช่ซอสสีน้ำตาลๆ แล้วมันก็จะมีส่วนหอยโรย มันรสชาติจะคล้ายๆ กับไอติมน้ำแข็ง แล้วเส้นสีเหลืองมันก็เอาไปต้มได้ด้วย ราเมงมันเคยออกทีวี ที่ทีวีแชมป์เปี้ยน หนูดีก็ชอบกินราเมง ตอนที่หนูดีไปฟูจิ หนูดีกินราเมงตลอด แล้วตอนหนูดีกินลงไปในห้องมันจะหอมลง เพราะว่ามันเป็นผัก ตอนแม่หนูดีกิน แม่กินเป็นหนึ่งถ้วยเลย ตอนพ่อหนูดีกิน กินไป 2 ถ้วย ตอนหนูดีกินหนูดีกินไปครึ่งถ้วย เพราะว่าหนูดีอยากกินอย่างอื่นมั้ง แล้วที่ร้านอาหารที่หนูดีไป ก็คือฟูจิ มันก็คล้ายๆ กับก๋วยเตี๋ยว แต่มันจะแช่น้ำเย็น แล้วก็โรยสาหร่าย มันก็เอาไปกิน อีกอย่างหนึ่งที่หนูดีชอบก็คือ ปลาหิมะ ปลาหิมะมันก็จะอยู่ร้านอาหารฟูจิเหมือนเดิม มันจะหวาน แล้วมันจะมีน้ำปลาใส น้ำที่มันอยู่ในจาน เนื้อมันจะหวานมาก ตอนพ่อหนูดีชอบกินมันไป 1 ถ้วย แม่หนูดีชอบมันไปครึ่งถ้วย หนูดีก็กินมัน ไปนิดนึงเพราะหนูดีกินมันจนเบื่อแล้ว ทุกครั้งหนูดีไปฟูจิ หนูดีจะสั่งปลาหิมะเหมือนราเมง มันก็คล้ายๆ กัน แต่มันไม่ใช่ ขนมที่หนูดีชอบก็คือ น้ำแดง ทุกครั้งที่หนูดีไปฟูจิ หนูดีกินน้ำแดง มันจะเป็นน้ำแข็งใสๆ ใส่น้ำแดง แล้วก็ตามด้วยนมข้น ตอนกินแล้วมันจะเย็นมากแล้ว เพราะว่าที่ฟูจิมันเป็นห้องแอร์ แล้วเค้าก็ให้ถอดรองเท้าตอนเข้ามาด้วย แล้วน้ำแข็งใส เราก็ปั่นมันให้ก้อนเล็กๆ หรือว่าทุบมันให้แตก เราต้องเอาน้ำแข็งไปใสในถ้วยแล้วก็เติมน้ำแดง ถ้าเราอยากเพิ่มอะไรไปนิดนึง เราก็จะใส่นมปัง แล้วถ้าชอบกินถั่วก็เอาถั่วดำมาใส ถั่วแดง ก็ได้ หรือว่าถั่วดำ

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง อาหารที่ฉันชอบ

ผมชอบขนมหวาน ชอบช็อคโกแลต ชอบบรอรี่ป๊อป ชอบเฟรนฟรายด์ แต่ผมไม่ชอบผักครับ
 ก็มันแหวะนี่ แล้วก็ ผักมัน เอ่อ คือว่าผักมัน อือ! ไม่อร่อย แต่ว่ามันช่วยเสริมสร้างพลัง แต่ว่าน้ำที่
 ผมชอบก็คือ Apple juice มันหวานอร่อย เหมือนกับน้ำอย่างอื่น แล้วผมก็ชอบ โฉก ชอบเป๊ปซี่
 ชอบไบเลย์ ชอบรูทเบียร์ แล้วก็จบแล้วครับ ยังอยู่ในตู้อยู่เลยช็อคโกแลต เดียวกินให้ดู ช็อคโกแลต
 ที่มันแท่งยาวๆ แท่งสี่เหลี่ยม สีเหลี่ยมมันน่าอร่อยแต่ไม่ใส่ถั่วนะ อร่อย อร่อย เพราะว่าถั่วมัน เอ่อ..
 มันเป็น เป็นคุ่มๆ แล้วก็ แต่ว่าถั่วมันมีวิตามินสำหรับพวกฝรั่งมากๆ เป็นเพราะว่าถั่วมันพวกฝรั่งเค้า
 ชอบเอาไปกินเพราะว่าเสริมสร้างกระเพาะให้พวกฝรั่ง เค้าก็เลยมักจะ เอาถั่วใส่ช็อคโกแลต ข้าวที่
 ผมชอบก็คือ ไข่ดาว ปลาสด หมู ไก่ แล้วก็ชอบ ข้าวหน้าเป็ด 5 อย่าง แต่ผมชอบ คือว่ามันอร่อย
 อร่อย เอาข้าวมาราดน้ำหวานแล้วก็ใส่เป็ดลงไป อร่อย อร่อย ข้าวแห้ง ข้าวแบบธรรมดา กินที่บ้าน
 ไม่ชอบกินที่อื่นกินแต่ที่บ้าน อันนี้จบแล้วครับ ชอบพวกถ้วยเต็วญี่ปุ่น แล้วก็ชอบลูกชิ้นญี่ปุ่น
 อร่อย อร่อย แล้วก็ชอบสาหร่ายญี่ปุ่น แล้วก็ชอบสเต็กญี่ปุ่น ไม่รู้ใช้อะไรทำ ผมไม่ได้เป็น Cooker
 นะครับ ทำจากเนื้อ สาหร่ายก็ต้องไปงมเก็บในทะเล ก็เค้าไปเอาสาหร่ายในทะเล ให้นักประดาน้ำ
 เก่งๆ ดำที่ญี่ปุ่น ดำแล้วก็เอาขึ้นมา ตอนที่เอาขึ้นมาไม่ง่ายๆนะ เค้าต้องผ่านปลาฉลาม แมงกะพรุน
 ปลาไหลไฟฟ้า แล้วก็ปูทะเล แล้วก็เต่าที่มีเล็บแหลมๆ ตั้ง 5 อย่างแหละ

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง ยานพาหนะที่ฉันชอบ

เครื่องบินเพราะว่ามันใหญ่ดี ปีกก็ยาวคิมนก็ใหม่ๆ ดี ไม่ใช่โบกเหมือนแท็กชื่ออย่างเดียว
 หรอก เพราะว่าเครื่องบินจะไม่เห็น เครื่องบินอยู่สูงมากๆ ถ้าจะขึ้นต้องไปขึ้นที่ Airport ต้องเอา
 Passport ไป ต้องเซ็น Passport ต้องเซ็นว่าเราจะไปที่ไหน ต้องให้เค้ารู้ก่อนแล้วก็จะจองเที่ยวบิน
 ได้ เราต้องจองเพราะว่า ตอนที่สงกรานต์ต้องจองเยอะที่สุดเพราะว่า ตอนที่สงกรานต์มีคนจะไป
 เที่ยวเยอะ มันก็แคบๆ มีกระจก แล้วก็ตอนที่บินอยู่บนอากาศ ก็บินอยู่บนอากาศเหมือนเราบินอยู่เอง
 ถ้าเราดูข้างนอกหน้าต่างตอนที่อยู่บนเครื่องบิน ก็จะรู้สึกที่เรากำลังบินอยู่เอง ถ้าเราทำแบบนี้ ก็จะ
 รู้สึกว่าบินอยู่เอง หนูก็เคยทำแล้วก็รู้สึกเหมือนว่าบิน แต่ว่าบินช้าๆ Control ไม่ได้ต้องจะไปทาง
 ไหนก็ไปทางนั้น ที่นั่งบางอันก็เป็นลายอินเดีย ลายของชาติละ ลายเยอะที่สุดที่หนูเคยเห็นก็เป็นลาย
 อินเดีย ลายอินเดียก็คือประเทศไทยก็ใช้ด้วย แต่ว่าลายประเทศไทยหนูก็ไม่ค่อยเห็นเลยด้วย เพราะ
 ว่ามันทำยาก หนูว่าลายอินเดียทำง่ายที่สุดแล้ว นั่งไปประเทศอื่น สมมุติว่าหนูไปสิงคโปร์ไหมะ
 ก็ถามว่า ก็บอกว่าอยากไปสิงคโปร์ แล้วเค้าก็จะพาไปเอง แล้วก็ต้องขึ้นเครื่องบินที่ไปสิงคโปร์ด้วย
 สมมุติว่าขึ้นเครื่องบินที่จะไปประเทศ สมมุติว่าเราอยู่ประเทศแอฟริกาไหมะ อยากไปประเทศไทย
 ไปขึ้นเครื่องบินที่ไปสิงคโปร์ไม่ได้ ต้องขึ้นไปเครื่องบินประเทศไทยเลย นั่งรอจนถึงที่นั่ง ถ้าเป็น
 เด็กเค้าจะมีของเล่นมาให้เล่น มีหนังสือมาให้อ่าน แล้วก็ถ้าหิวก็เอาอาหารมาให้กิน หนูชอบอาหาร
 ของเค้ามากเลย หนูว่าต้องนะ หนูลืมแล้วต้องจ่ายดั่งค์มัย มีพวกแอร์โฮสเตส แอร์โฮสเตส อะไร
 อย่างงี้ละ คนที่ดีที่สุดก็คือกัปตันเพราะว่ากัปตันเครื่องบิน ถ้าเราไม่มีนะเครื่องบินก็จะตกลงมาที่พื้น
 ถ้าเป็นในการ์ตูนมันก็จะตกลง แต่ว่าถ้าเราอยู่ในเรื่องนั้นจริงๆ เราก็จะกลัว ตอนที่หนูขึ้นเครื่องบิน
 หนูก็ไม่เคยตกเลย

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง ยานพาหนะที่ฉันชอบ

ชอบเครื่องบินกับรถ เพราะว่ามันเล่นเกมในเครื่องบิน แล้วก็ดูทีวีในเครื่องบิน ที่สุวรรณภูมิ ไปเชียงใหม่ พ่อทำงานที่ สุวรรณภูมิ Air Cargo แม่ก็ด้วย แล้วก็มีส่วนช่วยเอาไว้ตอนเครื่องบินตก ก็กระโดดลง กินแล้วก็นอน แล้วก็จี้เกียดด้วย เพราะว่าอึดอัด ปวดหูเยอะต้องกินน้ำลายเลย แล้วสะอึกด้วย มีหมากฝรั่งมัย แล้วก็พอมมาถึงลงไปแล้ว แล้วก็มียอดูมารับ แค่นั้นแหละ มีที่นั่งเยอะ มีปีก มีหาง แล้วก็บินสบายมาก เห็นบ้านแค่กะจิวหลิว ไม่เห็นรถเลย รถไม่เห็นเลย จริงๆ แล้วมันมีรถในถนนแต่สูงมาก มีแค่เป็น Dot เลย เล็กกะจิวหลิวเลย จับไม่ได้ เค้าบอกต้องปิดกระจก แล้วก็เปิดแอร์ แล้วก็มียอดูแต่ทอยเปิดเอาไว้ ไม่เห็น อยู่ฝั่งโน้น ตอนเครื่องบินอยู่บนท้องฟ้าเล่นเกม โทรศัพท์ของคุณแม่ด้วย แค่นั้นแหละ ชอบรถเพราะว่ามันเร็ว เฟอร์รารี กับ ปอร์เช่ แล้วก็ สปอร์ตคาร์ แล้วก็ บิ๊กฟุต เขี่ยบรถได้เลยบิ๊กฟุต ชอบบิ๊กฟุตที่สุด เพราะว่ามันเขี่ยบรถได้ แบบฟังเลย แล้วคนก็กรี๊ด เขี่ยบรถตำรวจเลย แล้วบางที่ตำรวจก็ขึ้นรถ แล้วมันก็ฟังเลย แล้วบางที่ตอนทอยเล่นเกม มีรถให้เขี่ยบด้วย แล้วก็เลือกได้ด้วย แล้วทอยเลือกรถแล้วก็ไปเขี่ยบรถคันอื่นแล้วก็ทอยก็เบียดชนสะพาน ตกเหว ตูมเลย

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง สถานที่ที่ฉันประทับใจ

หนูจะไปอีกรอบนึงแล้วที่นั่นที่ญี่ปุ่น ไปตอน Snow ตอนที่มิหิมะ หนูชอบเพราะหนูอยากปั้นหิมะ หนูชอบปั้น Snowman ด้วย แล้วหนูก็เล่นปาหิมะให้เพื่อนๆ มีของต่างๆ เอาไว้ซื้อ ที่ญี่ปุ่นของกล้วยที่ซูปซ็อคโกแลตอันนึง 400 บาท แพงมากๆ เลย ของญี่ปุ่นแพงๆ แล้วหนูก็ชอบไปเที่ยวด้วย หนูได้ไปวัดไปไหว้พระ แล้วเค้าให้โยนลงไปนั่นแหละ ในโอ่งอะไรก็ไม่รู้ละ ไม่มีน้ำ แค่อะเหรียญโยนลงไป ไหว้ๆ ช่างนอก เสร็จแล้วเข้ามาข้างใน โยนเหรียญ เข้าไปไหว้ข้างใน เสร็จแล้วมาไหว้ข้างนอก แล้วก็กวักวันมาหาเรา ไปเที่ยว Disneyland ไป Disneysea ทุกอย่างเป็น Mermaidหมดเลย ครูเคยไปมัย พอเข้าไปใน Mermaid มันก็จะเจอปลาพวกด้วย ตัวใหญ่ มีอยู่อันนึง หนูเล่นที่มันเป็นน้ำ แล้วเราก็ขึ้นไปๆ นั่งบนนั้น แล้วน้ำมันก็ลงมา วิว ลงมาเร็วหวาดเสียวมากเลย แต่หนูไม่เปียก หนูตัวเล็กแล้วก็เลยไม่โดน แม่กับพ่อหนู โคนน้ำ แต่หนูกับน้องไม่โดนเพราะหนูตัวเล็ก ก็เล่นเยอะเยอะ จำไม่ได้ หนูจะไปอีกรอบนึงแล้ว อยากไปตอนหน้า Snow ก็มันสนุก แม่กับพ่ออยากนอนไปโรงแรมแล้ว หนูกับน้องก็บอกไม่เอา อยากเดินเที่ยวอีก อยากเดินเที่ยวทั้งคืนเลย ไข่ ค่อยมานอนตอนใกล้จะเช้า ก็ไปเดินดูร้านไปซื้อของ ตอนนั้นเดินพอดีน้องหนูไม่สบายก็เลยต้องกลับไปนอน มีหลายอย่างเลยจำไม่ได้ ไม่เหมือนมันหนาวมากเลย ใส่แขนยาวแล้วใส่ทับหลายชั้น บางครั้งหนูก็ใส่หกเจ็ดชั้น ถ้าเกิดมันหนาวมาก เจอมาก็มีผ้า มีนีนี่มีผ้า แล้วก็เจอตัวเป็นเป็ด แล้วก็พามาหาดด้วย ตอนเที่ยงเค้าจะมี หนูก็ได้ดูด้วย ตอนกลางคืนจะมีพลูจูด จบแล้ว

ตัวอย่างการบันทึกคำพูด

เรื่อง สถานที่ที่ฉันประทับใจ

นายชอบไปที่อียิปต์ เพราะว่ามันเป็นประเทศที่เก่า แล้วมันก็มีมัมมี่ แล้วก็มันก็มีสฟิง
 แล้วก็พีระมิด เค้าให้ขึ้นไปอยู่ที่พีระมิด บางคนก็ขึ้นไปบนพีระมิด แล้วก็ข้างในพีระมิดมีศพ แล้วก็มัน
 ทำมาจากปูนหรือ แล้วมันก็มีแบบของเก่าๆ แล้วก็ เคยเห็นมัมมี่ มันมีกำแพง ๆ ทับกัน ทับกัน เค้าเรียก
 อะไรไม่รู้ อีกที่นึงใซ์มัมมี่ นายชอบไปหิวหินเพราะว่ามันมีสระว่ายน้ำ แล้วก็ก็มีทะเล แล้วก็ถ้าเราอยู่
 ระหว่างทาง เรานั่งรถไป ถ้าเรามองระหว่างทางเราจะเห็นภูเขา แล้วก็มันมีแบบป่าด้วยนะที่เข้าไป
 ชมได้ แล้วก็มันมีสัตว์อยู่ในนั้น มันขึ้นเขา ขึ้นเขาไปสูงมากเลยนะ ตกลงมาตายเลย เพื่อไปคูวิ
 นายเห็นป่าไหมด้วยนะ แล้วก็หิวหินมันมีทราย แล้วก็ก็มี.. แล้วก็นั่งรถไปนาน แล้วก็ที่หิวหินมีแบบรูป
 แล้วก็ปลา ครูเคยเห็นปลาหมึกมัมมี่ ตายแล้ว แล้วมันมีหมึกออกมา แล้วก็.. แล้วก็อีกที่นึงก็คือ นายชอบ
 ไปแค่ 2 ที่ พักที่ Palm Pavilion เป็นโรงแรม ก็สวย แล้วมันมีทะเลด้วย แล้วก็ก็มีสระว่ายน้ำ แล้วก็ก็มี
 สะพานให้อาหารปลาด้วยใน Lake แล้วก็ก็มีสระว่ายน้ำ แล้วก็แค่นี้ ในห้องพักก็มีทีวี แล้วก็ เป็น
 Square ใหญ่ แล้วก็จะมีห้องครัว มีโต๊ะอีกอันนึง แล้วก็ก็มีทีวี ในห้องนอนของนายก็มีทีวี แล้วก็ มี
 เตียง ในห้องคุณปู่ก็ไม่มีทีวี จำไม่ได้ มีหรือไม่มี มีหัวเตียงใหญ่ๆ แล้วก็มีส่วนเก็บของ แล้วก็ก็มีห้องน้ำ
 อยู่ข้างในห้องเลยนะ แล้วของนายไม่ได้อยู่ข้างในห้องนะ มีแต่ของคุณย่ากับคุณปู่ ไปทุกครั้งก็ไป
 พักที่นี่เป็นคอนโด

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวสิริลักษณ์ ห่วงเจริญ
วัน เดือน ปี ที่เกิด	30 ธันวาคม 2519
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย สถาบันราชภัฏสวนดุสิต